

ONS ZUIDEN PANORAMA

12 AUGUSTUS 1937 — No. 32

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ZON EN WATER

LEES ONS ARTIKEL OVER HUWELIJKSGEBRUIKEN IN INDIË

en Javaansche huwelijksplechtigheid — het bruidje, met een diadeem op 't hoofd, staat rechts op de foto. Onder den voet van den bruidegom ligt een ei, dat stuk getrapt moet worden. Links een pajongdrager, die 't bruidspaar tegen de felle zonnestralen moet beschermen. Geheel in 't midden een wajang golek of wajang kajoe d.w.z. houten wajangspel voor de feestviering.

EEN JAVAANSCH E TROUWPARTIJ

door M. v. d. Hilst

De Javaan kan op onderwetsche, traditioneele wijze huwen, of een meer moderne manier kiezen. In de groote stad voelen de inlanders tegenwoordig veel voor het laatste, maar in kleinere plaatsen houdt men zich aan het oude. Op één van de bij dit artikel geplaatste foto's kan men zien, hoe de bruidegom zijn bruid afhaalt. Op den voorgrond, de sarong sierlijk gedrapeerd, de bruidegom; hij draagt armbanden, voetspangen en de klassieke Javaansche hoofdbedekking — verguld. In z'n gordel steekt de kris, het nationale Javaansche wapen. Vóór hem staat met zedig gebogen hoofd, waarop de bruidsdiaadeem rust, de jonge bruid. Ook zij is in kostelijk gewaad gestoken en rijk met versierselen uitgedost. Om hals en schouders een fijn zijden slendang.

Een Javaansche huwelijksluiting bevat vele symbolische en traditioneele handelingen, die de personen in kwestie zelf niet kunnen verklaren, maar die ze verrichten, omdat het nu eenmaal zede (adat) is. Zoo begroet de bruid haar bruidegom met een kendie (waterkruik) in de hand, terwijl de bruidegom onder den opgeheven rechtervoet een ei

schrijver van „Sariti, het meisje uit den kraton” en „Amok”

heeft liggen, welk ei moet worden stukgetrapt. Die waterkruik houdt verband met de zorg voor man en gezin, die de vrouw op zich neemt, het ei is een symbool voor de vruchtbaarheid.

Als de formaliteiten bij de woning van de bruid

zijn afgelopen, dan begeeft de huwelijksstoet zich naar het huis van den dorpsgeestelijke. Soms komt deze geestelijke naar het huis van de bruid, maar dat is hier niet het geval. Want de pajongdrager staat gereed (links op de foto) om het bruidspaar te begeleiden en met z'n pajong, een parasol of parapluie, tegen de felle zonnestralen te beschermen. Het huis is reeds vol gasten, die straks de feestelijkheden zullen meevieren en zich bij voorbaat verheugen op de voorstelling van de wajang-golek (wajang met houten poppen), welke ter eere van het feest zal worden gegeven. De kunstig gesneden poppen wachten reeds, tot het hun beurt is om op te treden.

Een der andere foto's verplaatst ons in een „trouwkamer”. Daar zit, onder de ouderwetsche klok, de officieele huwelijksluit, een Mohammedaansch geestelijke van hooger rang (penghoeloe of naib). Aan zijn linkerhand het dorps hoofd en over hem de dorpsgeestelijke, de imam. Deze beide laatste zorgen voor de registratie van het huwelijk.

Bij feesten wordt altijd een slametan gegeven. De bezoekers brengen dan geschenken mee, bestaande uit: kippen, visschen, eieren, rijst, vruchten enz.

Een trouwkamer op Java. Het dessa- (dorps)hoofd en de godsdienstbeambte van het dorp verleen hun bemiddeling bij het huwelijk, dat door den officieelen huwelijksluiter (penghoeloe of naib) wordt gesloten en geregistreerd. Links op den rotanstoel de bruidegom; in den hoek zitten eenige bruidjes te wachten.

Verder: verschillende lagere functionarissen en de bij het sluiten van huwelijken noodzakelijke „bruiden en bruidegoms”. Op de foto van de trouwkamer geheel links: een moderne bruidegom. Hij draagt hoofddoek en sarong, zeker, maar hij heeft er een zwarte jas, zwarte das en staanden boord met piqué overhemd bij aangeschoten. Overigens is hij de eenige bruidegom, die er officieel uitziet. De anderen onderscheiden zich in niets van een niet trouwend inlander. Ook de bruidjes zien er weinig feestelijk uit. Ze zitten achteraan bij het raam, wachtend op haar beurt. Alleen het bruidje geheel rechts in het hoekje is in een soort huwelijksgewaad gestoken. Het is de bruid van den jongen man in het zwart op den voorgrond. Ondertusschen gluurt de nieuwsgierige jeugd naar binnen.

Op het eerste gezicht zou men niet zeggen, dat de smalle dwarsfoto iets met huwelijksfeesten te maken heeft. Het heeft er eerder iets van, of kooplui trachten hun waar aan den man te brengen. Maar zoo is het niet. Afgebeeld zijn de huwelijks-gasten, genoodigd op de slametan, den feestnaaltijd, zonder welken een Indisch feest geen feest is. Maar de bezoekers komen niet met leeg handen: ze brengen

geschenken mee. Deze geschenken bestaan uit kippen, visschen, eieren, rijst, vruchten, brandhout, een geit enz. Vele van deze geschenken zijn duidelijk op de foto te onderscheiden.

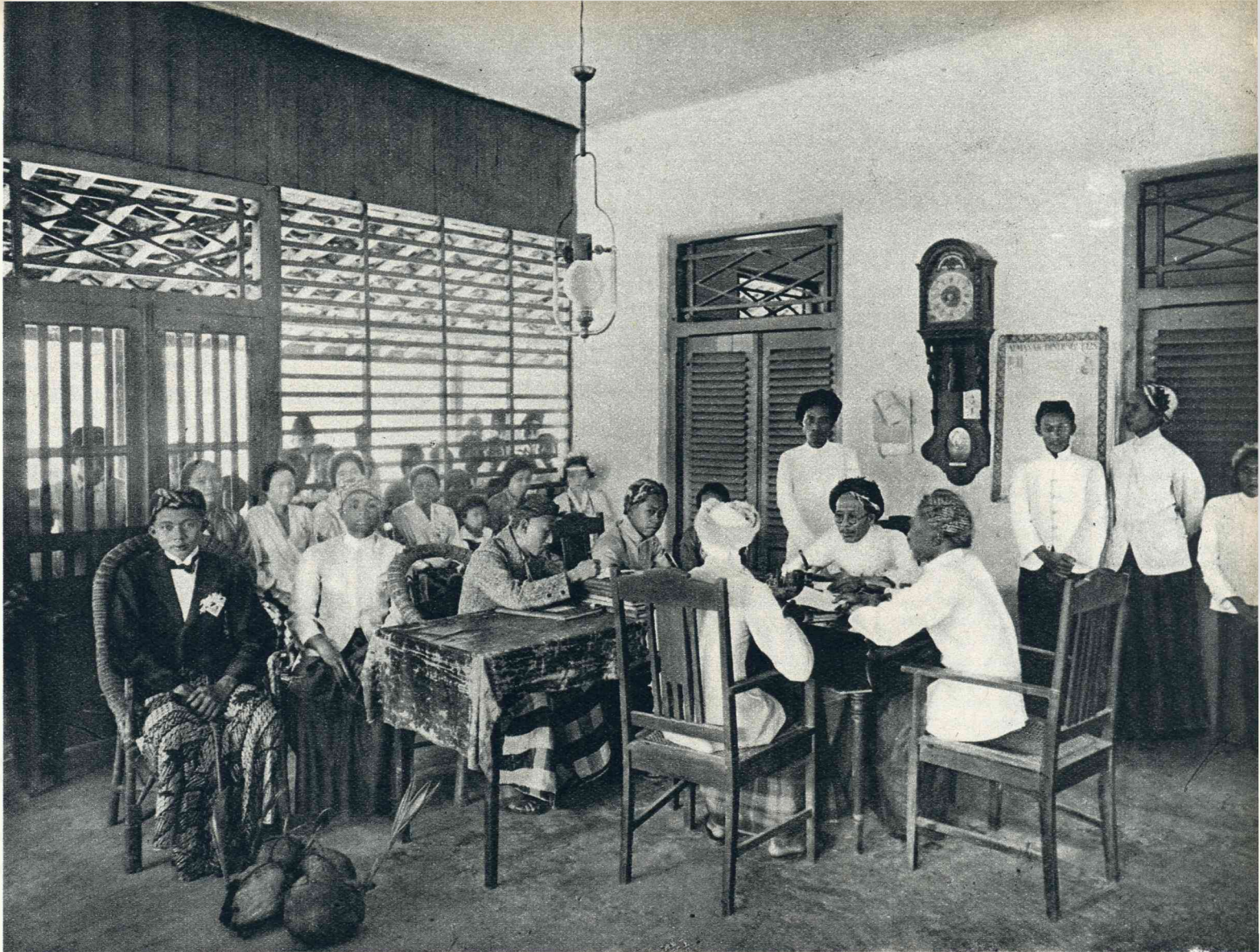
Als de bruid en bruidegom van de officieele „trouw” terug zijn, begint het eigenlijke feest, dat soms dagen duurt. De wajang wordt vertoond, de gamelang klinkt; als de vader van bruidegom of bruid er „goed bijzit” zijn er ook zangeressen en

danseressen, en er wordt gegeten en gedronken.

Niet zoo gezellig lijkt het ons, westerlingen, dat vrouwen en mannen gescheiden zijn bij dergelijke feestvieringen, maar dat is nu eenmaal Oostersche zede. Toch houden de mannen er wel degelijk rekening mede, of de vrouwen er wel dan niet zijn. Gewoonlijk wachten ze bv. met hun dobbelspel, de „klassieke” finale van alle inlandsche feestelijkheden, tot de vrouwen naar huis zijn gegaan. Een der foto's brengt zoo'n speelpartijtje in beeld.

Het spel is een vloed der inlandsche samenleving. Met een waren harts-tocht geven Javaan en Soendanees zich aan het kansspel. Vaak wordt in een enkelen nacht de geheele bezitting van een gegoed man vergokt. Karbouwen (buffels), woningen enz. zijn dan de inzet. Het spel doet menig Javaan in schulden komen en bij zijn pogingen om er weer uit te raken krijgt de Arabische geldschietter hem tusschen de vingers. Het lijkt alles zoo mooi zoo'n bruiloftsfeest — of andere feesten. Er kan door Europeanen „verheven” worden gepraat over de schoonheid van gamelang en wajang. Maar wie den zelfkant van de Indische samenleving heeft gezien, weet, dat het ook hier lang niet alles goud is, wat er blinkt. Ook het Javaansche volk heeft z'n zonden en passies!

Na afloop van de huwelijksfeesten gaan de inlandsche vrouwen naar huis en blijven de mannen nog dobbelen. Ze zitten gehurkt op matten. 't Spel bestaat uit twee noten samen klemmen en er dan op slaan.

EEN AAS IN DE MOUW

door Irvin S. Cobb

Er hing spanning in de kantoren van Girder en Trench, tooneel-agenten. Er was een zekere vijandigheid in de lucht te ruiken. Er groeide een veete.

Trench voelde het 't ergste, en Girder wist het. Want 't lag aan Girder. Girder was de slimmeling van de firma — Trench had heel hard gewerkt, en was bij de tooneel-directeuren en tooneelschrijvers en alle anderen, met wie zij te maken hadden, zeer gezien. . . . maar Girder had de mooie zetten gedaan, waar de vette winsten vandaan kwamen. Daar ging Girder groot op. En nu de zaak zoo glad liep, had Girder spijt, dat hij zijn succes en zijn winsten met Trench moest deelen. Trench was te nuchter en te eerlijk. Trench was een blok aan het been van Girder. Als hij Trench eens kwijt kon! Dan kon hij hooger vliegen!

Er hing spanning in de kantoren van Girder en Trench; en op een ochtend voor in Augustus kwam de ontlading. Toen verliet meneer Girder zijn bureau, met een papier in de hand, en ging hij naar de kamer, waar het bureau van zijn compagnon stond. Toen hij binnenkwam, trok de jongere man zijn wenkbrauwen op.

„'t Is genoeg voor 't oogenblik, juffrouw Stein,” zei Trench tegen de typiste. „Ik bel u straks wel, om verder te gaan.”

„Nee, blijft u nog even, juffrouw Stein,” zei Girder. „Een paar minuutjes.” De jonge vrouw ging weer zitten. Trench trok zijn wenkbrauwen hooger.

Girder had juist een tijd gekozen, dat hij de typiste bij Trench zou treffen. Ze stond heimelijk aan zijn kant. Hij had tevoren het een en ander met haar besproken. Nu ging hij voort, zich naar zijn compagnon wendend:

„We moeten eens uitpraten, Trench. Je zult 't wel met me eens zijn, dat 't zoo niet kan voortgaan. Ik wil je een voorstel doen, en ik had er juffrouw Stein graag bij, als een soort belangelooze getuige.”

„Spreek maar op,” zei Trench. „Ik voelde wel, dat er vroeg of laat zooiets komen zou.”

„Hoe vroeger hoe beter,” zei Girder. „Voor mij en voor de zaken. Vier maanden geleden, toen we ergens verschil van meening over hadden, hebben we de waarde van de zaak op honderdvijftig mille geschat, is 't niet?”

„Zooiets,” zei Trench.

„Precies dat bedrag,” verbeterde Girder. „Volgens je eigen berekening, zooals juffrouw Stein zich misschien herinnert. Is 't niet, juffrouw Stein?”

De typiste knikte.

„Ik vind 't beter,” vervolgde Girder, „dat voortaan één van ons tweeën de zaak drijft. Alleen. En dit is mijn voorstel: ik wil koopen of verkoopen. Of je geeft me vijfenzeventig mille voor mijn aandeel en ik stap op, of je krijgt van mij vijfenzeventig mille en jij stapt op. Wie blijft heeft de heele zaak.”

„En als ik geen van tweeën wil?” zei Trench, op eens een beetje rood.

„Dan maak ik er rechtszaken van. We móeten van elkaar. Maar we kunnen 't beter doen, zooals ik voorstel. Je weet zelf, wat er overblijft, als je zoo'n zaak als de onze liquideert. De baten gaan zoek en de schulden blijven, en een ander heeft onderwijl de relaties. Dan moeten we alle twee van voren af aan beginnen. Op mijn manier heeft de een de zaak, en de andere heeft vijfenzeventig mille om wat anders te beginnen. Dus kies maar.”

„Maar je komt zoo onverwacht,” protesteerde Trench. „Jij staat er 't sterkste voor. Je legt me de duimschroeven aan op een moment, dat ik onmogelijk . . .” Hij hield de rest in.

„Toch niet,” zei Girder. „Lees dit contractje maar. Mijn advocaat heeft 't opgemaakt, zóó, dat we gelijke kansen hebben. Afgezien van de rechtstermen staat er dit in: je hebt negentig dagen — drie volle maanden — na heden, om na te denken; de zaak gaat onderwijl gewoon door; en aan 't eind van die drie maanden koop je of verkoop je, tegen contant

geld. Dus jij hebt de keuze, niet ik. Je ziet, dat ik je zoo fair mogelijk behandel.”

Bij die woorden voelde meneer Girder iets warmes in de plooiën van zijn hart. Misschien was er het oog van een scherpshutter voor nodig, om het hart van meneer Girder te vinden, maar plooiën moest het evengoed hebben. Hij voelde zich daar gelukkig in, omdat hij rekende op de kracht van een aas in zijn mouw. Hij had vijfenzeventig mille beschikbaar. Die zou hij beschikbaar houden. En Trench had het geld niet, dat wist hij, en kon er niet aankomen ook.

Vóór hun oneenigheid hadden de twee compagnons namelijk gespeculeerd — volgens een tip, dien Girder van een beursvriend had — maar zij hadden apart gespeculeerd, ieder met eigen fondsen. En Girder had er bij gewonnen, Trench verloren. Dat kwam, doordat Girder zijn compagnon maar de helft van den tip had doorgegeven. Hij had hem wel gezegd, wanneer hij moest koopen, maar niet, wanneer hij moest verkoopen. Dit geval had tot de oneenigheid veel bijgedragen. Girder wist (en Trench wist waarschijnlijk niet, dat Girder 't wist) dat de jongste compagnon al zijn geld kwijt was, en nog schuld had ook. Trench had niets meer, dan wat hij van de zaak trok. Trench lag op de harde planken, Girder's bedje was zacht gespreid.

Girder wist dat allemaal van juffrouw Stein, die het vertrouwen van Trench genoot in diens particuliere zaken, maar nog een extra salarisje kreeg van Girder. Daarvoor gaf zij inlichtingen. Dat was de aas in Girder's mouw.

Nu legde hij zijn volgende kaart op tafel.

„Je komt pas van vakantie terug. Ik wou de mijne morgen beginnen. Ik blijf een maand weg. Als je er geen bezwaar tegen hebt wou ik daarna naar Parijs gaan, om 'n contract met dien nieuwen schrijver Fleury af te sluiten, en dan naar Londen, om bij Henzleman te kijken. Wil jij gaan, ook goed. Ik stel 't alleen zoo voor, omdat ik met Fleury gecorrespondeerd heb. Maar wie gaat treedt natuurlijk op voor de firma, niet voor zichzelf persoonlijk.”

„Jij moet natuurlijk gaan,” zei Trench. „Maar 't gaat bij mij om één ding: ik wil niet gehaast worden. Ik moet nadenken over dat ultimatum van je.”

„Vind ik ook,” zei Girder, inwendig juichend. „Ik ben de volgende drie maanden zoowat voortdurend weg. Dus je kunt drie maanden denken en rekenen, alleen en op je gemak. Kies wat je wilt, koop mij uit of laat je door mij uitkoopen — 't is me precies eender. Lees dit papiertje maar eens door; als je 't er mee eens bent, kan juffrouw Stein er twee afschriften van maken, die we allebei teekenen. Je kunt ook eerst een advocaat raadplegen. Maar 't moet vandaag afgehandeld worden. Ik ga morgen naar Newport, dus dan wil ik rust hebben. Wil je 't zoo niet — enfin, dat weet je. Mijn advocaat heeft zijn orders — dan maakt hij meteen werk van de opheffing der firma.”

Meneer Girder draaide zich om en ging. Buiten de deur maakte hij een gebaar, alsof hij met kracht iets tusschen zijn twee handen kneep. Zijn gezicht stond tevreden. Hij wist nu al: de zaak, de bloeiende, winstgevende zaak, was over drie maanden van hem alléén.

De papieren waren geteekend; Girder en Trench hadden er ieder een gekregen en weggeborgen; en Girder vertrok naar Newport. Hij ging met opgetogenheid zijn vakantie in. Absoluut geen gepeker over de zaak meer noodig. Alles liep vanzelf. Alleen jammer, dat hij alléén zat die maand, of met hotelgenooten, die hem misschien niet aanstonden. . . .

Maar ook hierin diende hem het geluk. Hij trof in zijn eerste-klas-coupé een dame. Zij was half in de dertig, leek hem, elegant en wel knap, ondanks een zekere strakheid in haar trekken, een zekere moeheid en een blik van ontgoocheling in haar oogen. Zij was blijkbaar óók een eenzame. Zij heette Mary Levin, en zij was weduwe, vertelde ze. Hij zei, dat hij Harrison heette — Henry Harrison. Dien naam

gebruikte hij meer, als hij 't niet noodig vond, dat men zich later nog met hem bemoeide. 't Was een nette, gewone en makkelijk te onthouden naam.

Toen de reis een uur geduurd had, zaten zij rustig maar gezellig met elkaar te praten. Toen er gebeld werd voor de lunch gingen zij samen naar den restauratie-wagen. Toen zij vandaar terugkwamen was er een bloesje in het gezicht der dame en een lachje op het gezicht van Girder-Harrison.

Met dat lachje was meneer Girder een heel aangenaam mensch. Hebben niet de vergiftigste slangen de fraaiste patroontjes op hun huid? Meneer Girder was hoffelijk en gezellig, en de reis viel kort.

Zij gingen beiden naar Newport, bleek het, en zij zouden er beiden een vier weken blijven. Zij woonde in Denver en kwam naar de kust op raad van haar dokter. Zij moest verandering van klimaat hebben en zeelucht.

Hij gaf haar inlichtingen over de hotels, de omgeving en de mogelijke ontspanningen. Hij drukte de hoop uit, dat ze zijn hulp zou inroepen, als ze daaraan behoefte zou voelen.

Na aankomst te Newport bracht hij haar naar haar hotel en zelf ging hij naar het zijne; maar zij hadden afgesproken, elkaar den volgende morgen te ontmoeten. Zij ontmoetten elkaar den volgende morgen, en maakten samen een wandeling. Zij gebruikten samen de lunch, en den volgende dag dineerden zij samen. De tusschenliggende, eenzame maaltijden waren geen van beiden bevalen, bleek het.

De rest van hun dagen wandelden, luierden, lazen, speelden en aten zij samen. Ieder ging 's avonds naar zijn hotel, en 's morgens, na het ontbijt, troffen zij elkaar. Maar vóór het ontbijt was Girder al naar een postkantoortje in een dorpje geweest — daar kwam zijn post. In Newport wist niemand beter, of hij heette Henry Harrison. Dit was een der kleine troefjes, die Girder altijd in zijn mouw, of achter zijn mouw hield.

Mary Levin was kalm opgewekt; zij genoot rustig. Zij had iets weemoedig gelukkigs over zich in die vakantie-weken, een zekere droeve doortastendheid in het grijpen van iets prettigs, al was 't maar een schaduw van iets, dat in wezen nooit het hare kon zijn. Zij was als een kind, dat grijpt naar een mooi broos stuk speelgoed, er naar staart en het misschien aanraakt, maar het niet stevig durft aan te grijpen, uit angst, dat het in haar handen verbrokkelen zal.

De man voelde iets van die ontroeringen aan, maar hij deelde ze niet. Voor hem was deze tijd niets dan rust, met een bondgenoot, die hem juist genoeg in beslag nam om hem te vrijwaren tegen verveling en ander, onaangename, opdringeriger gezelschap. Het was goed zoo.

Den laatsten avond van hun verblijf aan zee zaten de twee op een terras naar een kolossale maan te kijken. Den volgende morgen vertrokken zij, ieder zijns weegs, en waarschijnlijk zouden zij elkaar nooit weerzien. In zijn binnenste wist meneer Girder zeker, dat zij elkaar nooit weer zouden zien. Hij werd Harrison-af, en ging Girder weer worden. Trouwens, het ietwat kwijnend gezelschap begon hem een ietsje te vervelen. De maand had precies lang genoeg geduurd.

Zij waren beiden nogal stil, maar zij begon te spreken.

„Ik wou je voor 't laatst nog iets vragen,” zei ze. „O ja?” antwoordde hij, onmiddellijk op zijn hoede — daar was geen speciale reden voor, maar 't was nu eenmaal zoo zijn aard, te vreezen voor trucs en strikjes. „Wat dan?”

„Ik had graag, dat je me je naam zei.” Hij verschoof zijn stoel en keek haar aan.

„Hoe bedoel je dat?”

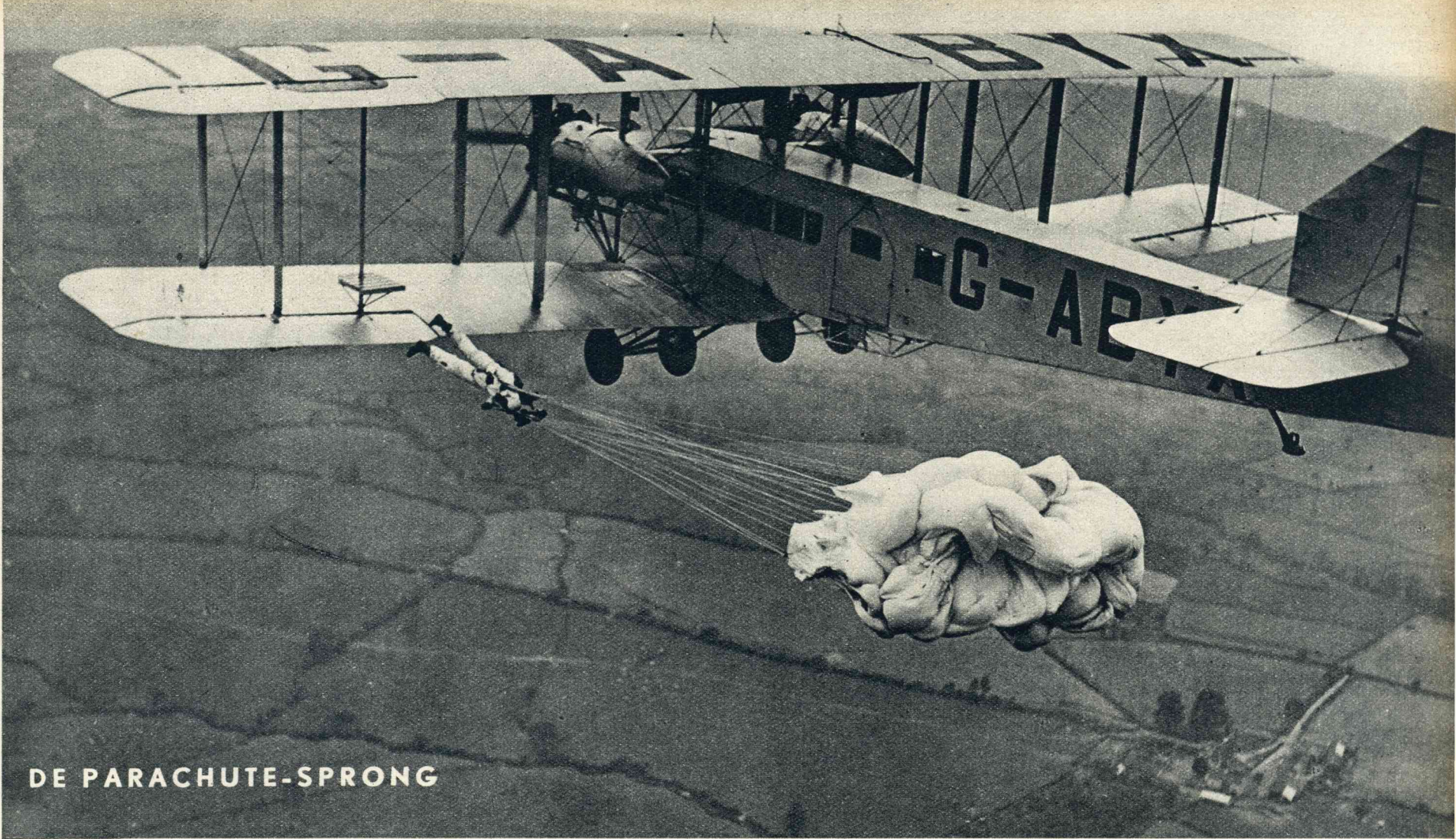
„Je echten naam bedoel ik.”

„Dien weet je toch?”

„Nee, dien weet ik niet.” Zij sprak weer zoo zacht als altijd, wanneer haar iets ontroerde, en bracht een hand aan haar keel, een gebaar, dat hij al goed kende. „Ik weet zeker, dat je geen Henry Harrison bent, en ik wil graag weten, wie en wat je morgen weer zijn zult. Ik wou ook graag weten waar je woont. In Philadelphia, heb je gezegd, maar daar twijfel ik óók aan.”

Er kwam iets scherp in zijn stem. „Wie heeft je iets ingeblazen?” vroeg hij. „Wie heeft er in mijn zaken geneusd?”

„Niemand,” antwoordde zij, en de hand daalde van haar keel en kwam op de leuning van zijn stoel te liggen. „Heusch niet! Maar ik heb van 't begin af 't gevoel gehad, dat je me misleidde. Ik heb jou heel veel over mezelf verteld — de dingen, die de moeite waard zijn tenminste — maar ik weet van jou

DE PARACHUTE-SPRONG

letterlijk niets. Dat is de eenige reden, waarom ik 't vraag. Heet je werkelijk Harrison?"

„En als 't nu eens niet zoo was?" antwoordde hij. „Ik ben nu eenmaal graag heel iemand anders, als ik vacantie heb; los van mijn zaken, van alles — ik heb echt prettig met je omgegaan, maar ik... hoe moet ik 't zeggen... ik houd nu eenmaal niet van banden..."

„Er is geen kwestie van banden," antwoordde zij rustig. „Ik beschouw 't precies zooals jij — je hebt me door een moeilijke maand heengeholpen, en morgen is die maand om, heelemaal om. Je zult nooit meer iets van me hooren, geen woord en geen brief en geen blik en geen telegram en geen boodschap, zoolang ik leef. Ik zal alleen de herinnering houden aan den prettigsten, onbekommerdsten tijd, dien ik in jaren beleefd heb. Je moogt 't een gril noemen, of vrouwen-sentimentaliteit, maar ik wil aan je kunnen terugdenken zooals je werkelijk bent, onder je echten naam."

Meneer Girder vond dit toch wel vlelend. „Goed," zei hij, „ik zal je mijn kaartje geven." Maar bijna onmiddellijk had hij alweer spijt van die zwakheid. Wat had hij er aan? Hij hield niet van banden...

„Ik zal 't je morgenochtend geven, als we afscheid nemen," zei hij.

„Dat is goed," stemde zij toe.

Toen hij haar naar haar hotel had gebracht, ging hij aan 't denken. Hoe kwam ze aan het vermoeden, dat hij een valschen naam had opgegeven? Had ze iets gemerkt van zijn gangen naar 't postkantoor, en geïnformeerd? Had zij, hoe dan ook, een brief met zijn adres in handen gekregen, een envelop... Hij was voorzichtig geweest, maar...

Het schoot hem opeens te binnen. Zij had eens, aan 't strand, een torntje in zijn sportjasje zitten dichttrekken, met naald en draad uit haar tascetuitje. Misschien... Girder ging, op zijn kamer, regelrecht naar dat jasje en tastte de zakken door.

Ja, in den binnenzak zat een kaartje. Hij ging er mee naar het licht en kneep zijn oogen half dicht. Het was een kaartje van Billy Trench. Had Trench hem van 't voorjaar gegeven, toen hij verhuisd was, en Girder had 't achteloos weggestoken. Had zij dat kaartje gevonden? Naam en adres en telefoonnummer uit haar hoofd geleerd, en later opgeschreven? Wou ze hem nu eens toetsen? Ze dacht natuurlijk, dat hij Trench heette...

Goed en best! Als 't zoo zat, mocht ze in dien baan blijven. Als zij schreef of telefoneerde, kon Trench alleen maar verbaasd doen — trouwens, wat kon 't hem schelen? Over twee maanden was hij van Trench óók af. Gelukkig.

Den volgenden morgen, toen hij haar in den auto had gezet, gaf hij haar een gesloten envelop.

„Hier zit 't kaartje in," zei hij, „met adres en telefoonnummer. Niet openmaken voor je in den trein zit."

„Afgesproken," zei ze met een flauw lachje. „Merci." Hij lachte inwendig, toen hij zag, hoe bezorgd zij de envelop in haar tasch stak. Dat ziekelijke vrouwengedoe!

Meneer Girder had het druk de eerste dagen in de stad, maar hij vond toch tijd tot een privé-onderhoud met zijn spionne juffrouw Stein.

„En? Hoe staan de zaken?" vroeg hij.

Zij haalde haar schouders op. „Wat kan hij beginnen?" zei ze. „Hij heeft geprobeerd 't geld te leenen, maar 't lukt niet. Hij heeft geen schijn van kans."

„Dat dacht ik wel. Hij! Nog iets?"

„Hij heeft al zes mille schuld aan de bank, maar ze worden lastig. En die makelaar zeurt óók om wat hij nog te goed heeft. De stakker zit leelijk in de knel."

„Stakker? Zeg maar ezel. Hij mag achteruit schoppen zoo hard als hij wil, vast zit hij toch. Zijn optie om te koopen of te verkoopen loopt tien October af — ik kom den achtsten of negenden terug, en dan zul je iemand eens gauw op zien stappen."

„Als u maar niet vergeet, wat ik voor u gedaan heb, meneer Girder."

„Wacht maar, jongedame — 't zal je meevallen."

Inderdaad zocht meneer Girder het zoo uit, dat hij den negenden in New York terugkwam. Den volgenden morgen trad hij met een stralend gezicht de vestibule van Girder en Trench in. In zijn zak had hij het contract met Fleury en het concept voor een overeenkomst met Londen. Twee winstgevendende zaakjes.

Zonder kloppen liep hij de kamer van Trench in. Trench zat achter zijn bureau te wachten. Girder had van zee een radiogram gestuurd.

Girder bood zijn compagnon geen hand. Hij stond wijdbeens, handen in de zakken, zijn nieuwen Engelschen hoed opzij op zijn hoofd, midden in 't vertrek. En hij verloor geen tijd met inleidingen ook, noch verzachtte hij zijn woorden.

„Hier ben ik," zei hij. „Hoe zit 't?"

„Hoe zit wát?"

„Moet je dat nog vragen? De negentig dagen zijn om. Koop je mij uit, of verkoop je je aandeel?"

„O, bedoel je dat!" zei Trench. „Ik koop je uit."

„Wát zeg je?" De schok trof meneer Girder's onderkaak zoo krachtig, dat die zakte.

„Ik koop je uit," herhaalde Trench opgewekt. „De papieren zijn klaar — je advocaat heeft ze. En hij heeft mijn cheque voor vijfenzeventig mille. Je

hoeft alleen een paar handteekeningen te zetten, en je kunt je eigen gang gaan — als je me eerst dat contract en die andere papiertjes gegeven hebt, waar je over getelegrafeerd hebt."

„Ik geloof 't niet. Daar moet geknoei achter zitten. 't Is niet..."

„Je advocaat zal je wel vertellen, dat alles in orde is. Je verwondert je, hè? Je dacht, dat je me in den hoek had. En ik geef toe, ik zat in den hoek. Maar ik ben er nu uit, en ik blijf er uit. Benieuwd, hoe ik aan 't geld kom? Zal ik je vertellen. Ik heb er niets voor hoeven doen. 't Is me in den schoot komen vallen. Ik heb 't geërd."

Schrik je van, hè? Ik schrok er ook van. Zooals je weet had ik van geen familie iets te wachten. Ik heb geërd van een wildvreemde — iemand, die ik nooit van mijn leven gezien heb. Een dikke negentig mille, netto... precies genoeg om hier en daar wat te betalen en jou uit te koopen.

't Is eigenlijk een heel gek geval met die erfenis. Je zult 't wel interessant vinden. Ik dacht eerst aan een grap of een vergissing, toen ik 't telegram kreeg, maar 't was geen van tweeën. Een wildvreemde dame, die moederziel alleen op de wereld stond, had inderdaad haar heele fortuin aan mij nagelaten."

„Een dame?" zei Gilder. „Een wildvreemde dame?" Het licht was nog niet doorgebroken, maar de nevel begon te drijven.

„Ja, een dame, waar ik nooit van gehoord heb. Ze liep door haar hart al een tijdje gevaar om te sterven, schijnt het, en dat wist ze. Ze wist, dat ze niet beter kon worden en dat 't iedere minuut uit kon zijn. Maar ze vertelde 't tegen niemand. Ze was naar een badplaats geweest, en twee maanden geleden kwam ze weer thuis, en toen maakte ze dadelijk een nieuw testament, waarmee ze mij tot universeel erfgenaam benoemde. Ze gaf er geen woord verklaring bij — alleen zei ze tegen haar notaris, dat ik 't wel begrijpen zou. En precies een week later werd zij in haar hotel dood op haar bed gevonden."

Ik begreep er in 't eerst geen steek van, maar ik ben iets gaan vermoeden. Die badplaats, waar ze geweest was, is Newport. En daar ben jij zoowat dienzelfden tijd óók met vacantie geweest. En bij haar papieren werd een kaartje gevonden met mijn naam en adres en telefoonnummer. Mijn oude adres was doorgehaald en 't nieuwe er onder geschreven, met potlood. Dat kaartje heb ik, geloof ik, van 't voorjaar aan jou gegeven, Girder. Als ik je haar naam zeg, begrijp je 't misschien. Zij heette Mary Levin, uit Denver, Colorado."

Meneer Girder begreep het. Hij voelde 't zelfs. Toen hij het kantoor van Trench uitstroomde had hij een wee, zéer wee gevoel in zijn maagstreek.

De Kasansky-kathedraal te St. Petersburg, waar Katharina, na haar geslaagden staatsgreep, door den aartsbisschop van Nowgorod tot alleenheerscheres over Rusland werd uitgeroepen.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

„Opstaan, majesteit! Vlug opstaan! Alles is klaar!”

Met deze woorden wordt Katharina uit den slaap geweekt. De kamenier helpt haar bij 't aankleeden en slaapdronken rent de Czarina met haar pruik nog in de hand de trappen af van slot Peterhof.

Buiten breekt de eerste ochtendchemering door. In het portaal van het slot staat een grauwe gestalte op Katharina te wachten: het is Alexej Orlow, de broeder van Grigorij.

Alarm! Katharina vlucht naar Sint Petersburg

Vlug, majesteit! Vlug! Vlug! In St. Petersburg is alles gereed!”

Deze woorden maken de Czarina volslagen wakker. De bittere ernst der onderneming staat haar helder voor oogen. Het geldt thans: zij of Peter! Als zij 't verliest, is alles verloren. Er rest dan slechts één uitweg: de vlucht over de naburige Zweedsche grens. Het ronwkleed, dat zij draagt, is alles wat zij aan kledingstukken bij zich heeft. Dan geldt 't alleen nog leven te redden en Rusland te verlaten armer dan zij 't indertijd is hinnen gekomen.

Katharina voelt zich echter in dit oogenblik volslagen onverschillig. Dat kome, wat komt! Zelfs de dood doet haar niet terugschrikken. Alles is haar liever dan de voortdurende vernederingen aan het hof, dan dit erbarmelijk leven aan Peter's zijde.

Zij klimt met haar kamenier in een eenvrou-

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

2

KATHARINA DE GROOTE

NEGENDE VERVOIG

digen boerenwagen, die haar naar St. Petersburg zal brengen. Het is een sjofele kar, waarvoor een nog sjofeler knol staat gespannen. De Czarina mag door niemand herkend worden. Alexej Orlow, de vermetelste der broeders Orlow, springt op den bok en in een snellen draf gaat het naar de hoofdstad toe.

De eerste gebouwen der stad doemen in 't morgenlicht op.

„Halt!”

Langs den straatweg is plotseling een man te voorschijn gesprongen: het is Grigorij Orlow met enkele officieren. Het is de eerste post der samenzweerdere, die zich bij hen aansluit.

De garde zweert

trouw aan de Czarina

Voor de kazerne van 't Ismajlowsky-garderegiment wordt halt gehouden. De soldaten worden wakker geblazen. Zonder ergens van te weten, rennen zij half aangekleed op 't groote plein bijeen. Niemand is

met de komende gebeurtenissen op de hoogte. Katharina voelt zich koud worden. Heeft Alexej Orlow haar eenige uren geleden niet verzekerd, dat in St. Petersburg alles geregeld was? Zij heeft echter geen tijd om daarover na te denken. Zij weet, dat Kyrill Rasumowsky, de broer van den prinsgemaal, tot de samenzweerdere behoort. Hij is de bevelhebber van dit regiment. Van hieruit zal de opstand beginnen.

Katharina doorziet de situatie met één oogopslag. Zij wendt zich met gloeiende bewoordingen tot de rond haar verzamelde soldaten. Zij spreekt van het doodsgevaar, dat haar en den troonopvolger Paul bedreigt. Zij smeekt den soldaten om bescherming tegen den Czaar, zij smeekt om trouw....

De pope van het regiment lost Katharina af. Hij leest den manschappen den eed van trouw aan Katharina voor, dien zij allen zonder uitzondering herhalen. Nauwelijks is dit geschied, of dezelfde boerenkar zet zich reeds in beweging om naar de volgende kazerne te rijden.

Het eene garderegiment na het andere sluit zich bij Katharina aan. Onder luide hoera-kreten en tromgeroffel begeven zich de troepen naar de Kasansky-kathedraal, waar de aartsbisschop van Nowgorod Katharina tot alleenheerscheres over Rusland uitroep.

Het is 28 Juni 1762. Het hoofd der samenzweerders Nikita Panin, en de zevenjarige troonopvolger Paul zijn in de kathedraal tegenwoordig.

Aan het gejubel van 't volk komt geen einde. De menschen omhelzen elkaar op straat, het bericht der gebeurtenissen verspreidt zich als een bliksemstraal door de stad.

„Leve de Czarina!”

Peter is geen heerscher meer! Rusland heeft een nieuwe Czarina! Lang leve Katharina!

En wederom is het de garde geweest, die 't lot van Rusland bestemd heeft. Dezelfde garde, die zoo vaak bij beslissende gebeurtenissen in Rusland door haar standpunt den doorslag gaf.

„Haar samenzwering was waanzinnig en uiterst slecht georganiseerd,” beklagt zich Frederik van Pruisen op 't vernemen van den staatsgreep. De Pruisische koning heeft misschien gelijk, maar feit is, dat gansch Rusland door dienzelfden waanzin wordt aangegrepen. De algemeene vreugde over het wel-slagen der slecht georganiseerde samenzwering kan slechts vergeleken worden met de vreugde, die er heerschte in de dagen, dat Elisabeth, de dochter van Peter den Grooten, den Russischen troon besteege en hem daardoor voorgoed aan de handen van den Duitschen en Baltischen adel ontrukte.

Indien Peter III aan het bewind gebleven was, wie weet, waarheen Rusland dan gestuurd was. Rusland met zijn ontwakende nationale cultuur, Rusland met de vele schitterende namen van hen, die voor een Russische literatuur, een Russische muziek en 'n Russische wetenschap streden. Wie weet, hoe de Holsteiner het door hem zoo gehate barbaarsche land onder zijn bondgenooten verdeeld had.

„Gij ziet: niet ik handel: ik onderwerp mij slechts aan den wil van het volk.” Zoo luidt het antwoord van Katharina aan kanselier Woronzow, den afgezant van Peter. Terwijl zij dit zegt, wijst zij hem op het jubelende volk onder de ramen van haar slot.

Hoe gedraagt zich Peter bij dit alles? Door zijn kamerdienaar, wien het gelukt is uit St. Petersburg te ontsnappen, wordt de Czaar nog bijtijds voor het gevaargewaarschuwd. Veldmaarschalk Münnich, die zich in Peter's nabijheid bevindt, dringt er op aan vanuit Kronstadt, waarheen de revolutie nog niet is overgeslagen, Katharina te dwingen tot capitulatie. De oude soldaat verklaart den volslagen energieloozen Czaar, dat alle hoop nog niet verloren is, dat zich de Russische troepen in Pommeren bevinden en dat het weinig moeite zou kosten om met behulp hiervan de enkele opstandige garderegimenten te ontwapenen om den toestand opnieuw meester te worden.

Maar de held van Oranienburg heeft alle bezinning verloren. Het eene oogenblik neemt hij besluiten, die hij 't andere oogenblik weer te niet doet. Hij bedreigt Katharina in een woedend schrij-

ven, hij bidt en smeekt en verliest kostbare uren met 't heen en weer sturen van boodschappers tusschen Oranienburg, St. Petersburg en Kronstadt. Het is te laat geworden. Een plotselinge vermoeidheid overvalt hem, een volslagen apathie.

Het gevolg van den Czaar wordt steeds kleiner. Onder 't voorwendsel om in 't belang van Peter in St. Petersburg op verkenning uit te gaan, verlaten zij hem allen, op zijn trouwen adjudant na en de weenende gravin Woronzowa.

Alexej Orlow slaagt erin met nauwelijks twee escadrons der garde het dappere Holsteinsche regiment te ontwapenen. Op 't oogenblik, dat deze laatste beschutting van Peter de wapens neerlegt, blijkt tot algemeene verrassing, dat 't geen echte geweren, doch slechts imitaties zijn! 't Schijnt, dat de voorzichtige Elisabeth indertijd de noodige maatregelen reeds had getroffen!

Met huilerige stem vraagt de onttroonde Czaar, na van alles te hebben afstand gedaan, slechts om vier dingen te mogen behouden: gravin Woronzowa, zijn hond, zijn viool en zijn neger.

Dit is 't treurige einde van 'n heerschappij, die nog geen volle zes maanden geduurd heeft en een der smadelijkste bladzijden van Ruslands geschiedenis vormt.

„Hij heeft zich laten onttroonen, zooals een kind, dat men naar bed stuurt.” Met deze woorden typeerde Frederik de Groote 't best de nederlaag van hem, voor wien de Pruisische koning het lichtende voorbeeld was.

Keizerin der Russen

Wij, bij de genade Gods Katharina de Tweede, Keizerin en alleenheerscheres over alle Russen....

Alle oprechte zonen van 't Russische vaderland hebben duidelijk het gevaar erkend, waardoor 't Russische rijk bedreigd werd....

Wij hebben ons genoodzaakt gezien, met de hulp van God en door Zijn gerechtigheid gesteund, op den duidelijken, oprechten wensch van onze onderdanen den troon als alleenheerscheres aller Russen te bestijgen, waarna al onze trouwe onderdanen den plechtigen eed hebben afgelegd....

(Uit 't manifest van Katharina aan 't Russische volk.)

Een Duitsche Czarina wordt 't „moedertje” van Rusland! Een ontelbare menschenmenigte begroet op het ruime plein vóór het paleis de nieuwe keizerin. De soldaten rukken zich onder onbeschrijfelijk geju-

bel de Pruisische uniformen van 't lijf en vertrappen ze met de voeten. De oude Russische wapenrok, dien Peter de Groote heeft ingevoerd, komt te voorschijn.

De volksfeesten nemen geen einde, muziek en juichkreten daveren door de straten der hoofdstad. De vreugde van de volksmassa's bereikt haar hoogtepunt als Katharina in de uniform van 't Preobraschensky's-garderegiment te paard de eerste militaire parade afneemt.

Het is niet meer de schuchtere prinses van Zerbst, die twintig jaar geleden naar Rusland kwam om de echtgenoot van den grootvorst te worden. Katharina's honding spreekt thans van zelfbewuste kracht, van vastberadenheid.

Rusland is voor haar sinds lang geen geheim meer. Zij kent 't Russische volk met al zijn goede eigenschappen en zwakke kanten. Zij is zich ervan bewust, dat zij de nalatenschap van Peter den Grooten heeft overgenomen en zij weet, wat zij daaraan verschuldigd is.

Haar regeeringstaak is haar vanaf de eerste dagen duidelijk. Zij heeft zich tot taak gesteld, den arbeid, dien de groote hervormer in ruwe trekken had opgezet maar niet heeft kunnen voleinden, te voltooien.

Een Czarina, die zich op niemand wreekt

De vroegere vrienden van Peter verkeerden in hevigen angst. Men verwacht strenge straffen, zooals die tot nu toe op iedere regeeringsovername gevolgd zijn.

Peter II, de onbeduidende Czaar, bracht den grooten favoriet van Peter den Grooten en Katharina I ten val: vorst Alexander Menschikow.

Anna Iwanowa wreekte

De jeugdige grootvorst Paul (Pawel Petrowitch), de eenige zoon van Peter III en Katharina (naar een gravure van Bonnet).

KATHARINA II, CZARINA VAN RUSLAND.

zich op den gunsteling van Peter II, Dolgorukij. Anna Leopoldowna verbande met behulp van Münnich den Baltischen hertog Biron.

Elisabeth maakte alle buitenlanders, die een steun waren geweest voor de voorafgaande regeering, onschadelijk en Peter III liet deze verbande en door Elisabeth gestrafte gunstelingen begenadigen en riep hen tot hooge posten terug. Onder hen waren Münnich en Biron.

Katharina daarentegen liet niemand bestraffen of verbannen.

Biron wordt benoemd tot gouverneur van Baltië en daardoor een der trouwste aanhangers van Katharina. Zelfs Münnich, die den Czaar den raad had gegeven vanuit Kronstadt tegen Katharina op te rukken, wordt door haar geprezen voor zijn Czaren-trouw.

Kanselier Woronzow kan zich erover verheugen slechts voor korten duur met huisarrest gestraft te zijn en zelfs gravin Elisabeth Woronzowa, die aan Katharina toch zoovele zware uren bezorgd heeft,

wordt door haar grootmoedig vergeven. De Czarina huwelijkt haar uit aan graaf Poljanski en zij stemt er later zelfs in toe peettante te worden bij den doop van haar kind.

De Pruisische gezant von Goltz, die een der raadgevers was van den onttroonden Czaar, kan ongetuigd aan 't hof verschijnen en hij voert zelfs opwindende gesprekken met Katharina tijdens het kaartspel.

Het moeilijke probleem van „staatsvijanden" is meteen op een gelukkige wijze opgelost. Slechts over 't lot van één persoon moet Katharina nog de beslissing nemen: over de toekomst van Peter, haar ten val gebrachten echtgenoot.

Zal zij ook hem vergeving schenken, zooals zij dat aan al zijn vrienden gedaan heeft? Of zal zich de ijzeren deur der vesting Schlüsselburg voorgoed achter hem sluiten?

Maar het is niet Katharina, die deze laatste kwestie oplost. En zijn anderen, die 't voor haar doen...

De moord op Peter te Ropscha

Op 8 Juli 1762 krijgt Katharina twee brieven toegezonden uit Ropscha, de plaats waar Peter zich het laatst ophield. Beide brieven zijn geschreven door Alexej Orlow.

De eene bevat 't bericht van Peter's overlijden. De andere de verschrikkelijke bekentenis, dat de Czaar vermoord is.

„Vergeef me... of beveel snel, 'n einde aan mijn leven te maken," schrijft de onderdanige officier der Czarina.

Katharina bewaart diep geschokt het vreeselijke document.

Na vijfendertig jaren wordt het gevonden door haar zoon Paul en Katharina wordt daardoor bevrijd van de verdenking, dat zij haar echtgenoot liet vermoorden, zooals men tot dan toe algemeen aannam.

Onmiddellijk nadat Katharina den Russischen troon bestegen heeft, zendt zij 'n vredesboodschapper naar alle Europeesche landen.

Zij werkt vijftien uren per dag. Een verwaarloosd staatsapparaat en vijftienduizend costuums vormen de nalatenschap der overleden Elisabeth.

Katharina begint een onbarmhartigen strijd tegen het systeem van omkooprijen, dat onder Elisabeth een geweldigen omvang heeft aangenomen. Zij kiest de knapste mannen uit alle standen om met hun hulp een nieuwe staatsinrichting in 't leven te roepen. Zij weet nog niet, hoe moeilijk het is om nieuwe hervormingen door te voeren. Zij is nog vervuld van de schitterende, hooggestemde illusies.

De eerste schreden op het moeilijke pad

Katharina op haar beurt doet een poging zich de rijkdommen der kloosters eigen te maken. En... hetgeen Peter den Grooten met aanwending zelfs van geweld niet gelukt was... lukt haar haast zonder eenige moeite.

Katharina, die tijdens een synode een groote redevoering houdt in onberispelijk Russisch, slaagt erin de vertegenwoordigers der kerk met hun eigen wapens te slaan.

Katharina wacht een zeer moeilijke taak. Tijdens de eerste jaren van haar heerschappij breken overal opstanden uit, waarbij ook het leger betrokken is. Enkele regimenten hadden den eed van trouw aan de nieuwe alleenheerscheres afgelegd alleen uit de overtuiging, dat de Czaar niet meer in leven was. Toen zij nadien vernamen, dat Peter pas na de eedsaflegging een gewelddadigen dood gestorven was, brak in enkele troepenafdeelingen oproer uit.

De snelle promotie der gebroeders Orlow, die tot hooge posten verheven werden, was voor 't volk een bewijs, dat de Czarina den moord op Peter te Ropscha stilzwijgend goedkeurde. Algemeen beschouwde men haar als degene, die den Czaar vermoord had en den Russischen troon met geweld veroverd.

Het eerste vuur van de wilde begeestering was gedoofd. De toestand der boeren, die men vele verbeteringen in 't uitzicht had gesteld, was er niet 't minst op vooruitgegaan. Integendeel, door 't feit, dat Katharina haar steun begon te zoeken bij den adel, raakten de boeren steeds meer in verdrukking.

De seculariseering brengt den staat enorme rijkdommen binnen. Meer dan een millioen lijfeigenen worden vrij.

Intusschen bevindt zich een Russisch leger van 200.000 man bij de Poolse grens om de koningskeuze te beïnvloeden. En met succes, want graaf Ponjatowski, een oude vriend van Rusland en Katharina, wordt de eerste kandidaat voor 't koningschap van de Poolse republiek.

De graaf hoopt in stilte als koning van Polen zijn leven aan dat van de Czarina te kunnen verbuuden. De brieven, die hij haar uit Polen geregeld toestuurde, spreken een steeds duidelijker taal.

„Ik was duizendmaal liever gezant in uw nabijheid, dan hier koning."

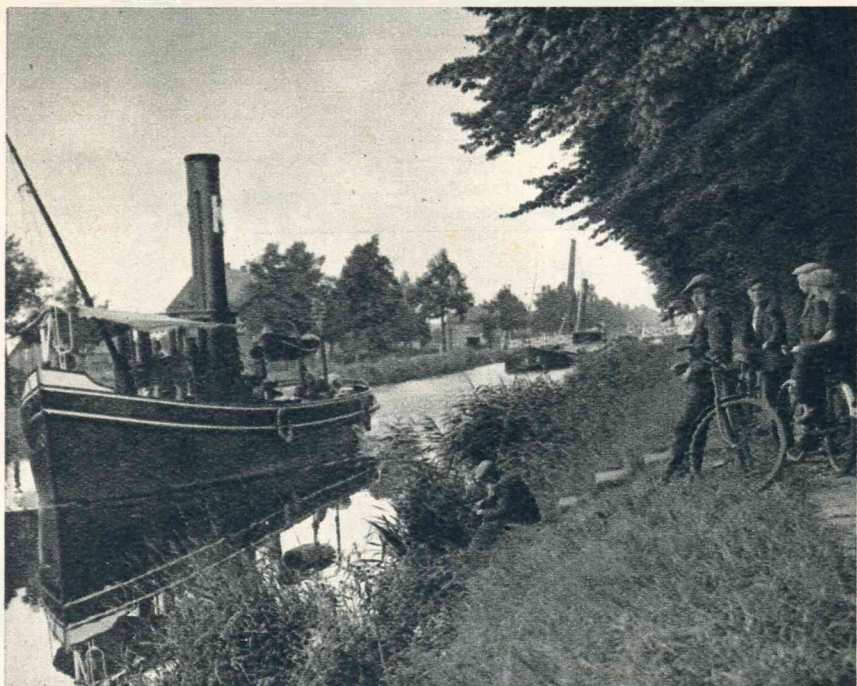
De hoop van den graaf is echter vergeefs. Ook dan, als hij werkelijk tot koning over Polen is uitgeroepen. In 'n schrijven, waarin Katharina hem gelukwenscht met zijn troonsbestijging, spreekt zij den duidelijken wensch uit, dat hij zich nu een levensgezelin moge kiezen uit de kringen van den Poolischen adel. Ponjatowski begrijpt nu, dat 't Rusland is, dat hem noodig heeft als vazal... niet echter de vrouw, die hij zoo gaarne tot echtgenoot had willen hebben.

(Wordt vervolgd.)

ONS ZUIDEN

LIMBURG IN BEELD - MAASTRICHT, STATIONSSTRAAT 20, TEL. 5851
BRAB. ILLUSTRATIE - DEN BOSCH, STATIONSWEG 27, TEL. 1215

Een sleep passeert. — De „Antonie“ doet het goed!

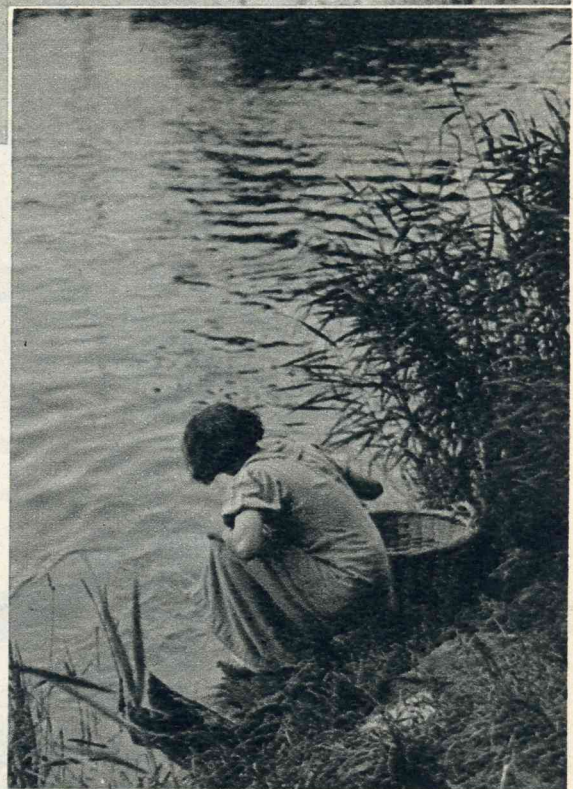
Groote boomen bij de witte brug.

LANGS 'T WATER IN WEERT

*De weerspiegelde molen aan de Zuid-
Willemsvaart.*

*Een echt vakantie-kiekie, daar langs
't water te Weert.*

Aan den oever van den snellen vliet, en zoo voort.

*Z. K. H. de Sahib van Dhar-
kana, leider der Britsch-Indiërs.*

Een gesprek tusschen twee Syriërs, de padrinders met de „brandweerhelmen“

Een Armeniër met zijn rachten muts.

RASSEN EN TYPEN uit Vogelenzang

Een portretgalerij van de meest uiteenlopende padvinderstypen, verzameld door een onzer reporters tijdens zijn speurtochten op het Jamboree-terrein, die beter dan wat ook het internationaal karakter dezer wereldjeugd-bijeenkomst demonstreert.

Een padvinder uit het land der Azteken, Mexico.

Een naneef van den echten padvinder Winnetou . . . uit Chicago.

Een zoon der Hongaarsche poesta's.

Een pientere Pool.

Een verkenner der woestijnen, Palestina.

Links: Raden Mas Darmoro, leider van het padvinders-contingent uit Solo (Java).

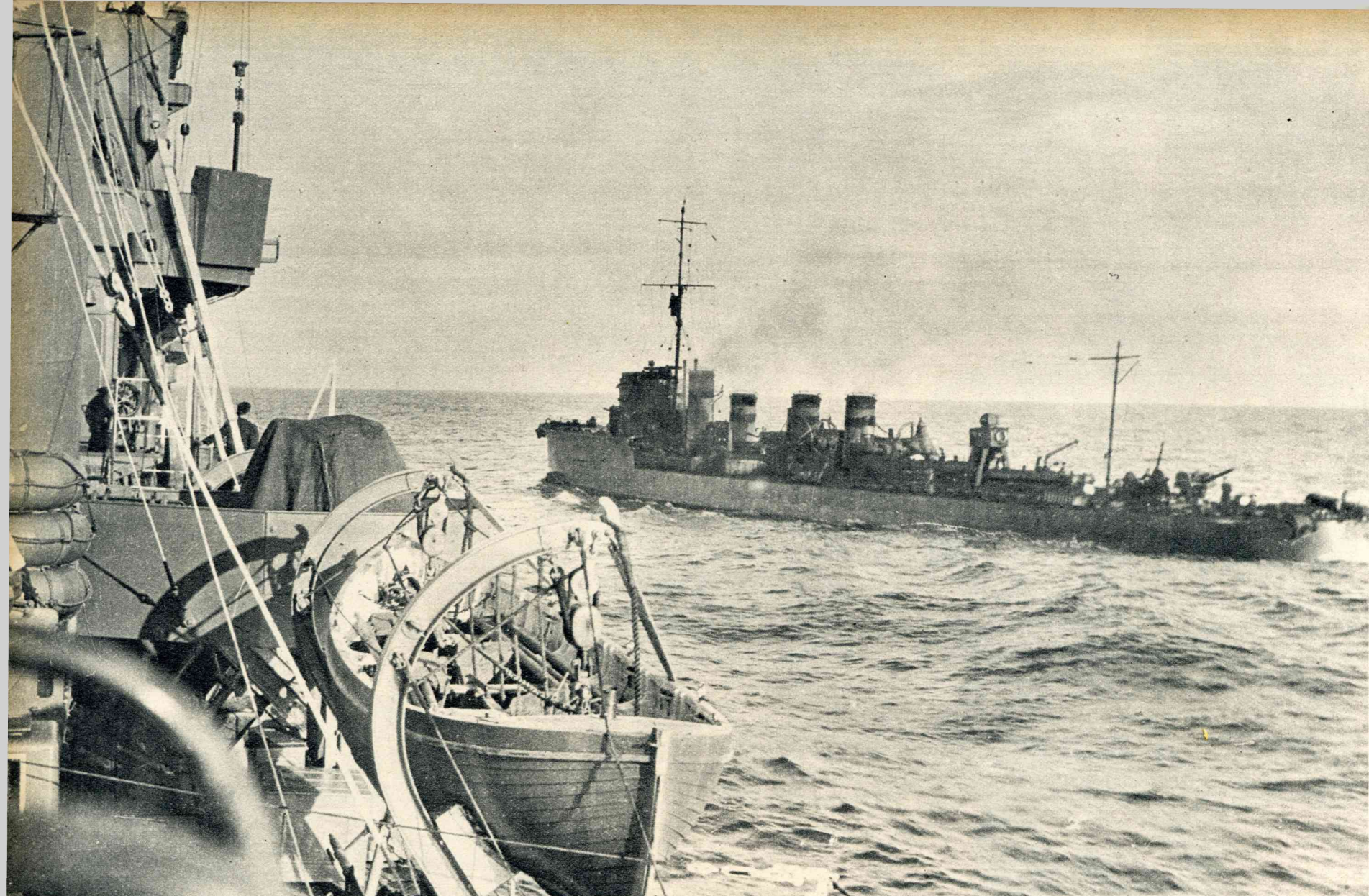
Rechts: 'n Glunderend Ned. Oost-Indiër.

Onder: Een Schot met z'n doedelzak.

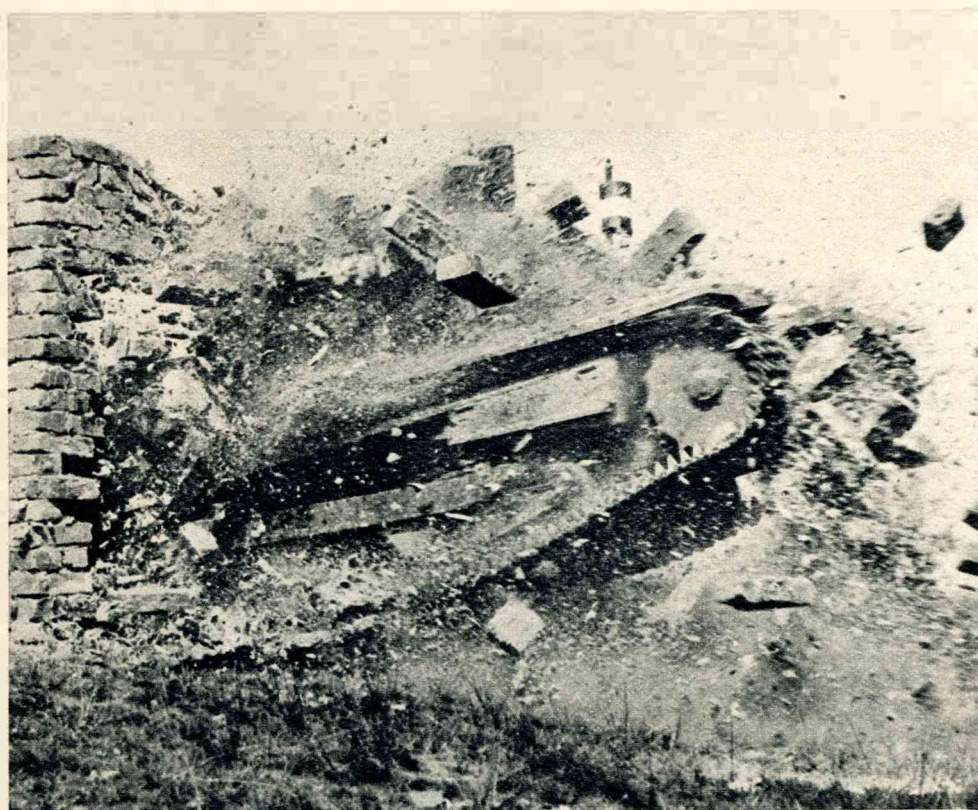
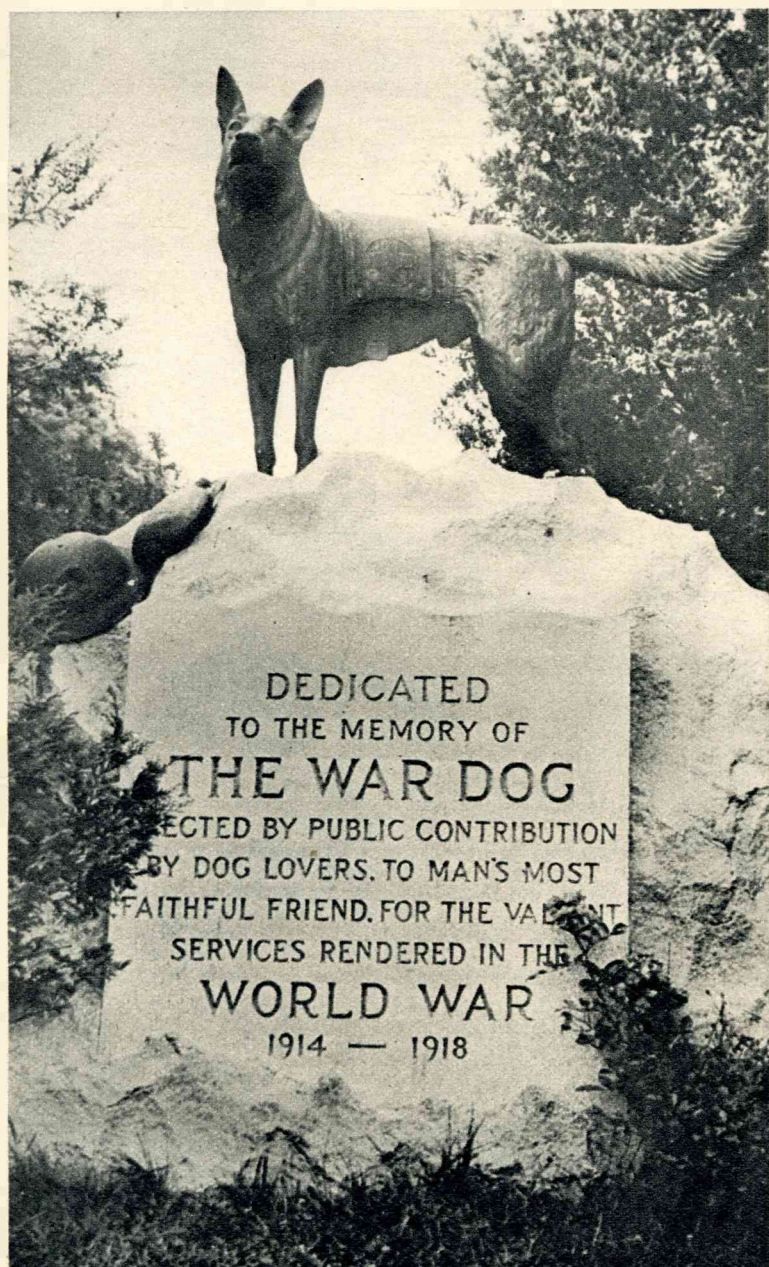

Een Arabier uit Ned. Oost-Indië.

De Engelsche kruiser „Forester” vervoerde dezer dagen 200 Baskische vluchtelingen naar St. Jean de Luz. Even buiten Bilbao had het schip een ontmoeting met een torpedojager der nationalistien, welk moment door een der Britten op de gevoelige plaat werd vereeuwigd.

LAATSTE NIEUWS

Te Bruck (Oostenrijk) werden vorige week demonstraties gegeven met de nieuwste tank — hier ziet men het oorlogsmonster zich met groote snelheid door een muur boren.

Dit prachtige gedenkteeken voor honden uit den wereldoorlog werd onlangs op een hondenkerkhof te New York opgericht — de gelden voor dit doel werden verkregen door een publieke inzameling.

De gouden gordel van den Britschen boksbond, die den winnaar van den wedstrijd Farr—Louis zal worden aangeboden.

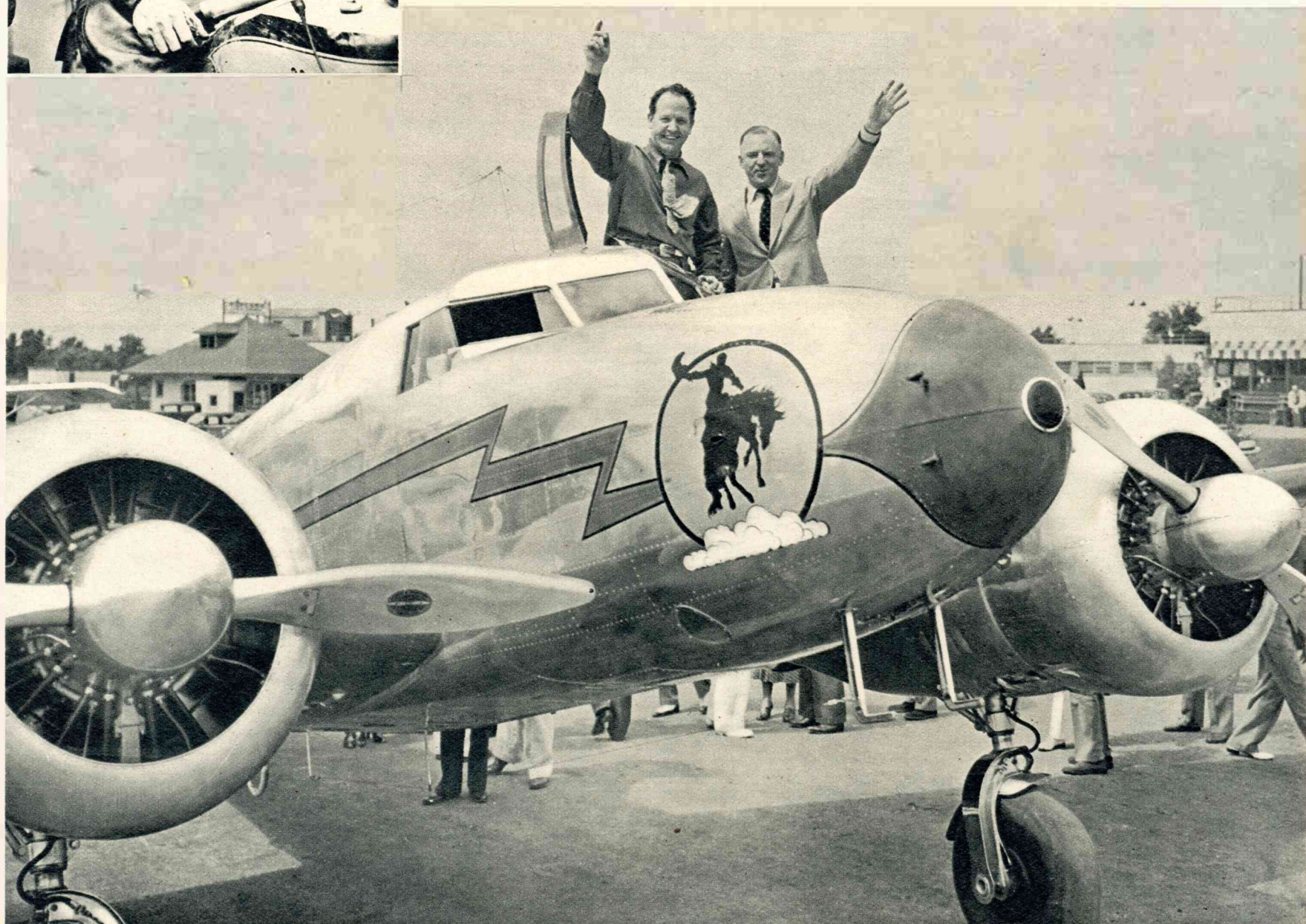

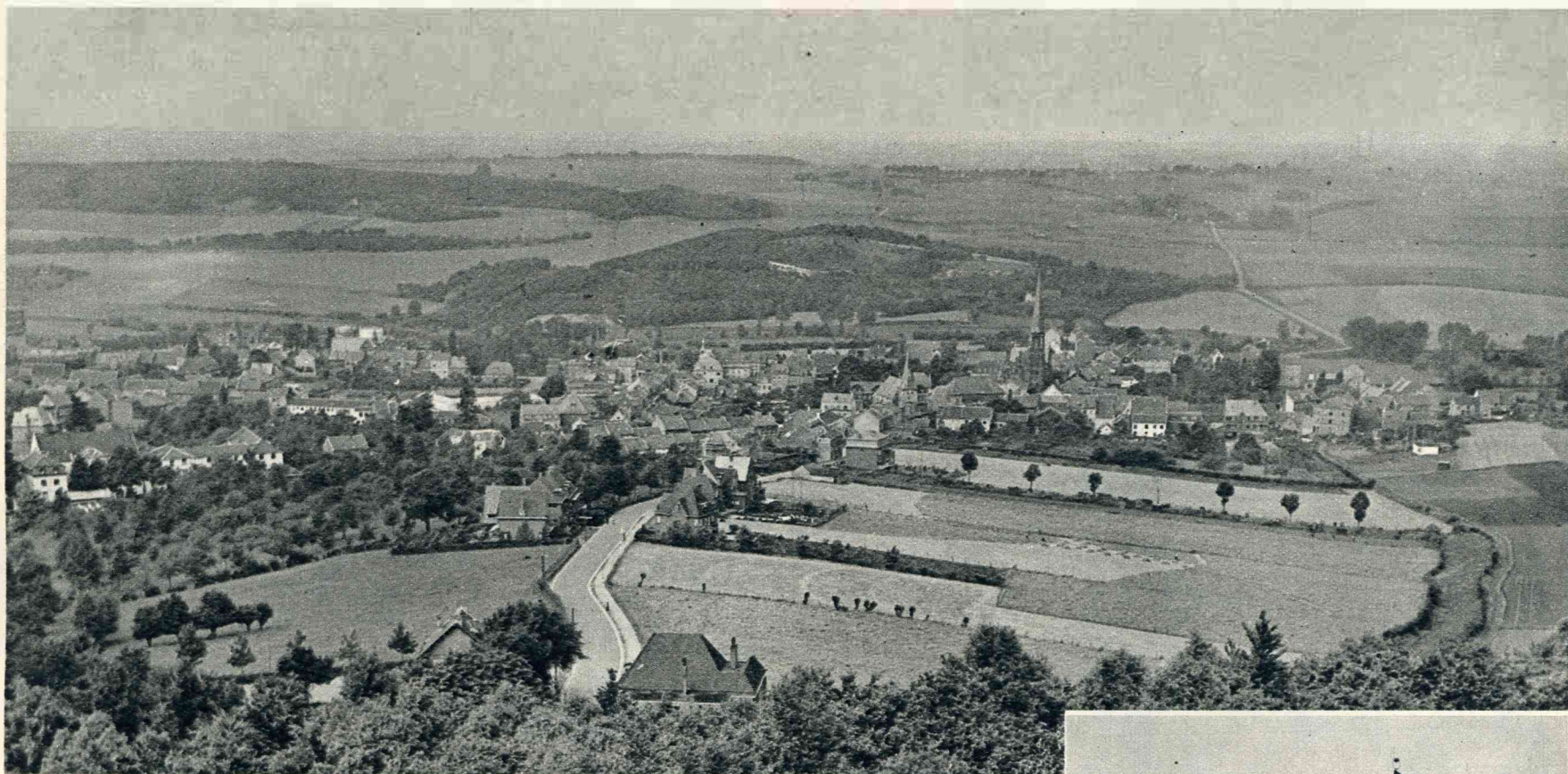
De bekende Engelsche motorrenner J. S. Guthrie die bij de races om den grooten prijs van Duitschland jammerlijk om het leven kwam.

Jimmy Mattern, een Amerikaanse vliegenier, heeft van zijn regeering toestemming verkregen een recordvlucht te maken van Californië naar Moskou via de Noordpool. Men ziet hem links op onze foto bij de aankomst van z'n vliegtuig „The Texan” te Washington.

In het plaatsje Alperston (Engeland) bestaat sinds eenigen tijd een bloeiende „schildpaddenfarm” — er schijnt in Engeland groote navraag naar deze dieren te zijn, want de eigenaresse van dezen farm houdt er steeds een geregelden voorraad op na van 3000 stuks.

Panorama van Vaals, gezien vanaf den hoogen toren.

OP 'T HOOGSTE PUNT VAN NEDERLAND, TE VAALS

Boven op den berg te Vaals bouwde men den Wilhelmina-toren en als men hem heeft bestegen, staat men inderdaad op 't hoogste punt van Nederland! Van daaruit heeft men prachtige gezichten, zelfs op diverse landen. Aan het oog doen zich heerlijke panorama's en vergezichten voor. Als men zóó hoog staat, ziet men de wereld klein en nietig en men wordt vanzelf wijs-

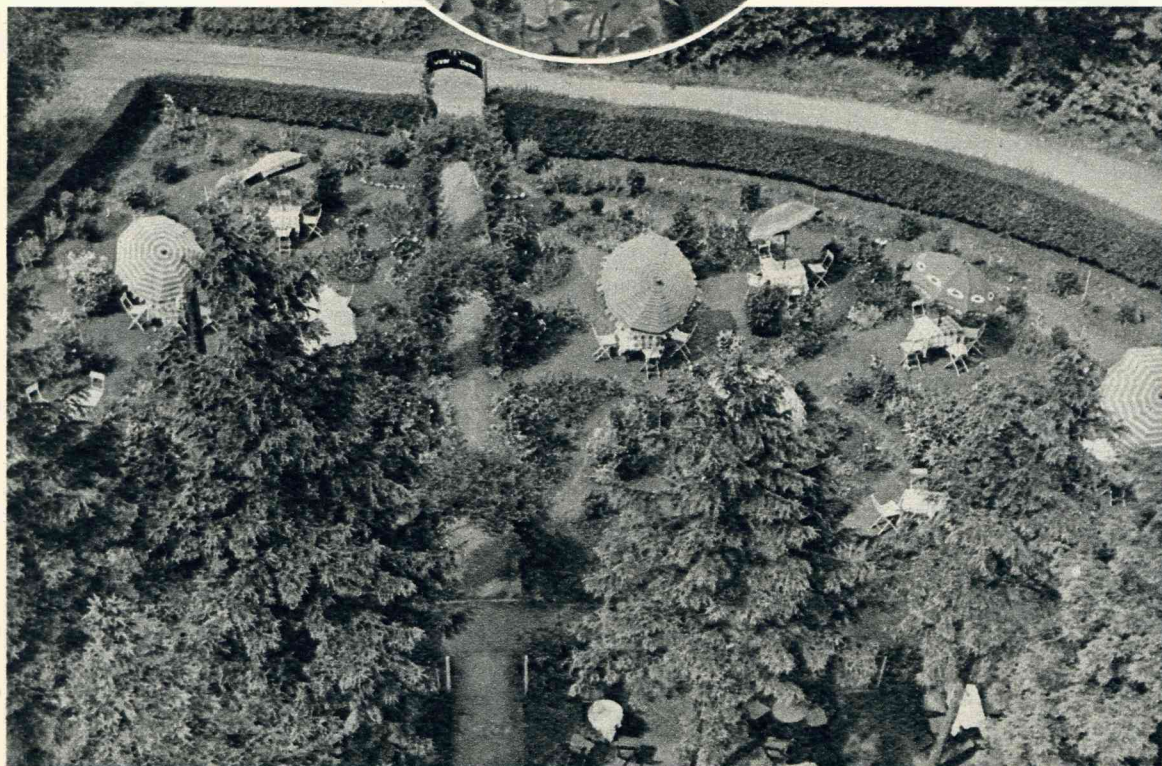

geerig, evenals Pallieter, toen hij in de vliegmachien zat. Plots riep hij uit: „Wat is de wereld? Een wind in een flesch!” 't Was een weinig „rond” uitgedrukt, maar zou hij heelemaal ongelijk hebben? Hier zijn de kicken, gemaakt op 't hoogste punt van Nederland, te Vaals, in Limburg.

Links: De eigenaar van den Wilhelmina-toren is een bloemenverdiend.

Halt, het hoogste punt van Nederland!

En zóó ziet men den toren.

Hij kijkt op vreemde landen.

De verrekening van een oude schuld

door Edward Curzon

Johnson en Burnell waren vijf jaar compagnon geweest, toen de dood een einde maakte aan hun samenwerking. Het waren geen geweldige zaken, die zij hadden gedreven. Johnson en Burnell waren pelsjagers en een speling van het toeval had hen bij elkander gebracht. Johnson had zich het eerst gevestigd aan de boorden van het Groote Berenmeer. Hij kwam toen pas uit Engeland, dat hij verlaten had als verstekeling aan boord van een vrachtschip. Zes uur na zijn vertrek deed zijn patroon aangifte, dat hem ongeveer achthonderd pond ontstolen was. Hij verdacht Johnson en toen deze niet meer in zijn betrekking verscheen, kwam er een verzoek tot opsporing in de kranten. Dit bleef echter zonder resultaat en op denzelfden dag dat de politie overging tot het doorzoeken van zijn kamers, stapte Johnson in Halifax aan wal. Hij maakte drie maanden goede sier van het geld en vertrok daarna met een paar jagers naar het Groote Berenmeer, waar hij een verlaten hut vond en zich vestigde.

Hij was er ongeveer een jaar, toen Burnell kwam opdagen. Hij was een dertiger, evenals Johnson, zat goed in zijn uitrusting en scheen niet van middelen ontbloot. Hij zei dat hij van Londen kwam en dat de romantiek van het avontuur hem naar het Noorden getrokken had. Johnson zag er voordeel in, hem bij zich te houden en toen hij Burnell een compagnieschap voorstelde, stemde deze toe en bleven zij samen wonen.

Johnson was lui, heerschzuchtig en ruw — Burnell daarentegen ijverig, gewillig en afkeerig van ruzie. Het duurde niet lang of Johnson had hem onder de plak; hij liet hem al het ruwe werk doen, buitte hem uit en snauwde hem af als een hond.

De pelsjacht was in die jaren niet onvoordeelig aan het Groote Berenmeer. In het goede seizoen brachten zij bijna wekelijks een volbepakte slede bij den agent van de Company aan en de prijzen waren hoog. Zij maakten een aardigen spaarpot, maar Johnson kon zich op den duur niet schikken in die afzondering. Hij verlangde naar licht, leven en muziek en vaak ook werd hij geplaagd door heimwee naar Engeland. Hij wist echter, dat hij vijftien jaar

zou moeten wachten, voor het feit van dien diefstal verjaard was en dit vooruitzicht stemde hem nog kribbiger dan hij reeds was.

Vijf jaar duurde de samenwerking van de compagnons en de verhouding werd met den dag slechter. Toen overkwam Burnell een ongeluk. Op een dag raakte hij ver van de hut in een wolvenklem bekneld en het duurde tot den volgenden morgen, voor Johnson zich de moeite gaf hem te gaan zoeken. Hij vond hem met bevroren voeten en den volgenden dag was Burnell doodziek. Hij vroeg Johnson hem naar Post Albert te brengen, maar Johnson noemde het geval te kinderachtig om er zooveel drukte voor te maken en antwoordde ruw, dat hij vanzelf wel weer beter zou worden.

's Nachts lag Burnell hevig te ijlen, doch tegen den morgen keerde zijn bewustzijn terug. Hij voelde, dat thans alle hulp te laat zou komen en wenkte Johnson aan zijn bed.

„t Is gauw met me gedaan,” zei hij zwak. „Voor het te laat is, wil ik nog een oude schuld met je verrekenen.”

„Een oude schuld?” vroeg Johnson.

Burnell knikte, maar hij liet zich niet uit over den aard van die schuld. „Ik heb mijn geld verstoep in een oude patroontasch,” ging hij voort. „Je zult die tasch vinden in het vossenhol hier vlak bij de hut, waarvoor ik ter bescherming een klem heb uitgezet. Het is bij elkaar ongeveer drieduizend dollar. Dat geld is voor jou — familie heb ik niet en ik doe dus niemand iets te kort als ik het jou geef...”

Johnson's oogen gingen begeerig open en hij wachtte af wat zijn compagnon nog verder te zeggen zou hebben. Burnell ademde moeilijk en na een korte pauze vervolgde hij: „In die tasch zal je ook mijn identiteitspapieren vinden. Je hebt me verteld van... van dat ongelukje, dat je in Engeland hebt gehad. Als je genoeg mocht krijgen van dat leven hier, ga dan onder mijn naam naar Engeland terug.

Meer heb ik niet te zeggen, Johnson. Geef me een beetje water — ik wil gaan slapen...”

Johnson had hem verrast aangehoord. Hij liet hem drinken en toen Burnell zich met zijn gelaat naar

den wand van de hut had omgewend, ging hij naar buiten en zocht het vossenhol op. Hij verwijderde de klem, stak zijn arm in het hol en haalde een beschimmelde patroontasch te voorschijn. Hij vond ruim drieduizend dollar aan bankpapier — Burnell's heelen spaarpot. Doch nog veel meer verheugde hij zich in het bezit van de papieren. Hij hoefde nu geen negen jaar meer te wachten, voor hij als een vrij man naar Engeland kon terugkeeren.

Toen Johnson in de hut terugkeerde lag Burnell op zijn rug. Hij lag roerloos en zonder adem en zijn zwart bevroren, hevig ontstoken voeten staken als stomme verwijten uit zijn stukgesneden slaapzak. Johnson haalde een schop, groef een kuil in de sneeuw en liet den doode erin neer. John Rodney Burnell begroef een zekeren Johnson, mompelde met een zucht van verlichting „amen” boven zijn graf en keerde het den rug toe. Den volgenden morgen vertrok hij naar Post Albert en drie weken later scheepte hij zich in Halifax in met bestemming naar Southampton. John Rodney Burnell keerde weer naar het vaderland terug, dat hij ruim vijf jaar geleden uit zucht naar avontuur verlaten had.

Het was drnk aan den steiger in Southampton. De passagiers van de „Ocean” werden naar de douaneloods geleid, waar hun bagage werd geïnspecteerd en hun papieren werden ingekeken. Een paar heeren met een koel uiterlijk spelden de namen en sloegen een groot register op, waarin zij een vluchtigen blik wierpen.

John Rodney Burnell naderde met popelend hart de balustrade. Hij gaf zijn pas af en de heeren bladerden.

„John Rodney Burnell?” vroeg een hunner plotseling.

„Dat ben ik,” zei hij opgewekt.

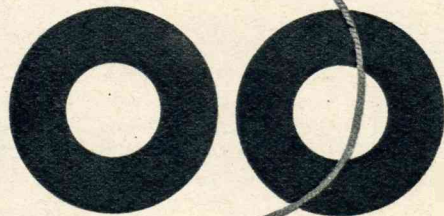
De meneer schudde het hoofd. „Dat gaat niet, John Burnell. Politie! Tot hiertoe en niet verder. We hebben nog drie jaar gevangenisstraf voor je in het vet zitten. Doodslag onder verzachtende omstandigheden — we hoeven je er zeker niets van te zeggen...”

De pseudo John Rodney Burnell gaf geen antwoord op die vraag. Hij had plotseling begrepen wat de man, wiens leven hij daarginds verbitterd had en dien hij aan zijn lot had overgelaten, met de verrekening van die oude schuld had bedoeld.

Daar gaat niet één gram van af! Het volle ons blijft honderd gram

Wol = 50 gram. Motvrij.
Krimprij. Kleurecht.
Katoen = 100 gram. Krimp-
vrij. Kleurecht. Trolasolgeverfd.
Knottengte 359 Meter.

Het Augustus-nummer, Nr. 34, van „Praten en Breien” met tal van vlotte modellen en duidelijke werkbeschrijvingen, ontvangt U gratis tegen inzending van 5 Everlasting omslagen.

Ook de schitterende Handwerkböcker „1001 Pracht”. „Te Kust en te Keur” en „Handwerk vreugd”, die elk f 1.50 kosten, kunt U gratis krijgen, ieder voor 50 Everlasting omslagen.

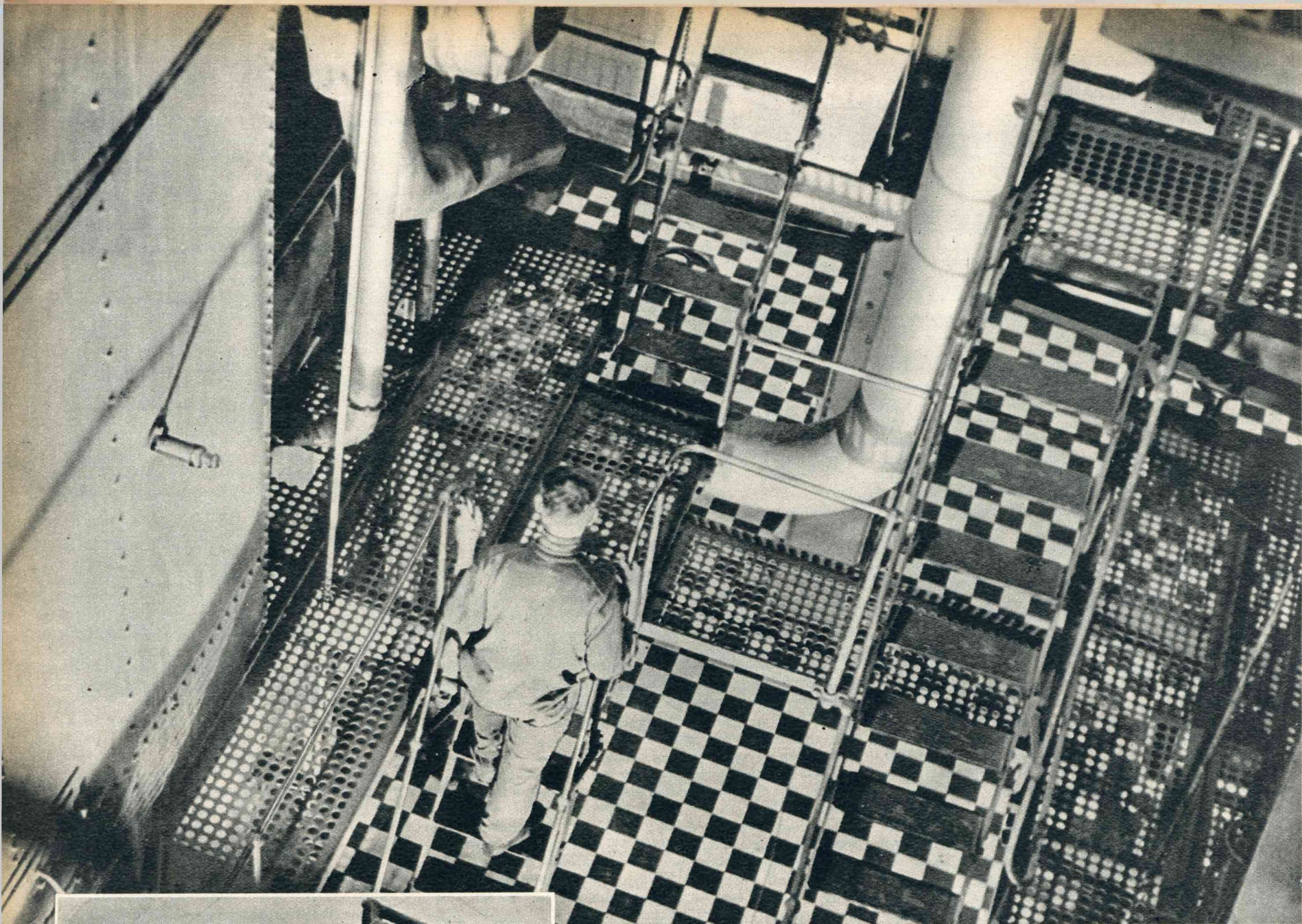
Dit is zonder mankeeren het gewicht van iedere knot EVERLASTING. Dat beteekent een knottengte van 359 M., waar wij altijd voor instaan! Als U verteld wordt, dat U dezelfde kwaliteit goedkoper kunt krijgen, eisch dan ook het volle ons! Laat de knotten afwegen. En reken dan eens uit, of ze per 100 Gram ook goedkoper is. Verder doet U verstandig te bedenken, dat de kwaliteit van EVERLASTING nog niet geëvenaard is en dat de prijs nu eenmaal de laagste is, waarvoor de beste breikatoen bij mogelijkheid geleverd kan worden. Dus... EVERLASTING is altijd voordeliger!

De modellen in „Praten en Breien” zijn ook op een knottengte van 359 meter berekend. Met EVERLASTING komt dat altijd uit!

gram

EVERLASTING
breikatoen

Boven uit het ketelhuis. Het gigantisch schaalbord onder de guanderijen.

In de DROOMFABRIEK

*„Er is leven, maar het fluistert met den
vinger op den mond!”*

Niet alleen de officiële dichter heeft van den nacht iets meer gemaakt dan een regelmatig natuurverschijnsel, met als voornaamste kenmerk het ontbreken van zonlicht! Integendeel, de nacht maakt vele dichters.

Ver boven het gedruisch van het leven stijgt de rust. Stilte ligt over de straten, over de daken der huizen, stilte is daarbinnen. Nauwelijks zichtbaar varen hoog boven ons de duistere wolken. Dit beeld blijft ons bij, als wij de fabriekspoort binnentreden en ons verwonderen hier mensen aan te treffen, die zoo „onnachtelijk” wakker zijn.

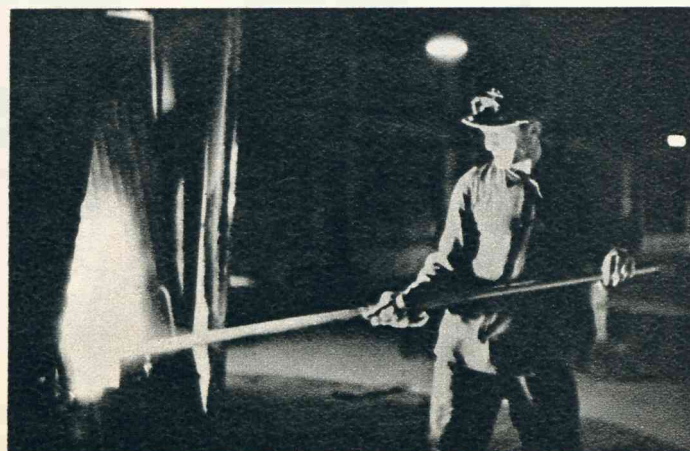
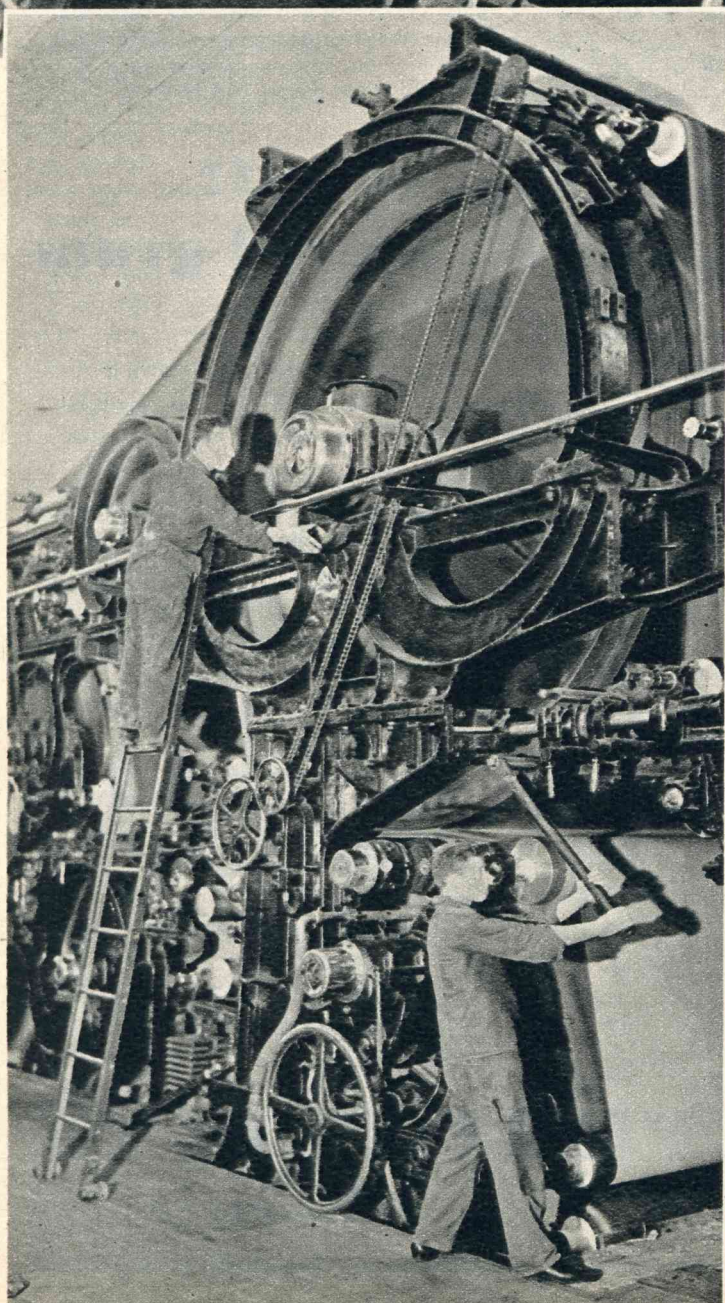
De groote Philips-terreinen te Eindhoven met hun gele en blauwige schijnsels van natrium- en kwiklampen doen ons zoo onwerkelijk aan in hun ongewone rust! Waar zijn de lorries met hun rauwtonige claxons, de vrachtauto's en de rangeerende treinen, waar zijn heel die drukte en bedrijvigheid van tienduizenden mensen?

De gebouwen maken een geheel anderen indruk nu hun ramen niet fel verlicht zijn, doch slechts hier en daar een flauw schijnsel gloeit. Ook het gedreun der machines en het suizen in de geweldige pijpleidingen hebben een geheel anderen klank gekregen. Er is leven.... maar het fluistert „met den vinger op den mond”.

In vele takken van het moderne grootbedrijf is nachtarbeid een noodzakelijkheid, al is die dan ook tot een minimum beperkt.

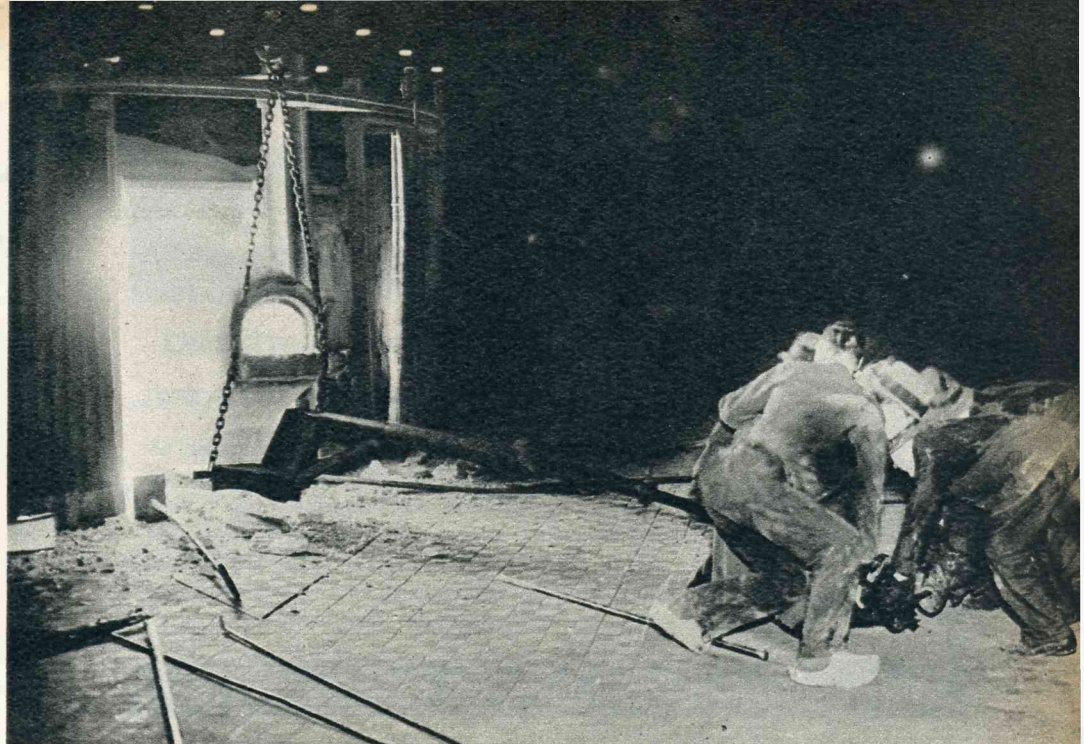
De reuzenglanscylinder van de papiermachine, die tachtig meter papier per minuut vervaardigt.

De smelter voor den geopenen glasoven.

In de papierfabriek.

De pottenzetters aan den arbeid: de „beer” komt gloeiend uit den oven te voorschijn.

Slechts door een doeltreffende organisatie en door bijzondere maatregelen, deels ook van technischen aard, is het ook in de Philips-bedrijven mogelijk gebleken met een opvallend gering aantal nachtwerkers te volstaan.

„Mooi vuurtje, meneer,” zegt de stoker, een kerel met witte tanden in zijn lachend kolenzwart gezicht. „Kijk, op dat klokje kun je zien, hoeveel graden ie nou heeft, 1300 bijna. Daar komen tegen den ochtend nog wel een 200 graden bij!”

Dan komen we een étage hooger bij de groote gasgeneratoren, waardoor de eigenlijke smeltvuren worden gevoed. Onder deze gigantische potdeksels raast het vuur. De bedieningsman, die hier in de stilte van den nacht de wacht houdt, maakt een der kijkgaten vrij. Een witte vuurgloed zonder bepaalde hoogte of vorm is het eenige, dat de bezoeker kan ontdekken.

Langs buizen met een doorsnede van bijna een meter, voorzien van groote kegelvormige veiligheidsinstallaties, wordt het gas naar de smeltovens geleid.

We volgen deze door de halfduistere lokalen en gangen, tot we in de groote hallen komen, welke bij dag, als de glasblazers aan het werk zijn, zulk een levendigen indruk geven.

Thans heerscht ook hier rust. Uit een enkelen onbedekten ovenmond straalt een bijna blanke gloed. Daar doet de smelter zijn werk, korter, maar nog warmer dan dat van den lachenden stoker...

Er zijn veel meer nachtelijke beroepen dan men oppervlakkig zou denken. Zoo'n beroep is dat van den „smelter”. Hij zorgt ervoor, dat 's morgens, even voor den aanvang van het normale dagwerk, de glasbrij blank en glad is, smetteloos als versche

melk. Van elke glassoort kent hij de eigenschappen, eigenaardigheden en moeilijkheden. Hij is zich bewust van zijn verantwoordelijk werk. De trots van den vakman straalt uit zijn oogen, als hij ons uitvoerig vertelt van zijn arbeid en „verbeeld je, dat ie 'ns niet op tijd „blank” was!”

De wagentjes met het glasmengsel rijden af en aan. Hun inhoud verdwijnt in de smeltkroezen, die witgloeiend staan in het verblindend ovenvuur.

Wie meent, dat de moderne romantiek zich louter afspeelt op motorduo's of in vliegmachines, vergist zich. Ook de arbeid van den zooveelsten onbekende uit het grootbedrijf kan die sensatie wekken, als hij zijn kracht en vaardigheid meet met de groote machten der natuur of techniek.

De „pottenzetter” is daar een voorbeeld van. Een smeltkroes voor glas gaat slechts een zestal weken mede. Dan begint hij te scheuren. Vertoont een „pot” voor het kennersoog van den ovenmeester dergelijke ouderdomsverschijnselen, dan laat deze den ouden pot door een nieuwen vervangen.

Dit „pottenzetten” is moeilijk en zwaar. De smeltkroezen, van leem vervaardigd en om hun bijzonderen vorm „beer” genaamd, zijn een menschenlengte hoog en wegen honderden kilo's. De temperatuur is verstikkend.

Maar ondanks de schroeijende hitte van den open smeltoven geschiedt het werk met een bewonderenswaardige zelfbeheersching en rust.

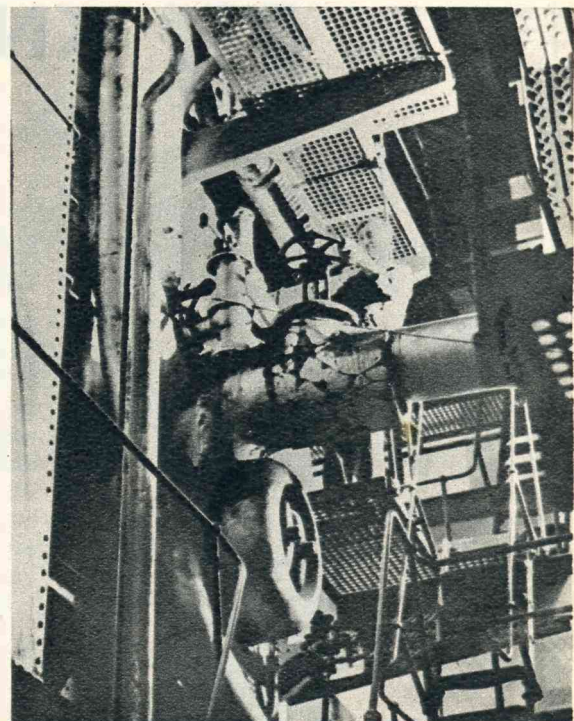
Als een levend monster staat de „oude beer” geheel zichtbaar in de ovenpoort, op den drempel van deze fantastische vuurhel.

De kraanwagen komt aangereiden, gewapend met een reusachtige stalen schop. Nu komt de „beer” onder het geweld van eenige stangen, waarmede men hem te lijf gaat, in een logge beweging. De pottenzetters houden hun gezicht en handen met natte doeken bedekt. Enkelen wagen zich tot vlak bij het ovenvuur. Een handschoen, die vuur vat, wordt snel afgerukt. Aan alle bewegingen ziet men, hoe deze mannen hun taak kennen, hoe omzichtig zij te werk gaan.

Zoo is de „schop” in minder dan geen tijd onder den ouden smeltkroes geschoven. De kraan komt in werking. Met de mannen als tegenwicht heft zij nu het gevaarte op. Daar komt de „beer” uit den oven te voorschijn. Arbeiders zetten zich in beweging om hem met bijna plechtstatigen gang naar zijn graf te voeren, een groot gat in den vloer.

Geheel anders dan van

Een machine (electrische pompinstallatie) zonder nachtrust.

In het ketelhuis tusschen ketels, buizen en trappen.

de glasfabriek is de nachtelijke indruk van het ketelhuis. Dit gebouw met zijn gigantische afmetingen en formidabele hoogte doet aan als het decor van een toekomstfilm. Geen stofje ontsiert den zwartwitbetegelden vloer, de gladde muren zijn smetteloos wit.

Wij blijven verwonderd, want ook hier zelfs heerscht die stilte, die eigenaardige bewegingloosheid: niet eens een waterdruppel, die ergens voorzichtig weglekt, geen pluimpje stoom, dat haastig weet te ontsnappen.

Toch koken onder onze voeten 70.000 liter water, branden er 7500 kg. kolen en worden hier per uur meer dan 60.000 liter water bij een vuurhitte van 1400° in stoom omgezet en onder een spanning van 21 atmosfeer gedreven door de 3,5 km. lange stoomleiding. De automatische transportinrichting voert als een reusachtige baggermolen onafgebroken de kolen langs boven aan. Gestadig worden de onverzadigbare ketelvuren gevoed.

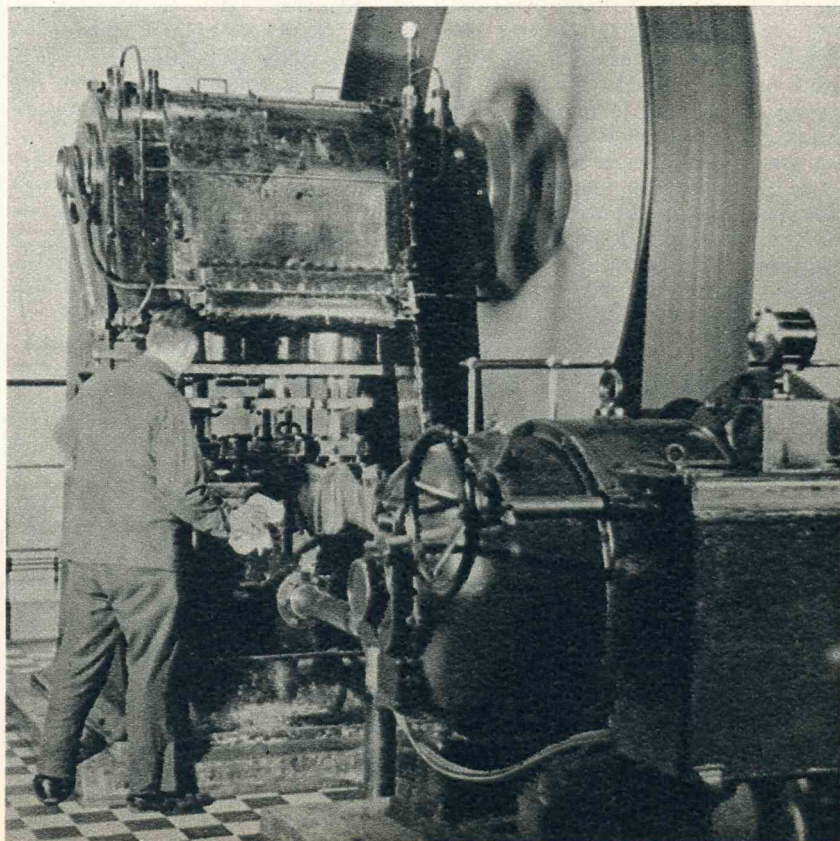
Droomfabriek bij nacht! Het loopt tegen tweeën. De sterren priemen door een dakventilator.

Het Philips-bedrijf heeft eigen kartonnage- en papierfabrieken. Ook hier eischt de machine van den mensch continue werkzaamheden, welke slechts door den Zondag onderbroken worden.

Ieder doet zijn taak aan deze schijnbaar primitieve machines, die stapels papierafval geschikt maken voor de eigenlijke papiermachine.

Weer vervolgen we onzen tocht over de uitgestrekte terreinen, maken met de bewakers, die wij aantreffen, een praatje over de brandweervoorzieningen en noodverlichting. Als gigantische zee-kasteelen in de haven groepen de gebouwen in het duister te zamen. Geen schip blijkt onbemand te zijn.

Wanneer we eindelijk de fabriek verlaten, slaapt de stad nog in het bleke maanlicht van den nanacht. Over enkele uren begint de nieuwe dag.

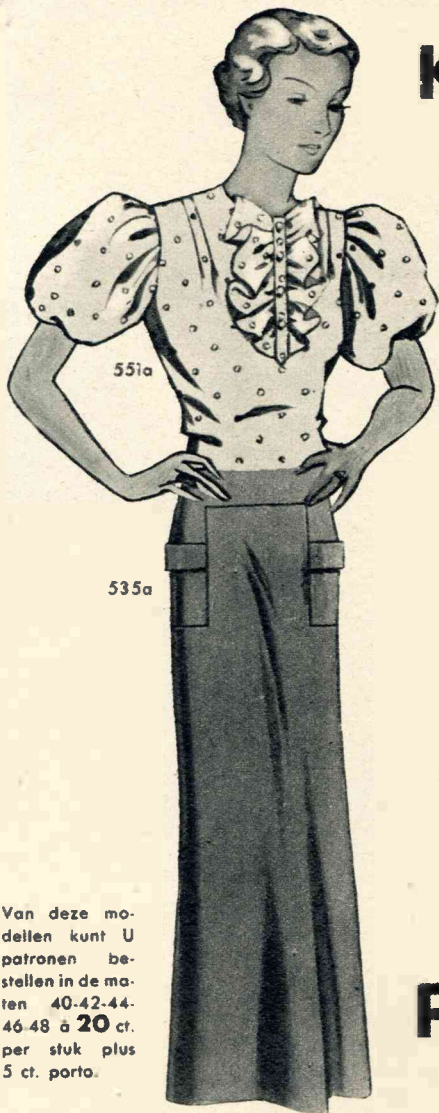
Hansaplast „elastisch“

Het ideale snelverband voor kleine verwondingen.

Daarmede verzorgt U elke wond vlug en afdoende. Het desinfecteerende gaaskussentje werkt bloedstillend en kiemdoodend, terwijl de elastische pleister in elke beweging mee geeft. Koop nog heden een pakje Hansaplast „elastisch“! Het is reeds vanaf 15 Cent verkrijgbaar bij apothekers en drogisten.

Hansaplast „elastisch“ komt elk oogenblik van pas!

KNIP... in een wip!

Dat is mogelijk met onze KANT-EN-KLAAR KNIPPATRONEN

omdat zij direct voor het gebruik gereed zijn. U verliest geen tijd met het overtekenen en uitraderen en loopt daarvoor ook geen kans Uw stof te verknippen. Probeer U het eens met de hiernaast afgebeelde blouse no. 551a of rok no. 535a.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor
PANORA

Nassauplein 1 - Haarlem

Van deze modellen kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46-48 à 20 ct. per stuk plus 5 ct. porto.

JIMMY ZORGT VOOR EEN GEZELLIG AVONDJE

door Ralph Smithson

Een robuuste agent met een kwaad-aardig gezicht stak voor de derde maal dien morgen zijn grooten neus om den hoek van Cattle Market en noodzaakte Jimmy Collins hals over kop de vlucht te nemen. Het wilde niet vloten vanmorgen. Nauwelijks had hij een paar buitenlui om zijn standje weten te verzamelen en de kaarten ter hand genomen, om hen de fabelachtige winstkansen van het edele een-twee-drie-klaveraas te demonstreeën, of hij werd verjaagd door de verschijning van dien verwenschten bobby.

Jimmy liep een straatje om met de bedoeling zijn geluk aan den anderen kant van de markt te beproeven. Hij gaf den moed nog niet op en bovendien zat hij broodnoodig om geld verlegen. Vandaag kwam Mary Parker thuis en hij had zijn compagnon beloofd voor een gezellig avondje te zullen zorgen. Mary was de dochter van zijn compagnon — een heel aardig meisje, op wie hij allang een goed oogje had laten vallen. Zij keerde vanmorgen terug van een plaats waar zij liever niet had gezeten, maar waarheen zij was verbannen door een hardvochtigen rechter, die haar een valsche speelster had genoemd en maar niet had willen gelooven, dat zij zich slechts voor tijdpassering met een-twee-drie-klaveraas had beziggehouden. Het liep tegenwoordig de spuigaten uit met al die verboden, niemand gunde je meer een fatsoenlijk stuk brood.

Jimmy slenterde de markt op en spiedde naar een rustig plekje om opnieuw te beginnen. Hij had juist zijn kaarten voor den dag gehaald, toen hij voor de vierde maal een stuip kreeg van den schrik. De agent scheen hem gevolgd te zijn, want hij stond plotseling achter hem.

„Wat wou je hier, vriend?“

Jimmy kromp ineen als een vochtige zeemlap in de zon. Hij dacht aan Mary en aan het gezellig avondje met wijn, bloemen en bonbons en sidderde bij de gedachte, dat hij opgebracht zou worden. „Ikke... niks...“ stotterde hij.

De felle oogen van den agent keken hem dreigend aan. „Als je hier niets te maken hebt, waarom probeer je dan de menschen om je heen te lokken? Dat is de vierde maal vanmorgen, dat ik je daarop betrap, vriend. Maak dat je wegkomt en laat ik je je mooie gezicht hier het eerste jaar niet meer zien.“

De greep verslaptte en Jimmy nam voor de vierde maal de vlucht. Verdrietig gestemd liep hij straat in straat uit. Neen, het wou niet lukken vandaag. De vroege morgenuren op de markt waren de beste voor zijn financieele operaties — als de buitenlui eenmaal

naar huis teruggekeerd waren, viel er weinig meer te verdienen. Het liep mis met de bloemetjes en de bonbons.

Het sloeg half elf van Grays Inn, toen hij in de tuinen van Grays Inn Road 'n verlaten café-terras naderde. Hij zag juist een dametje naar binnen wippen en ontdekte op een der stoelen een paar handschoenen en een tasch. Op het tafeltje daarvoor stond een kop dampende thee en een schaaltje cake en in een duizeling van vreugde sloot hij even zijn oogen. Toen liep hij door, streek vlak langs de tafeltjes en stoelen heen en griste met een vlugge beweging het taschje weg. Het volgend oogenblik zette hij het op een loopen, rende de tuinen door en kwam aan Theobald Road pas tot rust.

In een stille zijstraat haalde hij het taschje voor den dag. Het bevatte een zakdoek, een kam en — o vreugde! — een biljet van vijf pond en een paar shillings. Hij griste het geld eruit, wierp het taschje in een open riool en kuierde op zijn gemak door. Zijn dag was goed.

Jimmy Collins had het dien dag verbazend druk. Hij kocht dingen waaraan hij vroeger nooit gedacht had — wijn, gebak, dure bonbons en confituren. Hij liet alles aan het huis van zijn compagnon bezorgen, vergezeld van een prachtige bouquet vuurroode rozen met „hartelijk welkom thuis“. Nauwelijks kon hij den avond afwachten en een kwartier voor den afgesproken tijd betrad hij Tom Parker's woning.

„Hallo,“ zei hij opgewekt, terwijl hij de deur opendeed. Toen keek hij eens klaps verbaasd rond. Alle lekkerrijen die hij had laten bezorgen stonden nog ingepakt op tafel en zijn dure rozen lagen achteloos in een hoek. Mary zag hij niet en Tom Parker zat met een mistroostig gezicht aan tafel.

„Wat nou?“ vroeg Jimmy verschrikt. „Is ze niet gekomen?“

Zijn compagnon keek hem aan met een wrangen glimlach. „Nee, ze is niet gekomen, Jimmy. Terwijl het arme kind vanmorgen in die buitenzaak aan Grays' Gardens een kop thee zat te drinken, heeft een gauwdief haar taschje gestolen. Ze had de schade van die zes maanden eens in willen halen en moest zeven shilling betalen. Niemand geloofde het, dat haar taschje gestolen was en natuurlijk kwam de politie eraan te pas. Om twee uur is ze voor den politierechter gebracht en toen ie hoorde hoe zij heette en waar zij vandaan kwam, heeft ie haar meteen voor twee weken naar het werkhuis teruggestuurd.“ En met een weekstem besloot Tom Parker: „Ik vind het waarachtig zielig voor jou, Jim. Je hebt nog wel zoo je best gedaan haar een gezellig avondje te bezorgen...“

ONZE KENNEMER SERIE

Abonné's, die de boeken rechtstreeks per post wenschen te ontvangen, gelieven ons voor de luxe-uitgave een bedrag van f 1,15 (in postzegels of overschrijving op gironummer) te doen toekomen en (of) voor het ingenaafde boek f 0.40. Het luxe boek kan tegen den sterk gereduceerden prijs alleen geleverd worden, wanneer de bon is bijgevoegd.

BON

Abonné's die dit blad ontvangen door tusschenkomst van den boekhandelaar kunnen aldaar, tegen inlevering van dezen bon, een luxe-exemplaar in geheel linnen band verkrijgen van het eerste boek uit de „Kennemer Serie“, getiteld

MIJ IS HET KONINKRIJK

DOOR JANE OLIVER
TEGENBETALING VAN SLECHTS f 1,—

(De normale winkelprijs bedraagt f 2,50)

Voor verdere bijzonderheden betreffende deze schitterende premie-uitgave verwijzen wij naar de groote aankondiging in ons vorig nummer.

ZONNESCHIJN IN EEN TUBE

Dat is „Soleil Doré“, een van de serie tinten van Velouty de Dixor, de origineele combinatie van crème en poeder. „Soleil Doré“ verleent Uw huid een prachtige en matte, zongebruinde teint, welke den ganschen dag houdt. Tevens beschermt het Uw huid tegen de felle zonnestralen. Het is ook een ideaal middel tegen een glimmende neus en kin. Neemt nog heden een proef en U zult over de verrassende eigenschappen versteld staan.

SOLEIL
DORÉ

van
VELOUTY
de DIXOR

Import.: N.V. v. d. Laaken's Handel-Mij., Leidschekade 98A, Amsterdam-C. Telefoon 36372

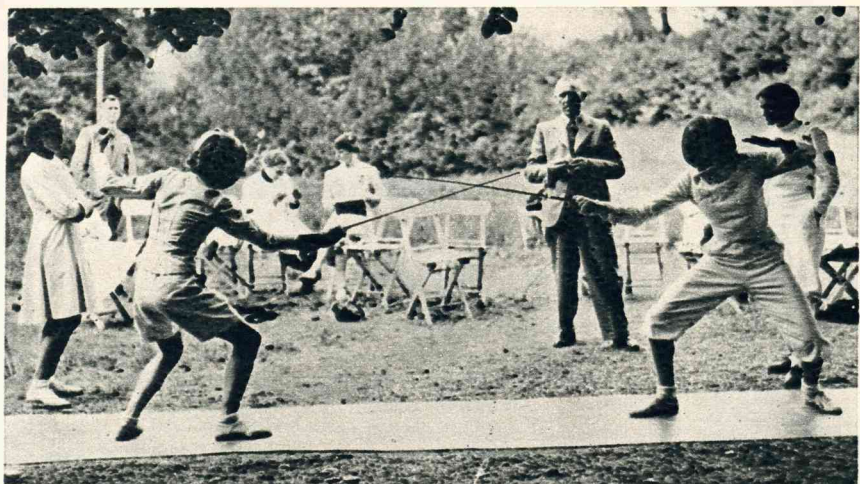

De internationale atletiekwedstrijden in het stadion te Amsterdam. Osendarp (geheel rechts) behaalde zoowel op de 100 als de 200 m. hardloopen de overwinning. Deze kiek is van de finish der 100 m.

De internationale atletiekwedstrijden in het stadion. Moment tijdens de 1500 m. hardloopen. Vooraan de Engelschman Wright, die winnaar werd. Derde onze landgenoot Petit, die gedisciplineerd werd.

SPORT VAN DE WEEK

Te Utrecht werden Zondag in het theehuis „Oog in Al” de jaarlijkse schermwedstrijden van Excelsior gehouden. Een der belangrijkste partijen: mej. T. v. d. Klaauw (Ned. kampioene, rechts) en mej. E. v. Rijkevorsel.

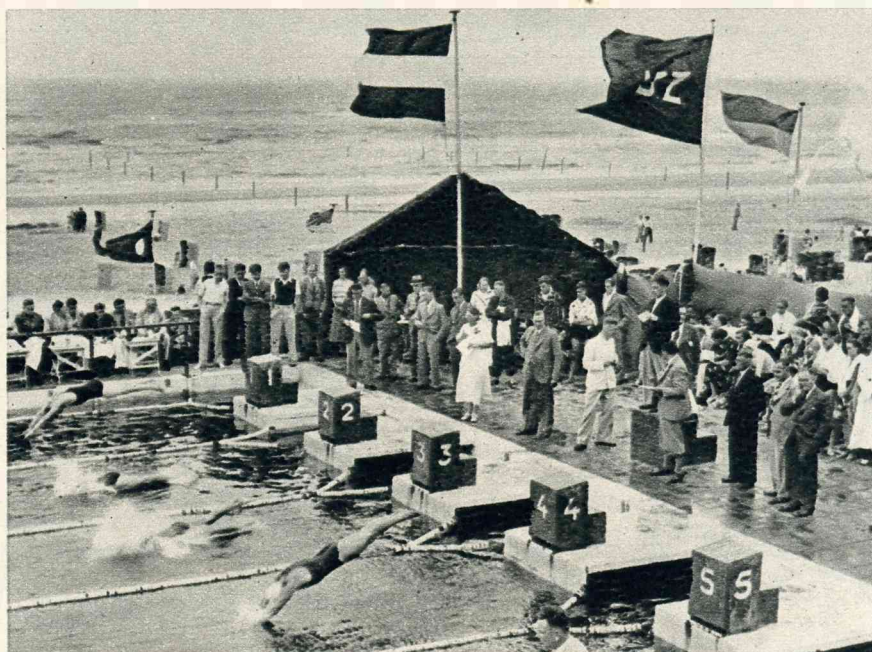
Op de Bossche wielbaan hadden Zondag j.l. belangrijke wedstrijden plaats. Kiekje tijdens den afvalwedstrijd voor amateurs en onafhankelijken. Van l. n. r.: Op den Berg (winnaar), P. Roes en N. v. Helvoirt.

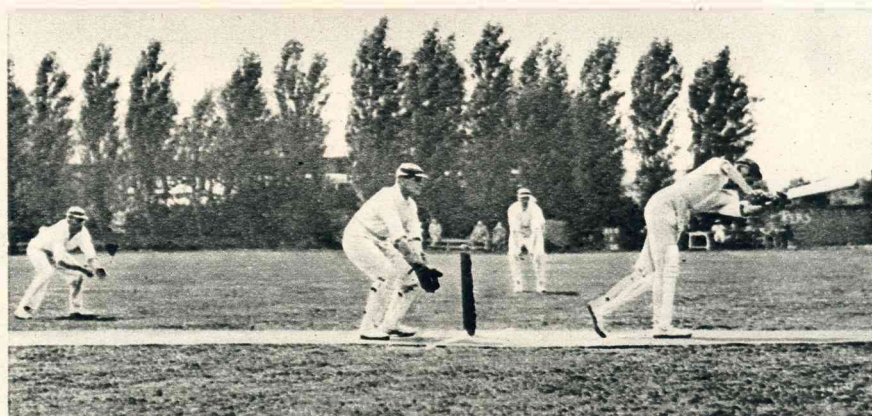
Motorwedstrijden op de grasbaan te Eindhoven. Een spannend moment in een der bochten van het Sportpark.

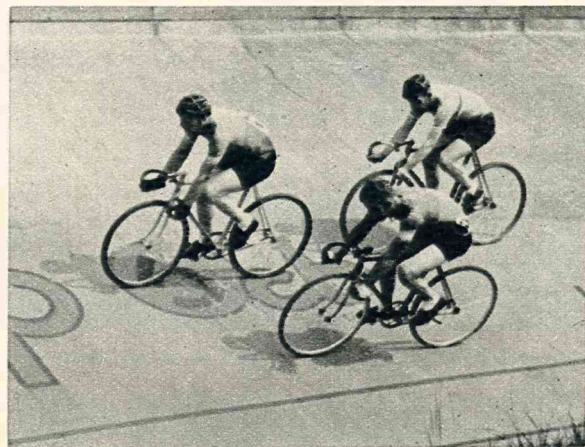
De Nederlandsche Dames-Motorclub organiseerde Zondag den jaarlijkschen 100 km. rit, welke door de provincie Utrecht ging. Mevr. M. v. d. Lee-Versiegh aan de finish.

In het Noorderbad te Zandvoort werden Zondag j.l. internationale zwemwedstrijden gehouden, georganiseerd door de Z.Z.C. De start der 200 m. schoolslag dames, gewonnen door Dora Heeselaars.

De jaarlijkse tour van de Free Foresters werd Zaterdag en Zondag j.l. besloten met een wedstrijd tegen het Nederl. Elftal, welken de gasten met inningsverloren. Moment uit den strijd. Dr. M. Jansen voor het Nederl. Elftal aan bat.

Internationale zeilwedstrijden op de Loosdrechtsche Plassen ter gelegenheid van de Jubileum Holland Week 1937. De „Solweig” 972, stn. D. Willocq, en „Altair” 1255, stn. F. v. Dulm (Kon. Marine), in actie in de intern. Starklasse.

De hoofdrol van het spel der Belgen „Reinaert de Vos”.

De Fransche verkenners leveren een zeeslag tegen de vijanden der padvindersheweging.

De bloem van Hongarije, voorgesteld door verkenners uit het land der Magyaren.

De kranige ruitergroep van de Hongaarsche verkenners.

EEN INTERNATIONAAL PROGRAMMA

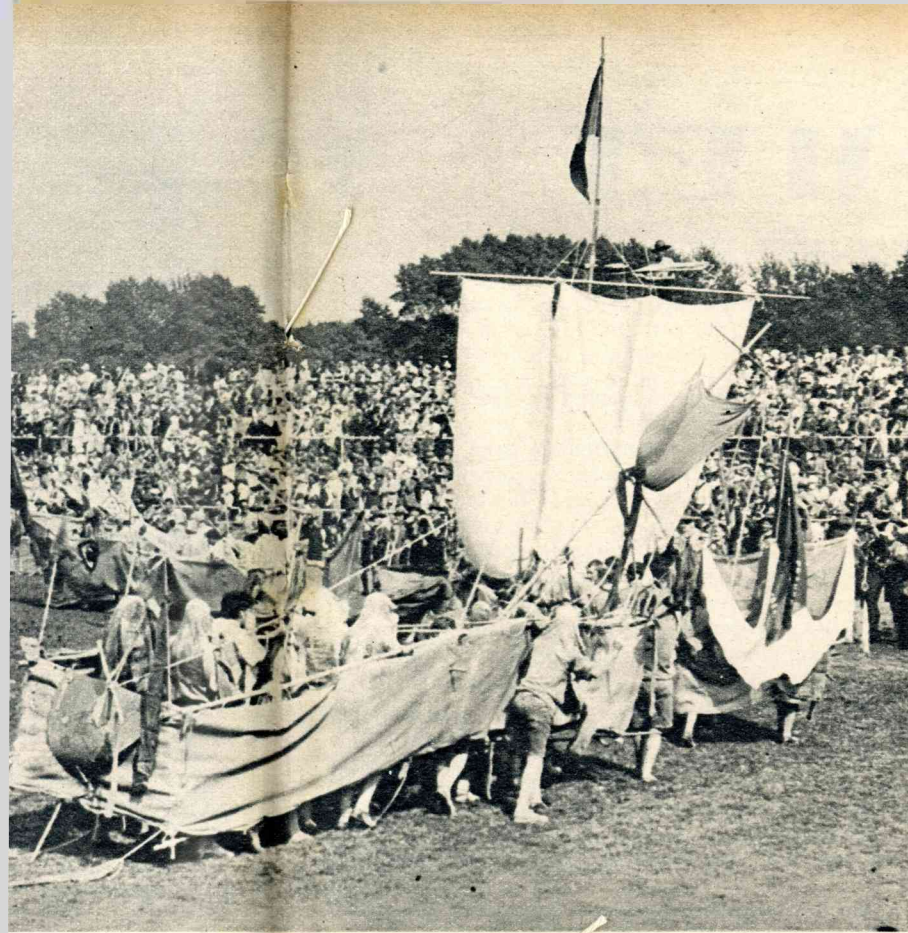
Op het demonstratieterrein de Jamboree

Nederland is nog nooit zoo internationaal geweest. In week- en dagblad en over de radio kennen wij slechts één woord: Jamboree; de verkenners (IJsland, Jamaica, Siam en Broek op Langendijk) beheerscht de straat, de treinen en de lunchrooms: drennemen verzamelen handteekeningen, welke ze niet kunnen lezen en iedereen heeft plotseling ontdekt, dat hij 'n stelletje talen kent, waarom hij dus naar Vogelenzang tijgt, om daar ten overstaan van kinderen, verloofde of schoonmoeder te demonstreeren, dat hij evengoed met een Schot of een Franschman kan converseeren als met den bezorger van Panorama. Soms begrijpt de Schot hem niet en hij den Schot niet, maar dat doet er niet toe, want een verkenners is 'n vriendelijk jongmensch en glimlacht altijd even beminlijk.

Doch het meest internationaal gaat het toe op het demonstratieterrein van de Jamboree. Het publiek heeft begrepen, dat begin Augustus van 1937 een unieke gelegenheid aan Nederland biedt en komt in drommen naar de groote tribunes rondom het grasveld, waar Zweden, Engeland, Portugal, Australië en Nederlandsch Indië een programma afwerken, dat niet internationaler kan zijn. De Belgische Jamboree-deelnemers brengen er een leutig openluchtspel „Reinaert de Vos”. De Hongaren moeten flink wat bagage hebben meegenomen, want zij laten bij hun spelen en

tuums zien. En zij de voelen op den rug van ee De jongens van Insulin ontvangen, is meer da vlug staan zij in keuri in drukwekkenden groet. Sout of the world. Tsjech begroet in stramme ochtendgymnastiek, die

en zeeslag tegen de vijanden der padrindersbeweging -- en overwinnen natuurlijk.

Hongaarsche scouts zijn goede ruiters.

TERNATIONAAL OGRAMMA

emonstratieterrein van de Jamboree

vennen wij slechts één
aica, Siam en Broek op
ten en de lunchrooms:
te ze niet kunnen lezen
t hij 'n stelletje talen
jgt, om daar ten over-
r te demonstreeren, dat
man kan converseeren
begrijpt de Schot hem

voorstellingen een rijke collectie
uniformen en nationale cos-
tuums zien. En zij demonstreeren ook, dat zij zich goed thuis
voelen op den rug van een paard.

De jongens van Insulinde verschijnen, en het applaus, dat zij
ontvangen, is meer dan verdiend. Amerika komt op, vlot en
vlug staan zij in keurige rijen over het veld verspreid om een
indrukwekkenden groot te brengen aan lord Baden Powell, Chief
Scout of the world. Tsjecho-Slowakije verzamelt bij den vlaggemast,
begroet in stramme houding de vlag en beoefent daarna
ochtendgymnastiek, die wel in staat is de leden los te maken.

Australiërs laten o.a. zien,
hoe men kangoeroe's moet
jagen en de Franschen
hebben nitbundig succes
met een grootsch opge-
zette voorstelling, waarin
niets meer of minder dan
een formidabele zeeslag
wordt gegeven. Er wordt
duchtig geknaald
met voetzoekers
e.d.; de strijders
worden niet zwart
vanden kruiddamp
doch wit door de
meel-projectielen — mis-
schien een voorbeeld voor
grootte-menschen-ruzies.

Inderdaad, er is geen
variété-programma, dat
zoo internationaal kan zijn
als de serie demonstraties
en spelen, welke binnen
de tribunes van de Jam-
boree gegeven worden. De
geheele wereld werkt er
aan mede.

Een groep Australische
opperhoofden, in het gewone
leven padrinders uit Mel-
bourne en Sydney.

Oogstfeest op de poesta, een Hongaarsch nummer van het internationale programma te Vogelenzang.

De verkenner van België, vermomd voor het openluchtspel „Reinaert de Vos”

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

door
ANTHONIE MORTON

**Winnaar van den Lippincott-
prijs van 7500 dollar**

Eindelijk — en hij grinnikte, toen hij dat idee kreeg — kocht hij een zakdoek met de initialen D.B. er in: die letters betekenden toen niets voor hem, en hij had geen flauw vermoeden, wat ze betekenen konden; hij wou 't lapje alleen gebruiken om het als een pracht van „spoor” achter te laten voor de politie.

Hij voelde zich volkomen kalm, toen hij later op den avond het huis van Fauntley bereikte, en zijn zenuwen leken sterker dan ooit, toen hij door het zijpoortje het terrein betrad. 't Was daar donker, en hij had een dichte heg tusschen zich en de straat. Aan de situatie ontbrak niets, want de bibliotheek had aan dien kant van het huis een raam.

En daar kwam licht door naar buiten, licht van een leeslamp in een hoek, waar het gewapende mannetje zat te wachten, tot de morgen kwam. Mannering hoefde alleen maar dat mannetje te verschalken, en 't was in orde. Alléén maar. . . !

Heel zacht, en met een strak lachje op zijn lippen, sloop hij op het raam toe.

Terwijl John Mannering het raam naderde, kreeg hij een ongunstig voorgevoel, zoo sterk, als nog niet in hem was opgekomen. De kwade kansen leken hem nu oneindig veel

grooter; 't minste foutje was genoeg, om hem in de macht te brengen van het gewapende mannetje, de politie zou geroepen worden, Fauntley zou hem herkennen. Hij kreeg het warm — zijn handen beefden, toen hij de vensterbank aanraakte.

Hij kreeg een prikkelig gevoel achter in zijn nek en in zijn voorhoofd. Hij kon den bewaker in den hoek zien zitten. Hij vroeg zich af, of de man op 't hoofd of op 't hart zou mikken, als hij een indringer gewaar werd. Zijn moed scheen te krimpen. . .

Een kort zinnetje, dat door zijn hoofd schoot, hield zijn zenuwen in bedwang, en maakte zijn lachje natuurlijker. Het was hem, of hij Lorna's oogen zag, en haar zacht hoorde zeggen:

„Nee, om 't te dóén.”

Hij was in staat om 't te doen. Neen, hij kon niet zóóver gaan en dan terugkrabbelen. De deur van de kluis was maar een meter of zeven van hem af; hij kon het glimmende koper van de deurkruk zien, en het kleurengesproei van de verzameling Gabrienne kwam hem voor oogen. Hij haalde rustiger adem en stak zijn geschoeide rechterhand in den zak.

Zijn lachje groeide, toen hij 't koude staal door het rubber van zijn handschoen voelde. Daar zat de dienst-revolver, souvenir aan den oorlogstijd — het laatste jaar ervan was hij in Vlaanderen geweest. Hij had het wapen ongeladen meegenomen.

Hij liet de revolver in zijn zak en haalde er een schroevendraaier uit. In iederen jaszak had hij iets nuttigs: een vijl, een zaklantaarn, den zakdoek met D.B. Hij wist niet goed welk gereedschap hij noodig zou hebben, maar de schroevendraaier zou wel 't beste zijn om 't raam open te werken.

Hij keek omhoog en zag dat 't bovenraam een eindje open stond; er was dus geen sluiting op het raam. Als 't benedenraam niet piepte, terwijl hij 't open schoof, was er kans, dat hij binnenkwam zonder de aandacht van den bewaker te wekken. Fauntley had hem onwetens van verschillende redenen tot bezorgdheid afgeholpen. Hij wist, dat hij het raam kon openen zonder een alarm-bel op gang te brengen, want het eenige alarm werkte op de deur van de kluis.

Hij wong een beetje, nadat hij het beiteltje van het werktuig onder het raam had geduwd, en voelde het een klein eindje meegeven. Er kwam absoluut geen geluid. Heel voorzichtig, en met de tweede sneller ademend, werkte hij verder op. Nu was er een kier, ruim genoeg voor zijn vingers.

Hij borg den schroevendraaier weg, nam de revolver en legde die op de vensterbank. Voortdurend klonk hem het gerucht van het late verkeer in de ooren, en nu en dan hoorde hij snelle voetstappen van een man of een vrouw. Hij vond 't een toer, zich

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

John Mannering doet een huwelijksaanzoek aan de liefstallige Marie Overdon, maar wordt afgewezen, omdat zijn financiële omstandigheden niet bepaald gunstig zijn. Na deze teleurstelling begeeft hij zich naar Londen, waar hij door spelen en juwelen vergetelheid tracht te zoeken. Het restant van zijn kapitaal smelt nu weg als sneeuw voor de zon. Lord Fauntley, die in de meening verkeert, dat John Mannering zeer rijk is, noodigt hem te zijnen huize en stelt zijn dochter Lorna, een kunstschilderes, aan hem voor. John toont warme belangstelling voor de ongeëvenaarde collectie edelstenen, welke lord Fauntley bezit, en die in een speciale kluis zijn opgeborgen. Hij slaagt erin het geheim van de safe te vernemen en langzaam rijpt het plan in hem de kostbare juwelen te stelen.

door die geluiden niet te laten afleiden. Maar toen hij zijn vingers onder het raam had, vergat hij alles, behalve den man ginds in den hoek, wiens grove trekken scherp werden afgeteekend door de leeslamp.

Mannering duwde het raam nog een paar centimeter op, stukje voor beetje. Opeens bewoog de man in den hoek. Mannering wachtte, zijn leden werden plotseling steenkoud. De bewaker lief het hoofd op, keek naar het raam en bewoog snel zijn hand naar zijn zak.

„Ai!” dacht Mannering. „'t Is mis!”

Hij had niet weggekund, al had hij gewild; hij voelde absoluut geen kracht meer in zijn leden. Hij staarde, begoocheld door het naderend onheil. . .

En toen zag hij den zakdoek in de hand van den bewaker, zag hij diens hoofd achteruit gaan, en hoorde hij het niezen, dat de stilte scheen te versplinteren. Mannering's hart draaide om — of hij dacht het — en toen werkte zijn geest zeer snel; hij begreep, dat hij partij kon trekken van die malle verwikkeling. Hij had 't nog koud na dat moment van vrees, maar hij duwde 't raam nu minder voorzichtig op.

De wacht. niesde driemaal, en toen hij klaar was, zat 't raam meer dan een halven meter hoog en bewoog geruischloos. Mannering duwde het nog een eind op; en toen, terwijl de ander zijn zakdoek wegstak, verwijderde hij zich van het raam, tegen den muur aangedrukt. Hij zag den man nog, zag hem snul de kamer rondkijken. . .

„Scheelde 'n haartje,” zei Mannering binnensmonds. „Als hij niet had moeten niezen. . .”

Hij hield zich in en zijn oogen schitterden. Hij zag den bewaker weer naar het raam kijken en begreep, dat de man waarschijnlijk trekking voelde. Terwijl die gedachte door zijn geest ging, zag hij den ander reeds bewegen. Het open raam moest argwaan wekken.

Toen zag Mannering den weg om er partij van te trekken.

Heel voorzichtig ademend trok hij zich terug in de schaduw, terwijl de bewaker zachtjes naar het raam kwam loopen. Hij zag den man het raam bereiken, en achterdochtig naar buiten gluren.

Mannering wachtte precies lang genoeg, om den afstand te schatten, en handelde toen. Met den loop van zijn revolver in de hand, zwaaide hij zijn rechterarm. De kolf van het wapen trof den man in de maagstreek; er kwam een zachte kreet, en de bewaker wankelde achteruit.

In een oogwenk was Mannering hem na. Maar toen hij binnenklom, haakte zijn jas, wat hem kostbare seconden kostte. Toen Mannering opkeek, was de bewaker voldoende gekomen, om naar zijn revolver te grijpen. Mannering's hand bewoog en z'n ongeladen revolver dreigde vinnig. De wachter aarzelde.

„Steek je handen op,” zei Mannering zacht.

De woorden klonken zwak, maar de bewaker hoorde ze, terwijl zijn vingers in zijn zak tastten. Hij hield ze stil, de revolver ziende en een grooten, sterkgebouwd man,

van kin tot knieën in een regenjas gestoken, met een slappen hoed diep over de oogen getrokken en een zakdoek losjes om den hals geknoopt. Dien doek, wist Mannering, moest hij later misschien optrekken bij wijze van masker, maar zoolang hij praatte, kon hij dat niet hebben.

Hij werkte zich heelemaal de kamer in. De bewaker staarde roerloos naar de revolver. Mannering begreep, dat de ander heel wat wagen zou, maar niet zijn leven, zelfs niet voor Fauntley's juweelen.

„Handen flink hoog houden,” zei Mannering, met een stem, die ook lord Fauntley niet herkend zou hebben.

De ander gehoorzaamde zwijgend. Mannering liep langzaam voort, tot hij op enkele meters van zijn slachtoffer stond. Toen beval hij:

„Omkeeren, gezicht naar den muur.” Hij stapte vlug naar den bewaker toe, terwijl deze den rug naar hem toe keerde. Toen hij dicht genoeg bij was, aarzelde hij niet. Dit was het onaangenaamste stuk van alles, maar hij kon er niet buiten.

Hij draaide zijn revolver om, omknelde den loop en liet het staal krachtig neerkomen op 't hoofd vanden bewaker. De man zuchtte, gromde, wankelde. Mannering stak het wapen weg. Het lichaam van den bewaker zakte ineens en zijn oogen rolden.

Mannering had nu leelijk last van zijn zenuwen, maar hij beet op zijn tanden en zette zich schrap. Hij ondersteunde het zware lichaam, liet het langzaam op den vloer zinken en strekte toen de armen en beenen recht. Hij voelde den pols — die ging best; een lachje van verlichting kwam op zijn gezicht. Toen zocht hij den zakdoek van den man zelf, maakte er een bal van en propde dien in den mond.

Hij gebruikte den riem van den bewaker om hem de polsen op den rug te binden.

Nu het bureau — de sleutels.

Mannering zocht snel, en vond makkelijk wat hij zocht; 't slot had hij gauw door. Hij bleef doodkalm van binnen, toen zijn vingers den sleutel van de kluis raakten; en hij merkte, dat hij op moest passen tegen de neiging, om haast te maken. Er was maar één aandrang in hem: afnaken en wegvloeden uit 't huis. Hij voelde, dat 't hem benauwde; er was strijd tusschen twee kanten van zijn natuur: minachting voor de wijze, waarop hij Fauntley's vrouwen verried, en spot, waarmee hij zichzelf voorhield, dat 't niets was dan een nieuw soort gokje. . .

Toen ging hij beseffen, en hij zou het later nog dikwijls ervaren, dat de opwinding van 't spel voorbij was, als de gevaren achter den rug waren.

Hij liet den bewaker liggen, en stapte naar de kluisdeur. Hij stak den sleutel in het slot. . .

Toen verstijfde hij, 'n schrik sneed door hem heen. Fauntley had hem gewaarschuwd, maar hij had 't vergeten — vergeten, dat 't alarm af ging, als de bibliotheekdeur niet op slot was, terwijl de kluisdeur werd opengesloten! Doodsbleek trok hij den sleutel terug en eerst toen hij hem veilig in den zak had ademde hij vrijer. Hij glimlachte weer, liep naar de deur en draaide den sleutel om.

„'t Zou mijn eigen schuld geweest zijn,” mompelde hij.

Ondanks die opmerking was zijn hand vast, toen hij den sleutel omdraaide, en een seconde later de zware deur opentrok van de kluis, die Fauntley's kostbare verzameling bevatte. Zijn ooren spandeu zich in, want hij verwachtte half, dat de alarmbel tóch zou gaan rinkelen. Maar er kwam geen geluid dan het zuchten van de deur, die in de goedgesmeerde scharnieren draaide.

Een triomfantelijk gevoel overwon alle andere gedachten. Hij stond in de open deur, keek naar de muren, met brandkasten bezet. De derde rechts hield zijn blik vast — de safe, die de Gabrienne-collectie en een twaalfstal kleinere stukken bevatte.

Nu moest hij de combinatie gebruiken. Hij had die op zijn tong, terwijl hij naar de safe toe stapte.

„Vier rechts — zes links...”

Hij hoorde den laatsten klik en trok aan de deur. Die kwam mee en hij zag de leeren foudraals. De verzameling Gabrienne stond het dichtste bij, en de verleiding, die tenemen, was sterk. Maar hij overwon die neiging, want iedere steen van die collectie was over de gehele wereld bekend en hij zou er nooit iets van kwijt kunnen.

Hij gaf zich de moeite niet, de kleinere foudraals te forceeren, maar koos er drie, die gemakkelijk in zijn zakken konden. Die stopte hij weg, zeer snel ademend. Deuren dicht doen hoefde niet; de gebonden bewaker met de prop was al bewijs genoeg van roof!

Hij wendde zich van de safe af en onderwijl gleed er iets langs zijn been. Hij sprong van schrik op. Hij keek naar beneden....

Toen moest hij grinniken! Hij streek met de linkerhand over zijn voorhoofd. 't Was dwaas, maar een der foudraals met edelstenen was naast zijn zak terechtgekomen en naar den vloer gegleden, toen hij bewoog.

Toen hij zich bukte, om het doosje op te rapen, zag hij voor 't eerst een inscriptie. Hij las snel de woorden. Onderwijl trokken zijn wenkbrauwen zich samen.

De inscriptie luidde: „Voor Lorna, van vader. Kerstmis 1934.”

Voor Lorna....

De meisjesoogen leken hem aan te zien. Heel langzaam bekeek hij de andere foudraals. Ze waren beide van Lorna — 't eene van haar moeder, 't andere een vroeger cadeau van haar vader.

Toen was er in Mannering's oogen spot met zichzelf. Hij voelde, dat hij de sieraden van het meisje evenmin kon nemen als de Gabrienne-collectie, en om een krachtiger reden. 't Mocht ridderlijkheid zijn, 't mocht zijn wat 't wou, hij kon 't niet overzich verkrijgen, haar te bestelen.

Hij wendde zich weer naar de safe en keek de etuis stuk voor stuk na. Buiten de verzameling Gabrienne waren daar alle juwelen van Lorna....

„De combinatie van de andere kasten weet ik niet,” zei hij, niet vertrokken mond. „En deze kan ik niet nemen.”

Hij voelde de bekoring, om op dat besluit terug te komen, daarom deed hij snel de brandkastdeur op slot. Hij keek naar den bewaker; deze was nog bewusteloos. Van buiten kwam geen enkel geluid. Hij had volop den tijd om een der andere combinaties te probeeren. 't Was niet onmogelijk, er met proefnemingen in te komen.

Hij keerde zijn rug naar de kluisdeur, maar terwijl hij dit deed, hoorde hij voor 't eerst, eenig geritsel. Zijn lichaam verstrakte en hij staarde naar het raam. Was het een politie-agent — een bediende, die zich verlaat had — of verbeelding?

Nee — er was iemand aan het raam. Het geruis kwam opnieuw, zacht, waarschuwend. Hij handelde snel. Hij draaide het licht in de kluis uit, en liep vlug de kamer door, zijn revolver in de hand geklemd. Zijn handpalm was klef.

Eerst halverwege het raam zag hij, wie het was:

Lorna Fauntley!

Zij stond voor het open raam, naar binnen turend, en ondanks het donker meende hij den spot in haar oogen te zien. Zij keek recht naar zijn kant....

Ezel dat hij was! Ze kon hem niet herkennen natuurlijk — hij had den zakdoek over zijn mond en kin getrokken, zijn oogen scholen achter den rand van zijn hoed, en de regenjas

maakte zijn figuur onherkenbaar. Ze kon niet weten, dat hij 't was. Maar waarom bewoog zij dan niet? Zij stond roerloos, bijna alsof ze hem uitdaagde.

Eerst toen besepte hij, dat hij zijn revolver naar haar had gericht. Zij dorst zich niet bewegen om geen kogel te riskeeren, en die ontdekking bracht 'n andere gedachte in Mannering's geest. Als ze door zijn vermomming heen had gekeken, had ze gesproken: dan zou ze niet bang zijn geweest voor de revolver.

Hij glimlachte en de smaak voor het avontuur kwam terug. Er was hier gevaar, en geen klein beetje: er was een moeilijkheid te overwinnen, een gelegenheid, om zich vindingrijk te toonen. Hij was een goede drie meter van 't raam af.

Hij wees met de revolver, wenkte haar naar zich toe.

Zij aarzelde. Mannering deed een dreigend stapje vooruit; dat werkte.

Zij klom nu naar binnen. Met een beweging van de revolver beduidde hij haar, bij het raam vandaan te komen. Zij gehoorzaamde. Hij kon nu haar oogen duidelijker zien, en haar minachting voelen. Die stak hem en onder zijn masker kreeg hij een kleur.

Zij stond met haar rug naar de open kluisdeur, en opeens glommen zijn oogen onder de schaduw van zijn hoed. De kluis natuurlijk! Daar kon hij haar in opsluiten, dan wist hij zeker, dat ze veilig was en hem 't ontsnappen niet kon beletten. 't Was de eenige weg, geen oogenblik was 't in hem opgekomen, haar te behandelen, zooals hij 't den bewaker had gedaan.

Weer deed de revolver het woord; zij trok met haar schouders en deed een stap achteruit naar de kluis. Twee stappen....

Toen bleef zij staan. Er klonk gerammel aan de bibliotheekdeur!

Vlak daarop hoorde hij Fauntley's stem, hoog, half hysterisch.

„Morgan — Morgan! Sluit de deur open, — sluit open, zeg ik je!”

John Mannering begreep, dat hij maar een paar minuten had om een goed heenkomen te zoeken; misschien nog géén minuut, want Fauntley zou onmiddellijk alarm maken en schreeuwen. Een seconde of tien kon hij niet denken, toen kalmeerde zijn geest. Voor 't eerst sprak hij tegen Lorna, maar hij herkende zijn eigen stem niet: het was 'n snauwerig, schor keelgeluid.

„Daarin jij....”

Zij schrok door die heftigheid opeens, en deinsde achteruit. Hij kwam haar na, zijn linkerhand uitgestrekt, maar zij liet zich niet door hem aanraken, holde de kluis binnen — een beeld, dat hem vele jaren bij zou blijven. Hij sloeg de deur achter haar dicht, draaide snel den sleutel om en liet hem in het slot zitten. Fauntley had tweemaal geroepen. Toen Mannering naar 't raam sprong, schalde er een gong in de hall, luid en dreigend.

Mannering was al half het raam door.

Hij sprong en rende, niet naar den vooringang, maar naar achter, waar een poortje in een smal straatje uitkwam. Terwijl hij door den tuin holde, zag hij eerst één licht boven in huis aangaan, toen nog een, nog een. Hij hield, maar was inwendig tevreden. Hij bereikte veilig de straat: zou hij rechtsaf gaan, naar de Park Lane, of linksaf?

Hij koos het eerste en schoot onder 't loopen zijn regenjas uit. In een der zakken zat de zakdoek met de valsche initialen en met 'n grinnig lachje liet hij de jas vallen. Hij matigde zijn pas en had nu alleen nog maar een taxi nodig.

Vasenol-

Wond- en Kinderpoeder
Wond- en Kindercrème

bieden door hun gehalte aan vetstoffen een betrouwbare bescherming tegen huidaandoeningen en voeren belangrijke stoffen aan de huid toe, welke voor den bouw en de voeding ervan dienen.

Gr. stroolbus 50 Cts.
Kl. stroolbus 30 Cts.
Het gebruik van
navulzakjes is goed-
kooper. Prijs 35 cent.

DOOR DOCTOREN AANBEVOLEN

KON ZIJN HAAR NIET KAMMEN

★
Nu van
alle rheumatiek
bevrijd
★

Dit briefje, dat wij van een ouden heer ontvingen, bewijst dat Kruschen Salts ook op hooger leeftijd zijn plicht doet.

„In mijn krant werd eens de vraag gesteld of er voor iemand van 58 ook een middel tegen rheumatiek bestaat. Het antwoord luidde: „Zoodra iemand wat ouder gaat worden — neen.” Maar in hetzelfde blad las ik dat Kruschen Salts bij velen rheumatische pijn verdreven had! Ik zei tot mijn vrouw: „Wij zullen eens kijken, wie van de twee gelijk heeft.” Ik begon met Kruschen Salts, verbruikte drie flacons en voelde mij een ander mensch. Vroeger had ik 's nachts geregeld last van pijn in mijn linkerbeen, en wanneer ik in mijn stoel zat te dutten, werd mijn been stijf, zoodat het vrij lang duurde, voordat ik weer kon staan. Als mijn schouders pijn deden, moest ik altijd mijn hoofd heel laag buigen om mijn haar te kammen. Dat was ongeveer twee jaren geleden, maar nu heb ik geen pijn meer, en kan 7 à 8 K.M. aan één stuk loopen.

W. Y. te S.”

(Origineele brief ter inzage.)

Wanneer zich in het lichaam de afvalstoffen ophopen, ontstaat een teveel aan urinezuur. Dit oefent spoedig slechten invloed uit op spieren en gewrichten, en de rheumatische pijn doet haar intrede. Maar er is hulp voor U! Kruschen Salts spoort de ingewanden, lever en nieren aan tot intensievere werking, zoodat de afvalstoffen geregeld verwijderd worden. Het bloed wordt beter gezuiverd en de pijnen houden op.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

Vervolg op pag. 26

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 11 Aug. 1937.

Amico,

Ge zult 't denze week mot-ten stellen mee 'n klein epies-teltje, want 't is nog al werm van den middag, zoodat m'n velleke pampier aan m'n opgestroopten erm zit te plakken.

't Was van den mergen in de vroege al werm en aan de lucht zon 'k gezeed hebben: dat loopt op donder en bliksem uit! Wat dan ook aardig aan 't uitkomen is. Er woelen veel zwarte wolken deur de lucht, die telkens 't zonkeke verdonkeremenen dat veurspelt 'n weinig goeds.

Zooveel weer hebben we anders nog nie g'ad, al schreef de krant, dat alles bij malkaer deuzen zomer nog zoo kwaad nie is. Want, schreven ze: we hadden in Juni zooveel en in Juli zooveel millimeters regen g'ad en dus, teugenover 't gemiddelde, nog overschot van zomersche dagen, enz.

Ik wil daar nie mee zeggen, dat ik den zomer zoo kwaad vind! Versta me goed: 't gewas staat er pronteke bij. En wat er al geoogst is — allee, da's veel meegevallen.

Maar ik doel op die millimeters regen en uren zonneschijn.

't Is gek, maar de menschen zetten teugeswoordig alles om in cijfers en zoo rap als ge daar mee gaat knutselen, amico, dan loopt 't altij op andere uitkomsten uit, dan dat ge gedacht zou hebben g'ad.

Boekhouders zijn soms sjuust goochelèers! Zoo ziet ge 'm (de winst!) en zoo ziet ge 'm niemeer!

De balansen zijn soms zóo florissant, dat d'n zakenman z'n eigen oogen nie gelooft. En als de affaire na 'n paar maanden op de flesch is, dan komen er weer andere goochelèers, die er 'n vet sloeberke uitgoochelen veur den curator. En veur de lui, waar-veur 't verliessement was ingezet, de schuldeischers, blijft er ginnen duit over.

Vroeger aten de menschen 'nen blomkool, 'nen boerenkool, navenant 't tij mee-brocht, 'n bordeke pap, 'n ordentelijk stukske van de koei of van 't verken en ze hadden allemaal d'ren buik tot hikkens vol.

Nou eten ze zóo veel vitamientjes, zooveel kooldraten, precies afgewogen mee 'n apothekerschaaltje, om zoo te zeggen. En... ze geewen heel den dag van den honger! Volgens de cijfers meugen ze dan d'ren buik volhebben, maar volgens de practijk waaien ze uit d'r broek!

In dit zomersche briefke „keuvelt” d'n Dré wat over koetjes en kaljes. Een beetje critiek komt nog om den hoek kijken, als hij het heeft over de „cijferende” menschen, die geen rekening houden met de practijk. Cijferen is 'n heel aardig „spelletje”, maar 't houdt met al die cijfers dikwijls onvoldoende rekening met de werkelijkheid. Dat Dré geen vriend is van kunstmest blijkt voorts uit zijn schrijven. Toch kan de wereld moeilijk meer zonder dit surrogaat, dat toch ook zijn voordeelen heeft. Tenslotte deelt Dré nog gemoedelijke raadgevingen uit, die ook met „kunst” uitstaande hebben, namelijk met de kunst van het leven, die niet zoo erg gemakkelijk is.

Nóg 'n veurbeeldeke van cijfers. Kunstmest. Ge weet, dat wij teugenwoordig veel werken mee kunstmest. Kunstmest is 'n soort van mest, dat nooit kunst en nooit mest gezien hee. Maar 't is goei spul, 't is makkelijk ook na den afslacht van 't vee, want de weinig overgeschoten koeien krijgen onzen mest nie aange... aangemaakt, zal 'k maar schrijven.

De reizigers in kunstmest komen sjiek, mee 'n auto, den erf op, om o dat goedje te verkoopen, zoodat ge, als ge teugenwoordig deur een „rijtuig” overrejen wordt,

er nóg maar naar rajen mot, of 't nie zoo'n anderen „wagel” was! Ook al waart ge 'r dan eigens bij.

Maar volgens de heeren mestrijders dan, kunde mee één handsvolleke van dieën witten smurrie zóo veel vierkante meters be-mesten.

Gin waar!

Als 't waait, waait de rommel de lucht in. Ge mot zóo veel strooien, dat — als 't winderig wordt — er nog genogt blijft liggen! Dus... ge mot meer strooien, dan de cijferkes aangeven!

Amico, weet ge, wanneer cijfers goed zijn? Als ge 'n week op reis zijt geweest, zoals ik onderlest, mee vijftwintig gulden van Trui in oewen zak (en vijftig van oew eigen) en als ge dan op 't end de rekening opmaakt, om oew Trui er van te overtuigen, dat ge nie meer dan f 1.37 kost overhouden (van die vijftwintig!), wat ze dan grif gelooft.

Zie, daar zijn die krulfiguurkes prima veur, maar... daarom ook, dat ik 't nooit vertrou, als ze mij mee cijfers gaan bewijzen dat 2×2 gelijk is aan $7\frac{1}{2}$.

Dat „krult” me té sierlijk, amico!

Maar afijn, ieder in z'n vak. Bij mij loopt er ook wel 'ns 'nen blomkool deur, dien 'k alleen verkoopen kan, als ik 'm op 'n zekere manier op m'n hand laat liggen. En als ze dan later zeggen: „Maar, Dré, wat hebt ge me nou in m'n handen gestopt, — daar zat 'nen wurmsteek in 't koeltje zoo groot als m'n duim,” dan zeg ik maar: „Allee, juffrouwke, nie zoo somber! Gatjes motten er ook zijn, ee? En ik? Ik zit er toch ook nie in, in zo'n blomkoeltje...!” Mee zo'n smoeske is de zaak dan weer geregeld — we lachen 'ns teugen malkaer en de blomkool is geloosd.

Allee, amico, als ge eigens koopman zijt — want dat wordt ge op 't lest, als g'ow groentes al zo'n veertig jaren verkoopt (daar zorgen die prengelende wefkes wel veur!), dan mot ge soms inwendig lachen, mee die menschen, die allegaer dingen vragen, die ze eigens kunnen beantwoorden. Dat zijn de menschen, die vragen om „de cijfers”.

Bv.: „Dré, hoe is vandaag den rabarber?” Zou er nou ééntje zijn, op heel de weareld, die verwachtte, da 'k antwoorden zou: „Nou, juffrouw, dat kan gin stuiten lijn, horre. Hij is vandaag zoo maar op 't kantje af en als ik jou was, dan liet ik mij er mee in m'n maag zitten.” Of als ze zeggen: „Dré, d'erpel waren gisteren net zeepballen, gin blom te bekennen,” da 'k dan antwoorden zou: „Bij ons thuis waren ze gisteren óók nie om te frèten en deus zijn gin horke beter!”

De menschen vragen allegaer naar den bekenden weg. Als 't heel den zomer hee geregend en de cijfers „wijzen uit”, dat we nog water te kort komen, dan zijn ze tevreden, de menschen.

Amico, vraag dus nooit in 'nen winkel: „Is dat sterke stof?” Gaat op oew eigen oordeel af. Want de bediende mot nog geboren worden, die zegt: „De mot zit erin.”

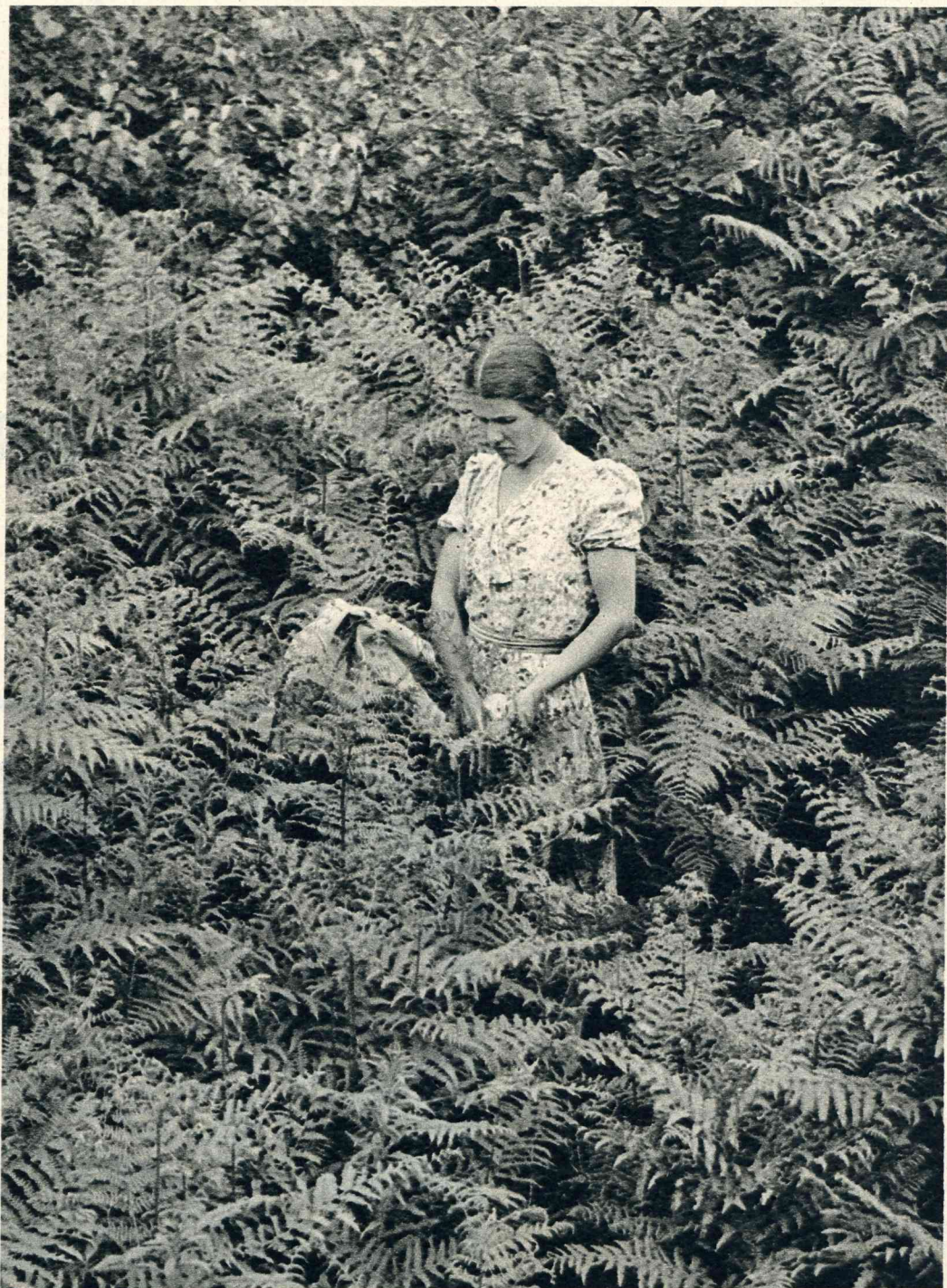
En... als er de mot 'ns inzit bij oew eigen, als ge bv. wat te laat thuis komt, 'n dag of drie later dan afgesproken en als ge dan eigens zegt, dat er den mot in zit, wel — dan gelooven z' oew maar amper. Neeë, ze motten 't eerst vragen!

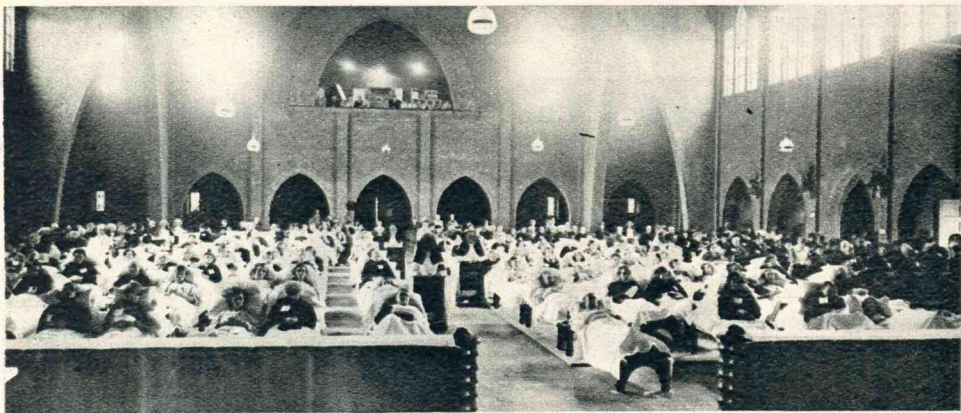
Maar allee, vandaag zit 'r om d'n duvel ginnen mot in. 't Is zomer, dat 't davert. De lochten beginnen al te rommelen. De veugeltjes zwijgen stil en de vliegskes en muggeskes dansen naar binnen. Dat kleine pluimvee hee 't ook al in de gaten. Gaan op eigen oordeel af...!

Amico, 't zweet is weer tenaastenbij opgedroogd, d'eerste druppen patsen teugen 't geblaart, 'k mot er gaan afscheien, daar mot een en ander naar binnen gebrocht worden.

'k Ben, na deus gezellig onderonske mee jou, weer 'n bietje uitgerust, dus ik schei er af.

Veul groeten van Trui en als altij gin horke minder van oewen t.à.v. DRÉ.

Ruim 250 zieken namen deel aan het Achtste Ziekentriduum in de Heilig-Sacramentskerk, te Breda. — Een overzicht in de ruime kerk.

De heer Chr. Scheepens, bedrijfsleider bij de N.V. Ned. Sigarenfabriek v.h. Goulmy en Baar, vierde zijn zilveren jubileum in dienst van deze onderneming. De directeur, de heer Schot, feliciteerde den jubilaris.

Op verschillende plaatsen werd door pas gewijde priesters een eerste Plechtige H. Mis opgedragen; te Boekel door den Weleerw. pater A. v. d. Zanden;

UIT ONS GEWEST

We plaatsen hier nog de kiek van de officiële installatie van den nieuwen burgemeester van Bozmeer, den E. A. heer A. van Hellenberg Hubar. Achter den burgemeester en zijn verloofde leden van het H. Bloedgilde.

Een zeldzaam feest! — De Eerw. Zuster Maria Martinia (meij. D. Heymans uit Weert), van de Congregatie der Zusters van Liefde van Jezus en Maria, Moeder van Altijddurenden Bijstand, te Schijndel, mocht haar diamanten kloosterfeest vieren.

Het Trommel- en Fluiten-corps „Vrei-Week“, te Versiellenbosch, vierde zijn tienjarig bestaan. Het kranige corps rond den schelleboom.

Het echtpaar P. Franks: —v. Houdt te Bozmeer viert 15 Augustus zijn 50-jarige echtvereniging.

Eenige vooraanstaande deelnemers aan de dertiende Limburgsche Sociale Studieweek te Rolduc. Mgr. dr. Poels en oud-minister Heyman (België), daarachter Z. Exc. minister Goseling en mr. Janssen de Limpens.

te Helvoirt door den Weleerw. pater M. Pijnenburg;

te Den Dungen door den Weleerw. pater A. Sleutjes;

EVEN HET LICHTJE VAN EEN GEDICHTJE RIJMPJE

Ik kwam je 's morgens tegen.
Al voor de tweede maal, —
Jij keek wel wat verlegen en
Ik keek wel wat brutaal.

't Was achter het plantsoentje,
Tusschen het hooge gras —
Jij was in je katoentje en
Ik in gekleede jas!

Je had van rooie kersen
Je mooie handjes vol,
Die maakten met haar frissche kleur
M'n jonge oogen dol.

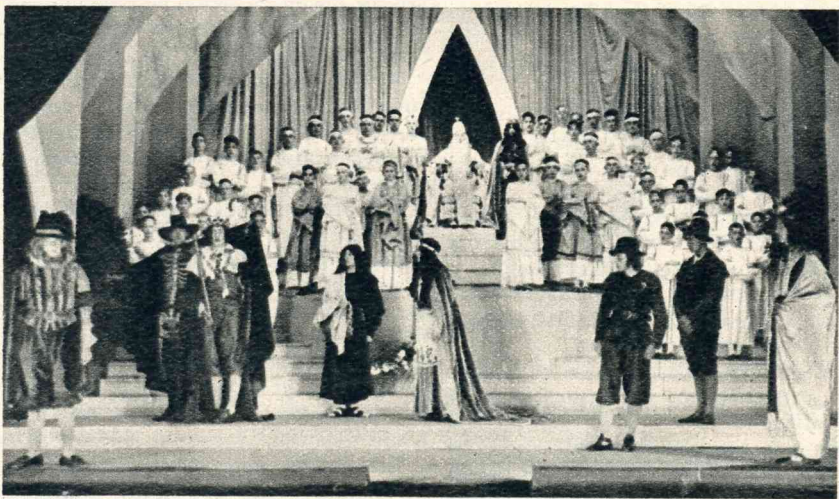
Ik vroeg om ze te koopen.
Toen zei je me van nee,
Toen ben je me ontloopen,
De kersen liepen mee.

De roode kersen rolden op
Je klompen pas geboend,
Toen heb je me gescholden en...
Toen heb ik je gezoend!

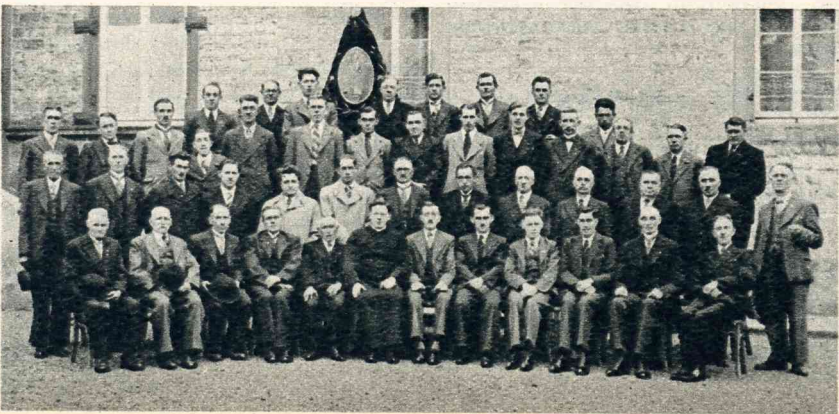
Je kwam in je katoentje
Zoo door het hooge gras,
Ik weet niet of een zoentje
Wel ooit zóó zonnig was.

Een frisch en aardig versje van Jan Prins, dat geen uitleg behoeft. Het is met die glanzende kersen als een schilderij van Murillo, zóó mooi en blij en vol sprankelend leven. En de dichter zegt, met Pallieter, dat het onverwachtste het heerlijkste is!

d. H.

De studenten van het Klein-Seminarie te St. Michielsgestel voerden verdienstelijk op: „Het groote schouwtooneel der wereld“, van Calderon. — Een fraaie scène uit het tweede bedrijf.

te Erp door den Weleerw. pater M. v. Duinhoven;

in Den Bosch, St. Jacobsparochie, door den Weleerw. pater v. d. Eerenbeemt.

Uit het verenigingsleven. — Op 29 Aug. zal de R.K. Werkliedenvereniging te Eijs-Wittem haar zilveren jubileum vieren met een groote openlucht-meeting. Een kiek van de kloeke verenigingsleden, waaronder zeven zilveren jubilarissen.

Wat is charme?

Dit kan niet onder woorden gebracht worden, maar een groot gedeelte ligt in het bezit van gave, zachte, blanke handen en een jeugdig-frisch en gezond uiterlijk. Verzorg daarom Uw gelaat en handen voortdurend met de huidzuiverende, huidgenezende en huidvoedende Purol. Huidonzuiverheden zoals vetworpjes, vlekjes en uitslag verdwijnen. Ruwe, roode en stukke handen, door huishoudelijke bezigheden worden fraai en blank.

PUROL WIT en GEEL

zuivert - verzacht - geneest

Purol-Wit wrijft onzichtbaar uit en is dus ook zeer geschikt voor gebruik overdag. Purol-Geel en Wit zijn beide gelijk in verzachting en genezing. Kies de kleur, waaraan U de voorkeur geeft

Doos 30 en 60 ct. Tube 45 ct.
Bij Apothekers en Drogisten.

Een onbevengende glimlach....

van zoo groot belang voor Uw succes, kunt U alleen dan bezitten wanneer U weet gave, blanke tanden te toonen! Geef dus Uw tanden de juiste verzorging: borstel ze tweemaal daags met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het geeft Uw tanden een hagelblanke glans, zonder het glazuur aan te tasten en verwijdert de gevaarlijke voedselresten die zoo licht tusschen de tanden achterblijven. Colgate houdt tevens Uw adem rein en aangenaam van geur.

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van pag. 23

Er kwam hem na twee of drie minuten een leeg achterop; hij wenkte en liet den chauffeur naar het Victoria-station rijden. Toen hij zich in 't voertuig achterover liet vallen, transpireerde hij over gezicht en handen.

't Was gebeurd. Een mislukking kon hij 't niet noemen, want hij had veel geleerd.

„Niets weg gelukkig!” zei lord Fauntley een zesendertig uur later tegen John Mannering. Zij hadden elkaar in de Carlton-club gevonden en Fauntley was vol van de inbraak.

„Niemand gekwetst, hoop ik?” zei Mannering.

„Niet van belang. Morgan, de nachtwaker, was bewusteloos geslagen. Enfin, ik zal voortaan secuur zijn — twee bewakers, dag en nacht.”

„Heel verstandig,” erkende Mannering. „Politie nog houvast?”

„Politie? Verwacht je daar nog iets van? Ze hebben een regenjas en een zakdoek gevonden, allebei gemerkt met initialen — D.B. of zooiets. Enfin,” lachte hij vrolijk, „ze hoeven gelukkig niet op zoek naar juweelen! Eh... we hebben zoo'n prettigen avond gehad, Mannering. Als je volgende week een dag vrij hebt, kom dan bij ons. Kun je?”

„Heel graag.”

„Prachtig. Da's dan afgesproken,” zei Fauntley opgewekt. „'t Zal ons echt aangenaam zijn, Mannering. Dinsdag, zou dat gaan?”

Zij gaven elkaar de hand. Mannering glimlachte peinzend. Fauntley vermoedde niets. Maar Lorna....

„Ik waag 't erop,” zei Mannering bij zichzelf. „Ik geloof niet, dat ze iets doorheeft — hoe zou 't ook kunnen?”

Na het diner den volgenden Dinsdag had hij durven zweren, dat zij absoluut geen argwaan tegen hem had. Zij was drukker dien tweeden avond en sprak vooral over de inbraak. Mannering ontdekte, dat haar sympathie naar den inbreker overhelde.

„Waarom kwam u beneden?” vroeg hij, toen zij dien avond wederom samen uitgingen. „'t Was toch zeker al laat? Een uur of drie, vier?”

„Niet later dan half drie,” zei Lorna. „Maar dat doet er niet toe. Begint het onderwerp inbraak u te vervelen?”

„Heelemaal niet. Ik probeer alleen er achter te komen, hoe u dien meneer op z'n dak kwam te vallen.”

„Merci,” zei Lorna. „Er valt niets aan te ontdekken. Ik kwam langs het bibliotheekraam en ik keek naar binnen. Ik was zoo dom geluid te maken, en meteen keek ik in den loop van 'n revolver. Maar we moesten er verder maar over zwijgen. Ik wil dansen.”

Zij dansten, en voor de tweede maal genoot Mannering een avond met haar; maar voortdurend had hij 't gevoel, dat zij iets zeggen won, maar het toch verzweg.

GERUCHT EN MISDAAD

Inspecteur William Bristow was een pootig mannetje van middelbare grootte en middelbaren leeftijd. Hij was al vijftientig jaar bij het corps en dat begon zichtbaar te worden in het grijs van zijn haar en in de lijnen aan de hoeken van zijn oogen. Afgezien van die twee tekenen had hij achtentwintig kunnen zijn in plaats van achtenveertig.

Zijn figuur was kaarsrecht en zijn oogen steengrijs onder bijna witte wenkbrauwen, waren nog zoo helder en scherp als ooit. Misschien glimlachten zijn lippen minder dan vroeger.

Hij werd de Filosoof genoemd, en ook wel eens Wim Kwast, omdat hij zich erg kieskeurig kleepte en iedereen waarnam, om een bloem in zijn knoopsgat te dragen. Nog enkele keeren werd hij de Dienstklopper genoemd, omdat alle commissarissen hem uitkozen voor de moeilijkste problemen.

Maar daar stond iets tegenover. Sommige leden der broederschap, die haar vermaak neemt en haar brood verdient ten koste van meer ordelijke leden der maatschappij, toonden een grooter vernuft door hem Ouden Wim te noemen.

Misschien hadden ze iemand kunnen kiezen, op wien zoo'n beschrijving nog minder paste, maar 't zou een toer geweest zijn. Bristow had een vierkant, glad, levendig gezicht, met een keurig snorretje, militair Colman-type, tot sierraad. Bristow betastte dat vaak, als trachtte hij er de nicotine-snetten uit te verwijderen. Uit gewoonte rookte hij sigaretten, hij dronk bier en een beetje sterken drank — gewoonlijk op uitnodiging — en schoor zich 's avonds en 's morgens, als de vermoeienissen van zijn vak 't hem toelieten. De zevenendertig huisvrouwen, die in de Getham Street, Chelsea, woonden — zijn eigen vrouw niet meegeteld — dachten, dat hij handelsreiziger was. Hij had twee zoons, die den mannelijken leeftijd naderden, en een dochter van vijftien.

Op een ochtend in Julie negentien-vijfendertig liep Oude Wim snel langs den Mile End Road; halfvluide verwenschingen mompelend aan 't adres der gravinweduwe Kenton.

De gravin vermiste een emeralden broche, die op zeventighonderdvijftig pond geschat werd. Zij was die 's Maandags kwijt geraakt, nu drie dagen geleden.

's Avonds om tien uur had zij Scotland Yard opgebeld, om haar verlies aan te geven. Daarna was zij om zoo te zeggen niet meer van de telefoon af geweest.

Het was een vlugge, maar niet bijzonder vernuftige berooving. Onder een danspartij was het licht uitgegaan, en in een halve minuut was de broche aan de gravin ontruikt. Zij was nog niet begonnen met schreeuwen of 't licht brandde alweer, toen was zij flauw gevallen en in de verwarring, die volgde, had niemand blijk van een koel hoofd gegeven.

Een ladder voor de ramen aan den achterkant van het huis, Portland Square 7, gaf de manier van entree aan, een bewusteloze huisknecht bij den electrischen hoofdschakelaar — die vlak bij het raam was — bewees, dat de inbreker er niet tegen opzag, geweld te gebruiken, en het feit, dat geen der gasten het licht weer aan had gedraaid, deed het vermoeden ontstaan dat de indringer het zelf had gedaan, en dus uitmuntte door durf en brutaliteit.

De detective mocht zooiets wel en aangezien de huisknecht niet ernstig gewond was, vond hij 't een grappig geval. Den derden dag had hij zoo'n hekel aan de douairière, dat hij met spijt luisterde naar het telefoontje van Levy Schmidt, een pandjesbaas op den Mile End Road, die berichtte, dat een

Ultra verkwikkende eigenschappen... ziedaar het bijzondere van USIH. De nieuwe Eau de Cologne, die stormenderhand het hart van Neerlands dames veroverde. Zonder bijgeuren. Wonderlijk lang blijvend. Vraag USIH, den flacon met de bloemen. In alle goede zaken verkrijgbaar.

Van / 0.35 tot / 1.50

Vaam en verpakking wettig gedeponeerd.
VOOR ENGROS: UNITED STATES IMPORT
HOUSE — HUDESTRAAT 3-5 — AMSTERDAM

HET IS EEN Compliment WANNEER MEN U EEN „Natuurlijke Schoonheid” NOEMT

• Zorg, dat Uw teint natuurlijk van kleur is, maar vermijd den schijn van „make up”. Accentueer Uw eigen kleur van Uw lippen, wangen en huid. Het Grondbeginsel der Kleurverandering: vastgelegd in Tangee lippenstift, poeder en rouge, verhoogt Uw eigen natuurlijke kleur, waardoor U bekoorlijker en aantrekkelijker wordt.

Begin vandaag nog Uw charme te verhoogen.

- Gebruik Tangee voor Uw lippen — verf ze niet. Het wonderlijke van het Grondbeginsel der Kleurverandering is, dat het de frissche roze kleur van Uw lippen op natuurlijke wijze verhoogt.
- Aangezien ook Tangee gelaatspoeder verwerkt is volgens het verbluffende Grondbeginsel der Kleurverandering, maakt ze Uw huid jonger en bekoorlijker — Tangee maakt een einde aan het „gepoederd” uitzien.
- Wanneer U Tangee rouge oplegt, brengt het de natuurlijke kleur van Uw wangen naar voren. In vasten poedervorm en als crème verkrijgbaar.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Men ECHT met TANGEE op de metalen huis.
waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur:
Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

klant getracht had, de broche te beleenen. Dat wil zeggen: 't menselijke gedeelte van den detective had spijt; het officieele gedeelte was in zijn schik.

Bristow ging het kleine donkere winkeltje binnen en bleef wachten midden in een verzameling tweedehandsch kleeren, en 'n collectie goedkope klokken, vazen en sieraden. Na enkele minuten kwam Levy het kamertje binnenhinken en toen hij den bezoeker zag, hief hij verdrietig zijn oude, magere handen omhoog.

„Maar, meneer Bristow! Waarom kwam u niet door de privé-deur binnen? Komt u mee, komt u mee. Pas op 't trapje — drie treetjes...”

Bristow volgde hem naar het vuile hokje achter den winkel, zich erover verbazend dat 'n rijk man als Levy Schmidt het in zoo'n smerboel uit kon houden.

Het spreekkamertje was even donker als vuil, ondanks de heldere zon buiten. Het zat eveneens volgepropt met tweedehandsch kleeren, allerlei meubeltjes, vaatwerk en tafelsilver.

„Zoo, meneer Bristow — gaat u zitten — en wat was er van uw dienst? Zou 't...”

„Je zou veel meer zeggen als je minder praatte,” zei Bristow opgewekt. „De Kenton-broche, Levy. Heb je haar?”

Levy knikte. Zijn bruine, zwaargewimperde oogen glansden, toen hij den detective met voldoening aankeek. Hij wendde zich af en hinkte naar een vierkante stalen kast in den hoek van het vertrek.

„O ja, meneer Bristow, dat zou ik zoowaar haast vergeten!” Hij ging snel voort: „Maar ik heb er tien pond voor moeten geven, inspecteur, als hij geen geld op tafel kreeg, wou hij 'm niet achterlaten. Ja, de Kenton-broche, hier is zij!”

Bristow pakte het sieraad aan en bekeek het. Zelfs door het zwakke licht in die kamer sprongen de groene vlammen in de steenen op. Bristow haalde een foto uit zijn zak en vergeleek die met het juweel. Het was inderdaad de Kenton-broche.

Hij stak het voorwerp, in vloeiend papier gedraaid, in zijn zak, en knikte Levy toe.

„Dat is dat,” zei hij. „En wie was die man? Bekend?”

„Nooit van m'n leven gezien, meneer!”

„Hoe zag hij er uit?”

„Ja... 't was schemerig in den winkel, inspecteur. Hij was groot en donker, nogal venijnig, zal ik maar zeggen, niet? Geen prettige knaap om mee om te gaan. Hij had z'n kraag omhoog.”

„Colbertje of overjas?”

„Overjas, met zoo'n weer notabene!” Levy hief zijn handen naar het plafond. „Verdacht, vindt u niet?”

„Waarom belde je niet om een paar agenten?”

„Wat kon ik als oude man beginnen, inspecteur? Als ik de broche maar kreeg, dacht ik — daar ging 't om.”

Door geen woord of gebaar verried Levy, dat hij meer wist, dan hij zei. Wel had hij den klant beschreven, zoo goed hij daartoe in staat was; maar Levy voelde niet veel voor de politie, en hij voelde veel voor steentjes als de

Kenton-juweelen. Er was tusschen hem en den klant, die met het sieraad was komen aandragen, een gesprek gevoerd, dat Bristow met groote belangstelling zou hebben afgeluisterd.

„Ik verwijt je toch niets!” zei de inspecteur voorzichtig. „Hoe was zijn stem?”

„Geen prettige stem,” zei de oude man. „Ruw, meneer, zoo uit 't hoekje van z'n mond.”

„Hm,” zei Bristow.

„Een gehaide jongen, maar geen Londenaar, anders wist hij wel wie Levy is.”

„Waar is 't briefje, dat hij getoekend heeft?” vroeg de inspecteur.

„O ja, da's waar ook, dat zou ik haast vergeten! Eén oogenblikje, inspecteur, één...”

De oude stem boefde weg, terwijl hij naar den winkel ging. Bristow hoorde hem een la onder de toonbank nittrekken en binnensmonds moppen. Bristow keek nijdig. Levy had ervoor moeten zorgen, dat hij den kerel vasthield!

„Daar hebben we 't,” zei Levy, het trapje naar de achterkamer af hinkend. „Raar naampje, inspecteur.”

Bristow nam het papiertje aan en keek naar de onderteekening, niet vermoedend, hoe vaak hij dien naam nog zou zien en verwenschen. Zijn aandacht was meteen gespannen, toen hij zag, dat de onderteekening slechts een rijtje blokletters was, met verbindingshaaltjes; 'n bewijs van ongeletterdheid of van list; of van beide!

„Hm,” mompelde hij. „D. Baron. Zie je daar niet iets grappigs in, oude heer?”

„Nou,” mompelde Levy, „nou — nogal verwaand, hè? 'n Oogenblikje, meneer, de winkel...”

Bristow knikte; hij hoorde voetstappen in den winkel. Hij wachtte twee of drie minuten, met toenemend ongeduld. Hij hoorde Levy prevelen en het lage, ruwe geluid van 'n andere stem; hij kon wel de stembuiging, maar niet de woorden onderscheiden. Levy pingelde en de ander werd ongeduldig. Bristow's voorhoofd ging rimpelen. De rimpels werden dieper, toen hij geschuifel van voetstappen hoorde en een gejaagd: „Nee, niet doen! Blijf daar!”

Bristow werd opeens achterdochtig. Hij stond langzaam op en betastte de handboeien in zijn zak. 't Was natuurlijk onzinnig, maar 't kón, dat de man, die de Kenton-broche had willen beleenen, teruggekomen was!

Hij drukte zich tegen de kleeren in 't gangetje en, onzichtbaar voor de menschen in den winkel, kwam hij het trapje op.

Opeens zag hij den man en hij grijnsde. Levy's beschrijving was kort, maar raak geweest. Lang, donker, met een sportpet diep over zijn oogen, bijna tot aan zijn neus, den kraag van een regenjas opgeslagen tot boven zijn kin, stond de dief van de Kenton-broche Levy aan te staren.

„'t Is heusch, zooals ik zeg,” jammerde Levy.

„Dat ken ik,” snauwde de man met de sportpet. En toen, zonder de minste verandering van stemklank, zei hij: „Kom hier, Bristow!”

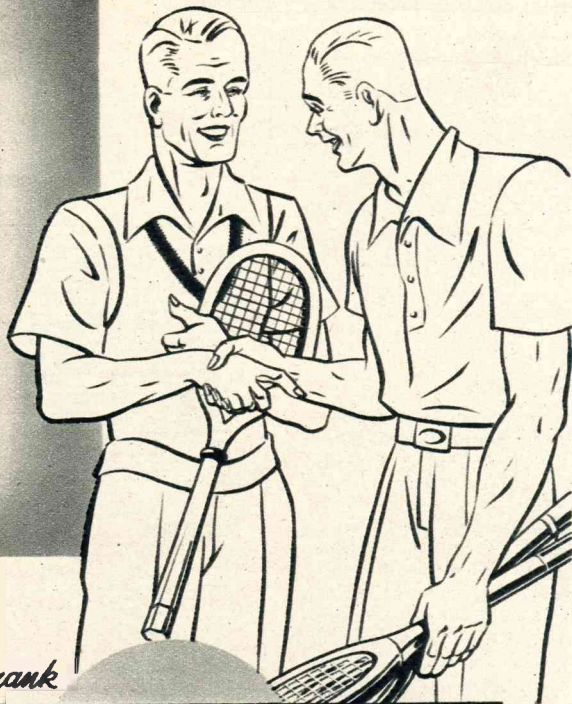
Wordt vervolgd

5 cents reepen chocolade Zijn 't lekkerst van Verkade Maar d'allerfijneste chocola Is onze 6 cents „Fortica”

VERKADE - ZAANDAM

Match geëindigd...
„en nu vlug 'n
Martini!”

Martini met
spuitwater
de ideale Zomerdrank

MARTINI

Opwekkend
Gerond

Smakelijk
Pittig

meer verdienen in de techniek?

Een beter betaalde betrekking kunt U verkrijgen, indien Uw prestaties meer waard worden. Routine alleen is geen reden om Uw werkkraat beter te doen betalen... maak Uzelf bekwaam.

Studeer techniek thuis met

PBNA ARNHEM

BURGERLIJKE BOUWKUNDE, ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDERTECHNIEK.
Bouw. Opzichter, Bouwkundig Tekenaar, Burgerbouwkundige, Architect, Techn. Ambtenaar Bouwtoezicht, Uitvoerder, Aannemer (grote en kleinere werken), N.O.-acten, Gezel en Meester, Meubeltekenaar, Binnenhuisarch.

WATER- EN WEGENBOUW; BETONBOUW
Waterbouwkundig Opz., Techn. Ambtenaar bij de R.W., Waterbouwkundige, Uitvoerder, Landmeetkun-

dige, Betontechnicus, Statisticus, Wegentechnicus.

WERKTUIGBOUWKUNDE
AUTO-VLIEGTUIGTECHNIEK. Mach. constructeur, Werktuigbouwkundige, Staalconstructeur, Autotechnicus, Vliegtuigtechnicus, Verwarmingstechnicus, Koeltechnicus, Monteur, Vliegtuigmecanicien, Machinist, N.O.-acten, Meester en Gezel.

ELECTROTECHNIEK, RADIO-TELEVISIE.
Electrotechn. Opzichter, Electrotechnicus, Radio-

technicus, Installateur, Monteur, Metrijker, Voorman Electr. Tractie, Diesel-machinist, N.O.-acten.

CHEMISCHE TECHNIEK
Technisch Chemicus, Gas-technicus, Analyst, Algem. Scheikunde, Olie- en Vei-industrie, Textielindustrie.

SPECIALE EXAMENOPLEIDING
Diploma's boekhouden, Acten Nijverheidsonderwijs, Machinisten-diploma's, Diploma's Meester en Gezel, Monteurs- en fitters diploma's.

Vraag
prosp. P

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149797. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 3851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Als moeder en zoon van elkander vervreemden

★ DE TRAGEDIE VAN EEN KONINGSZOOON

In het jaar 1561 maakte zich een schip van de Fransche kust los, dat een kostbaren last over het Kanaal droeg. Het stond onder bevel van den Cavalier Messire de Mévillon en zijn kostbare last was een negentienjarige jongevrouw, die met een betraand gelaat een land naar de kim terug zag wijken, waaraan zij een even schoone als treurige herinnering behield.

Haar smart om het afscheid bracht zij tot uiting in deze regels:

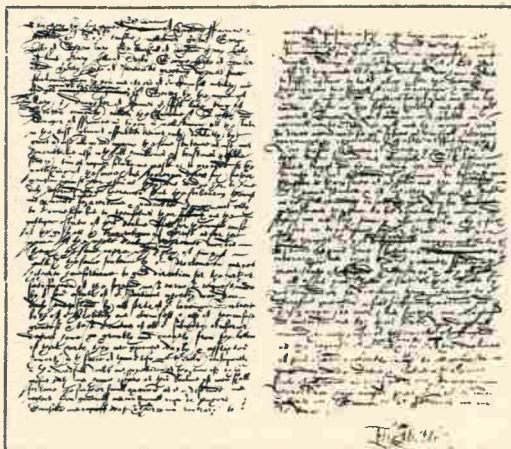
..Adieu, plaisant pays de France.
O ma patrie, la plus chérie.
Qui a nourri ma jeune enfance!
Adieu, France, adieu, mes beaux jours!
La nef, qui disjoint mes amours.
N'a eu de moi, que la moitié.
Une parte te reste, elle est tienne.
Je la fie à ton amitié
Pour que de l'autre il te souvienne.

(Vaarwel, gij schoon Frankrijk.

Geliefd vaderland, dat mij
mijn prille jeugd
Hebt dierbaar gemaakt en
opgevroolijkt!

Vaarwel Frankrijk, vaar-
wel schoonste dagen van
mijn leven!
Het schip, dat mij van
alles scheidt,
Wat mij lief is geworden,
ontvoert mij niet

Facsimile van het door koning-
in Elisabeth van Engeland onderteekende dood-
connis van Maria Stuart. Het origineel is bewaard
gebleven en berust in het
Britsch museum te Londen.

James I op gevorderden leeftijd. Hij regeerde over
Engeland en Schotland van 1603—1625.

Geheel aan u — een deel blijft bij u achter.
Het blijft u behooren, ik vertrouw het toe
aan uw vriendschap,
Opdat het u aan het andere deel zal blijven
herinneren.

(Dat u verlaten heeft.)

Wie was de dichteres, die dit ontroerend afscheid schreef?

Haar naam was Maria Stuart. Op negentienjarige leeftijd reeds koningin-weduwe van Frankrijk en wettige koningin van Schotland. Zij stak het Kanaal over, om bezit te gaan nemen van den Schotschen troon — een bezit, dat de schoone, gracieuze weduwe van Frans II weldra noodlottig zou worden. Had zij een voor gevoel van de rampen die haar in Schotland wachtten, toen zij met bovenstaande dichtregelen afscheid nam van wat inderdaad de schoonste dagen van haar leven zouden blijken te zijn geweest? Er is geen positief antwoord te geven op die vraag, maar men zou het bijna gaan gelooven.

Het was den achtsten Februari van dit jaar 350 jaar geleden, dat de ongelukkige koningin van Schotland het leven liet op het schavot. Ter gelegenheid van dien somberen herdenkingsdag hebben wij onzen lezers een met foto's verluicht artikel aan-

De moord op David Rizzio, den Italiaanschen secretaris en vertrouweling van koningin Maria Stuart. Hij viel ten offer aan de wraakzuchtige intriges van de Schotsche edelen, die de ongelukkige koningin van haar vertrouwden vriend en beschermheer beroofden. De moord vormde den inzet van 'n bloedige reeks kuipen om de macht, die eindigden met de ontroofing en gevangenneming van Maria Stuart.

gaande haar geschiedenis gebracht, zoodat wij haar treurigen levensloop bekend mogen veronderstellen. Thans belichten wij even een andere tragische figuur van het Engelsche koningschap. Een figuur, die vleesch was van haar vleesch — Maria Stuart's zoon.

De geschiedenis van James VI van Schotland kan zich niet op zoo'n treurige populariteit beroemen, als die van zijn moeder. Zij is er echter weinig minder tragisch om. Reeds kort na zijn geboorte in de plaats van zijn onttroonde moeder tot koning van Schotland gekroond, was zijn leven een voortdurende en bloedige strijd om het bezit van zijn koninkrijk en de macht. Sterk en talrijk waren de vijanden, die hem belaagden. Bezien in het doorschijnende licht der historie is het verkeerd zijn eigen moeder tot zijn vijanden te rekenen. Weliswaar streefde zij er na haar gedwongen abdicatie naar weder in het bezit te komen van den Schotschen troon, maar dat streven gold evengoed een hereeniging met haar zoon, dien zij te haren gunste tot vrijwilligen afstand hoopte te kunnen bewegen.

Een feit is echter, dat James zelf zijn moeder wel terdege onder zijn vijanden schaarde. Zij betwistte hem het koninkrijk en de macht — een bezit, waaraan hij gehecht was als aan zijn leven. En daaruit valt te verklaren, waarom hij, zoolang zijn moeder leefde, onverschillig bleef voor haar hard lot en haar noodlottig einde zelfs als een verlichting voelde.

De historie heeft ons een beeld van den zoon van Maria Stuart nagelaten, dat verre van gunstig — ja, zelfs ignobel en ontaard is te noemen. Maar hij was een kind van zijn tijd en — wat in dit verband méér zegt — een slachtoffer van zijn omgeving. Hij heeft zijn moeder nimmer bewust gekend en reeds vanaf zijn prilste jeugd werd hij tegen haar opgezegt door

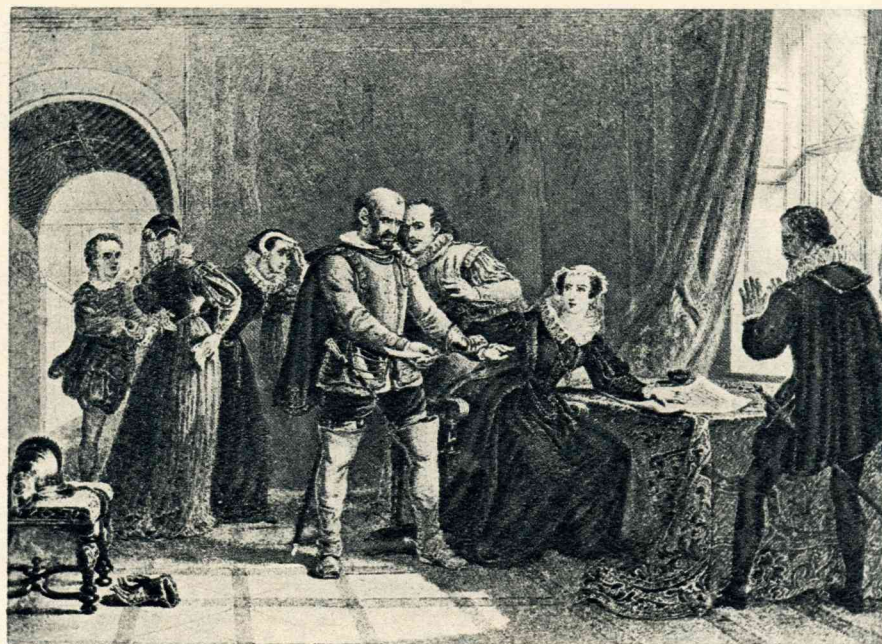
Anna, prinses van Denemarken, de gemalin van James I. Uit hun huwelijk, dat verre van gelukkig was, werden drie kinderen geboren — twee zonen en een dochter.

lasterlijke aantijgingen en valsche beschuldigingen. Om recht te laten weder-
varen aan de feiten mag
evenmin worden ontkend,
dat er veel was in het ge-
drag van zijn moeder, dat
hem tegen haar in moest
nemen. Het was een tra-
gische verhouding, waarin
moeder en zoon tot elkan-
der stonden, en die door
den loop der gebeurtenissen
tot een tragische hoogte
werd toegespitst. Maar in
weerwil van omstandig-
heden en feiten zal men
het James tot in lengte van
dagen als een zware schuld
blijven aanrekenen, dat
hij zijn moeder zó geheel
verloochende, dat hij, uit
vrees zijn rechten als erf-
genaam op den Engelschen
troon te verspelen, zelfs
geen poging deed haar van
het schavot teredden, waar
toe Elizabeth van Enge-
land haar veroordeeld had.

Maria Stuart, koningin van Schotland, op jeug-
digen leeftijd.

Koningin Mary van Schotland doet afstand van den troon op het kasteel
Lochleven in 1567

Het leven van James VI van Schotland, die na
den dood van koningin Elizabeth van Engeland als
James I van de vereenigde koninkrijken Engeland
en Schotland den Engelschen troon beklom, stond in
het teeken van den strijd om de macht, schreven wij
hiervoren. En inderdaad had James met geweldige
vijanden te kampen. De Schotsche edelen, die zich
op hun eigen grondgebied gedroegen als soevereine
vorsten, waren verdeeld in 'n protestantsche en een

katholieke partij en terwijl de eerste jaloersch was op
zijn macht en hem onder haar invloed trachtte
te houden, ijverde de laatste voor een herstel van
Maria Stuart in haar wettige rechten. Doch beide
belaagden zijn troon en die wetenschap maakte hem
reeds van jongsaf achterdochtig en zelfs valsch.

Nog een machtiger vijand had hij in de Kerk.
Maria Stuart was Katholiek, doch nadat de Protes-
tantsche edelen haar van den troon hadden gestoot-
ten en zich meester hadden gemaakt
van haar kind, werd dit opgevoed
in den Anglicaanschen godsdienst.
En op dit terrein ontbrandde wel
de felste strijd om de macht in
het koninkrijk.

De Anglicaansche Kerk eischte
rechten voor zich op, die James
niet met de soevereiniteit van een
vorst niet verenigbaar achtte. Hij
zette zich schrap en in feite gold
toen de zegswijze „oog om oog en
tand om tand: voor elken houw
een steek en voor elken knauw een
beet.”

James bleef overwinnaar in dien
strijd — voorloopig althans. Doch
met geweld. En nog nimmer is het
geweld erin geslaagd een duurzame
verovering te bevechten op de
macht van den geest. De doods-
kist, die hij had gedacht te tim-
meren voor de Anglicaansche Kerk,
zou later nog eens niteengenomen
worden, om er het schavot van op
te trekken, waarop zijn zoon,
Karel I, ter dood zou worden ge-
bracht. Doch dit noodlot bleef voor
James I van Engeland verborgen
in den schoot der goden. Naar alle
zijden bleef hij overwinnaar in den
strijd om de macht, al lag hij dan
ook gedurende heel zijn leven met
de een of andere partij van zijn
volk overloopt.

Met dit al is hij ons door de on-
wraakbare muze der historie over-
geleverd als een tragische figuur
in de rijen der Engelsche koningen.

Koning James op achtjarigen leeftijd.

Tragisch van afkomst, tragisch in zijn leven, door
doen en laten. Een tragische held in den heroïschen
strijd om een koninkrijk, en om de macht en de
glorie, die ervan afstralen.

Koningin Elizabeth van Engeland — in de historie
bejaamd als de vrouw zonder man. Even berucht is
zij in de geschiedenis gebleven om haar hartelooze
en dubbelzinnige houding tegenover haar nicht
Maria Stuart. Na een mislukte poging om den ver-
loren troon te heroveren, vluchtte Maria Stuart naar
Engeland en stelde zich onder bescherming van haar
machtige bloedverwante. Elizabeth hield haar gevangen,
wijl zij vreesde, dat zij aanspraak zou maken op
den Engelschen troon, waarop Maria Stuart mis-
schien meer rechten kon doen gelden dan Elizabeth.
Op de ongegronde, of althans nimmer bewezen be-
schuldiging, een samenzwering tegen Elizabeth te
hebben gesmeed, werd Maria Stuart voor het gerecht
gebracht en ter dood veroordeeld. Elizabeth teekende
eigenhandig haar doodvonnis en weigerde haar gratie
te verleen.

In den eersten roman, verschijnend in de nieuwe „Kennemer serie”, wordt
op uiterst boeiende wijze de levensgang geschilderd van James VI van
Schotland, den zoon van de ongelukkige koningin Maria Stuart, die later
als James I in opvolging van Koningin Elizabeth den Engelschen troon
bestijgen gaat. Deze schitterende historische roman, getiteld: „MIJ IS HET
KONINKRIJK,” is het jongste werk van de bekende Engelsche schrijfster
Jane Oliver en wordt bij wijze van premie aan onze abonné's beschikbaar
gesteld. Voor verdere bijzonderheden verwijzen wij naar de aankondiging
in het nummer der vorige week.

Simone Simon aan de waschtobbe in het hospitaal. Zij is er van overtuigd dat haar Chico weer uit den oorlog zal terugkeeren.

Chico en zijn beide vrienden nemen met verbazing van zijn promotie tot straatreiniger nota.

ZEVENDE HEMEL

Simone Simon is met recht de trots der 20th Century Fox. Ze is charmant, ze is lief, ze heeft iets aantrekkelijks en speelt bovendien heel verdienstelijk. Ze doet ons denken aan een kind, dan weer aan 'n vrouw en andermaal aan een pop, doch het grappige is, dat zij naar gelang van de omstandigheden een van deze drie personificaties op den voorgrond kan stellen.

Liefdesverhalen zijn nog altijd onderwerpen, waarop de menschen met een zekere gretigheid aanvallen. Ze houden ervan anderen gelukkig te zien en zijn blij als ze een genegenheid zien groeien en groeien, welke tenslotte met een kus wordt bekroond. Dat in werkelijkheid te kunnen aanschouwen is echter een zeldzaamheid; verliefde menschen hebben aan zichzelf genoeg en plegen nu eenmaal niet toeschouwers in hun geluk te betrekken. Iedereen stelt zich dus tevreden met het surrogaat, dat, hetzij door 't tooneel, hetzij door de film, tot hem komt. Dat is pasklaar gemaakt voor alle onbescheiden oogen en maar zelden komt de toeschouwer er met een wrokkig onvoldaan gevoel vandaan. Ook deze zevende hemel is er een, welke zelfs den grootsten liefdes-pessimist voldoening kan schenken. Het poppekoppige meisje

Rechts: Simone Simon, het lieftallige Fransche actrice-tje, dat thans in Amerikaanse films zoo sterk op den voorgrond treedt.

In den zevenden hemel. Via het venster is de „vrouw des huizes” bij de burens op bezoek geweest.

(Simone Simon), dat hardnekkig weigert in het cafeetje van haar zuster als „tafelmeisje” te fungeeren en dan door haar zuster de deur uitgeslagen wordt (overigens een niet bijster liefelijk tafereel) en dat daarna in handen van den verbitterden rioolwerker Chico (James Stewart) valt, is wel een bij uitstek geschikt wezentje, om in den zevenden hemel van de liefde te worden opgenomen. Het heeft echter heel wat voeten in de aarde alvorens die Chico zijn aangeleerde onverschilligheid prijsgeeft en haar den hiervoor genoemden kus geeft. Dan krijgt hij gelijk de straf voor het lange wachten, want direct daarop breekt de oorlog uit en moet hij naar het front. Zelfs de meest venijnige vechtersbaas krijgt bij het zien daarvan een hekel aan den oorlog. Dat pleit voor de spanning, welke deze film teweegbrengt, zoodat niemand bij het einde zal beweren, dat hij van deze eerlijke liefdesgeschiedenis niet honderd procent genoten heeft.

De gezusters Keys voor de microfoon.

Geslaagd voor het einddiploma der Baylor-universiteit. V.l.n.r.: Roberta, Mona, Mary en Leota.

BEROEMDE VIERLINGEN

Al hebben de Canadeesche vijfelingen, de gezusters Dionne, sinds enkele jaren de faam der vier Amerikaanse gezusters Keys, uit Hollis (Oklahoma), tot op zekere hoogte verdrongen, toch staan deze, thans drieëntwintig leutes tellende vierlingen, in de Vereenigde Staten nog in het middelpunt der openbare belangstelling.

Een Amerikaansch journalist, die zich respecteert, moet minstens een interview gehad hebben met de Keys-sisters.

En aangezien deze het, zoo niet in getal, dan toch in levensjaren en ervaring verre winnen van de gezusters Dionne, is het te begrijpen, dat menig interessant detail omtrent het aardige viertal bekend is geworden.

En juist, omdat de meisjes zoo eenvoudig zijn, en afkeerig van alle celebrititeit, is het misschien wel aardig, enkele levens- en karakters trekjes van de vier gezusters ook aan onze Nederlandsche lezers bekend te maken.

Voorals gedurende de vier laatste jaren, dat ze haar studie voltooiden aan de Baylor-universiteit te Waco, Texas, behoorden ze tot de meest besproken kinderen uit het land van overzee. Men sprak en schreef over haar meer dan over het beroemdste voetbal-team van eenig Amerikaansch college.

Onze dames zullen ons natuurlijk allereerst aan boord komen met de vraag: hoe ze zich kleeden? En dan luidt het antwoord: eenvoudig, doch smaakvol, en alle vier precies eender.

Of dat dan onderling geen moeilijkheden geeft, wat smaak en voorkeur betreft?

Ach neen: deze voor anderen misschien nogal eens netelige kwestie schijnt door het zuster-team nogal gemakkelijk te worden opgelost. Samen vormen ze een soort kleine republiek met algemeen stemrecht. Des morgens bij het opstaan wordt er even gedelibereerd over het aan te trekken costume, er wordt mondeling gestemd, en de meeste stemmen gelden: wanneer de

De gezusters Keys uit Hollis

stemmen staken wordt door het lot beslist en wordt er kruis of munt geraden. Zoo het uitvalt, valt het uit. Er wordt verder niet over gepraat. Practisch of niet?

Tegenover de buitenwereld vormen ze een eensgezind front en ze treden steeds op in gesloten colonne.

Erg praatziek zijn ze overigens geen van allen. Leota, de eenige blonde van de vier, is meestal de woordvoerster, en haar zusters weten dat ze het gerust aan haar kunnen overlaten. Roberta heeft de niet specifiek vrouwelijke eigenschap van meestal te zwijgen in alle talen, maar wanneer ze zich een enkele maal laat hooren, is het raak ook. Overigens

is dit een afwijking, die men niet alleen bij vierlingen ontmoet. Roberta vertoont een sprekende gelijkenis met haar zuster Mona. Mary is de geestigste van de vier: zij weet een luchtige conversatie met gemak en guitigheid te voeren. Boekenwormen zijn ze geen van allen. Roberta en Mona houden nochtans 't meest van talen. Mary is een geboren huishoudster en Leota heeft een uitgesproken voorkeur voor opvoedkunde.

Op muziek zijn ze alle vier even dol: ze spelen uitstekend saxofoon, maar ze zingen toch nog liever. Dansen doen ze nooit, evenmin als rooken. De bioscoop heeft weinig attractie voor haar, daarentegen wel de radio, en acteren doen ze eveneens dolgraag. Van babies houden ze veel, ofschoon geen harer nog aan trouwen denkt — momenteel Want ze zouden het doodjammer vinden, van elkaar te moeten scheiden. Ofschoon Mary door de anderen wel wordt aangewezen als de eerste, die haar zusterrepubliek den rug zal toekeren. Maar daarvoor is ze dan ook de meest huishoudelijk aangelegde van de vier.

Haar toekomst ligt nog in het duister van 's werelds verloop. Natuurlijk heeft Hollywood reeds een knieval voor het viertal gedaan, evenals radio en televisie — maar besloten is er nog niets.

Er was een tijd, zoo vertellen de jongedames, dat we bespottelijke idealen en pretenties hadden.

„Maar we bouwen nu geen luchtkasteelen meer, we zijn wijzer geworden“ merkt Leota verstandig op.

„We hebben geleerd, te onderscheiden wat kán en wat níet kan!“ bekent Roberta ernstig.

„Ja, en goéd!“ bevestigt Mona bijna komisch.

Niet slecht bekeken, is men geneigd op te merken, voor vier jongedames op den drempel van het leven!

De gezusters Keys zijn zeer muzikaal, ze spelen uitstekend saxofoon.

Eén enkel consult... hoe goed ziet Ans er nu uit!

...EN DE SPECIALIST ZEI:

EEN SCHOONHEIDSBEHANDELING
eenvoudig - logisch - onfeilbaar!

Draag zorg voor Uw teint door de regelmatige toepassing der Palmolive schoonheidsbehandeling - bij U thuis! Masseer 's morgens en 's avonds met het rijke schuim van Palmolive. Spoel af, eerst met warm, dan met koud water.

Palmolive is zoo zacht en zuiver omdat bij haar bereiding een groote hoeveelheid olijfolie wordt gebruikt. Alle specialisten bevestigen, dat olijfolie op lichaamstemperatuur smelt, in de poriën dringt en de huid verzacht! Palmolive zeep reinigt grondig, zonder in het minst te irriteren; zij maakt Uw huid frisch en zacht als satijn! Duizenden vrouwen gebruiken Palmolive ook in het bad, dat een echt schoonheidsbad wordt!

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frische teint!

Dat had u niet moeten doen....

DOOR KED PITTOCK

Dierbare oom," schreef de heer John Courtney te Londen aan den heer Josuah Courtney te Nottingham, "Mary en ik durven ons niet vleien met de hoop dat u tijdens uw langdurig verblijf in Australië met de data der verjaardagen van onze familie op de hoogte bent gebleven. Daarom doen wij u even weten, dat ondergeteekende zelvres a.s. Zaterdag jarig is. Mogen wij op uw komst rekenen? Een kus van Mary en een knuist van mij. Uw U toegenegen neef John."

"Dierbare neef en nicht," kreeg de heer John Courtney op zijn verjaardag van den heer Josuah Courtney terug, "van harte gefeliciteerd met dezen verjaardag. Tot mijn spijt ben ik door jicht verhinderd aan jullie hartelijke uitnodiging gevolg te geven. Maar ik beleef jullie vreugde in alle oprechtheid des harten mee en zend je hierbij honderd sigaren van mijn eigen merk „Dets" (Dalles En Toch Superieur). Ze kosten weliswaar slechts zes cents, maar ik rookte ze reeds, toen ik nog schapenscheerder was en ik vind ze na dertig jaar nog zóo prima, dat ik ze voor een sigaar van een kwartje niet zou willen ruilen. Je jullie van harte toegenegen oom Josuah."

Intermezzo ten huize van den heer John Courtney op diens verjaardag.

"Honderd sigaren van zes cent — 't is gewoon schande. Haha — oompje millionaire! Om je een beroerte te lachen. Zoek jij maar recepten bij elkaar voor schapenscheederskaas en schapenwolpudding..."

"Nou, is 't mijn schuld? Is 't jouw oom of de mijne? Stuur 'm die sigaren voor mijn part terug of verbrand ze. Of geef ze anders aan je broer — die heeft toch altijd nog wat tegoed voor zijn promotie!"

"Beste broer," schreef de heer John Courtney twee dagen later aan den heer Bert Courtney te Birmingham, "hierbij zend ik je de honderd sigaren, je toegezegd bij je promotie. Ik rook ze zelf en hoop dat je ze met smaak genieten zult. In haast, hoor — groeten en alles wat erbij hoort van je je liefhebbers broer en zuster John en Mary."

Intermezzo ten huize van den heer Bert Courtney te Birmingham — pas afgestudeerd als student-op-kamers en gepromoveerd tot meester in de rechten.

"Sigaren van zes cent — is die vânt bedonderd! Hospita! Waar is m'n hospita? Aha — mevrouw Cunning, aangenaam. Wees zoo goed en zorg dat deze sigaren naar m'n zuster gezonden worden. Ik bedoel naar m'n zwager, die met 'r getrouwd is. Yates heet-ie, Edward Yates in Bristol. Mèt de complimenten van mij en als dank voor zijn gelukwensen ter gelegenheid van m'n promotie. Eh... o ja, en met mijn beste wenschen voor de toekomst — die schlemiel is al twee jaar buiten betrekking. Hm..."

Intermezzo ten huize van den heer Edward Yates, boekhouder zonder-boeken-om-bij-te-houden te Bristol.

"Een kistje sigaren van Bert — toch aardig van hem."

"Jammer, dat ie vergat, dat je niet rookt..."

"Nou ja... de attentie is er even

vriendelijk om, schat. Hoewel — ik had ook liever 'n jurk voor de baby gehad. Eh... die sigaren — wat doen we ermee? Wacht eens: „Dets"..."

"Heeten ze zoo? Nou, wat wil dat zeggen?"

"Dat is het merk van oom Josuah, als ik me niet vergis."

"Nou, stuur ze hém. Wat heb jij eraan, als je toch niet rookt?"

"Vind je 't niet gek? Net of we hengen om iets..."

"Welnu, dan schrijf je erbij, dat je ze cadeau gekregen hebt en niet rookt. En dat je weet, dat het zijn merk is. Laat hij ervan denken wat hij wil. Ik geef geen cent voor zijn meening! We hebben 'm niet nodig, wel, mannie?"

"Ik... neen! Jou heb ik nodig en die twee penters daar..."

Intermezzo ten huize van den heer Josuah Courtney te Nottingham, ex-schapenscheerder en wolconing-in-ruste.

"U zegt — een pakje voor mij?"

"Jawel, meneer, een kistje sigaren."

"Laat 'ns kijken; van wie...? Hm, neef Yates — een brief. Dat 's die..."

"Ja, ja...! Wat, Dets? Van zijn zwager Bert? Neef Bert? Hm, de advocaat?"

Maak dat kistje eens even open, juffrouw. Zoo — en keert u het nu eens om. Ja, ja, heelemaal om. Alles eruit...

en nu? Wat zegt u... haha... een bankbiljet van honderd pond! Ha, ik had er zooveel een vermoeden van.

Juffrouw, zend mijn neef Edward Yates in Bristol telegrafisch vijf honderd pond en vermeld erbij, dat we honderd pond van dat bedrag gevonden hebben op den bodem van het kistje sigaren merk „Dets". En vergeet niet dat ik hem volgende week eens op ga zoeken..."

"Maar, Bert, dat had je niet moeten doen!"

"Wat — niet moeten doen?"

"Die honderd pond bij die sigaren insluiten. Natuurlijk, we konden ze best gebruiken, maar je had het toch niet moeten doen. Je begrijpt hoe dolblij Mary was en..." (verbinding verbroken).

Telefoontje van den heer Bert Courtney voor zijn broer John te Londen.

"Zag, kaerel, wat 'n leuke verrassing was dat van je!"

"Een leuke — een verrassing? Wat bedoel je in 's hemelsnaam..."

"Kom, kom, dat kistje „Dets" met die leuke verrassing op den bodem. Honderd pond — veronderstel, dat ik die sigaren weggegeven had, zag. Nou, ik moest toevallig m'n promotie-diner nog betalen... Maar dat had je niet moeten doen, John... Zag, John — wat mankeer je? Zag — zag..."

(verbinding verbroken).

Telefoontje van den heer John Courtney voor zijn oom Josuah in Nottingham.

"Nee maar, oompje, dát had u nu toch héusch niet moeten doen..."

"Hm, wat bedoel je, neef John?"

"Kom, houdt u zich niet zoo onnoozel. U weet wel wat ik bedoel. Hartelijk dank, hoor, oompje! Die honderd pond kwamen ons uitstekend van pas. Maar u had het toch niet moeten doen..."

"Nóóit meer," beloofde de heer Josuah Courtney met den grootst mogelijken ernst. „Je kunt ervan op aan, neef John: nóóit meer."

Verpleegster verliest in 8 weken 40 pond overtollige dikte.

't Spijt me, mevrouw. Uw maat is niet voorhanden!

Nieuwe, gemakkelijke, prettige, vermageringskuur in vloeibaren vorm.

Veilig en gezond.

Vertrouw gerust 'n gediplomeerd verpleegster toe de beste manier van dikteverlies te kunnen vaststellen.

Mej. S., verpleegster, beveelt BonKora ook aan haar dikke patiënten aan. Zij schrijft: „Ik had vergeefs andere middelen voor gewichtsafname beproefd, maar door BonKora nam ik in 8 weken 40 pond af. Afname buste 14, borst 24, heupen 22 cm. Ik kleed mij thans 4 maten kleiner. BonKora gaf mij ook nieuwen levenslust." Mej. S., dipl. verpl.

BonKora, de veilige, prettige vermageringskuur neemt af volgens de nieuwe „3-graden"-methode. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem dagelijks een weinig BonKora. EET FLINK van alle spijzen, die U smaken, vermeld op de BonKora-verpakking. Geen schadelijke bestanddeelen. Deze kuur bouwt gezondheid, terwijl Uw dikte op de snelste manier verdwijnt. Velen verklaren, dat zij nu jonger lijken. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten, of inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, A'dam-C.

**ZOO KLEIN
als 'n spinet**
(maar met een toon als van een vleugel)

**is HEES & Co's
MIGNON PIANO**

Zij zal den meest eischenden muzikliefhebber voldoen. 3 korig, 7 octaaf, buitengewoon smaakvol van stijl, in de fijnste houtsoorten uitgevoerd. 94 cm. hoog; dus de kleinste Piano met den grootsten toon. Voor zoo'n Piano is overal plaats, want ook de prijs is onder ieders bereik.

Wij ruilen Uw oude Piano of Harmonium in.

Komt ons eens bezoeken. Wij hebben een ruime keuze **moderne Piano's** in diverse merken, modellen en houtsoorten, of vraagt catalogus 7.

**N.V. HEES & Co.
DELFT**

Magazijnen te Den Haag, Haarlem, Rotterdam, Gouda, Maassluis

KAREL I, ZOON VAN JAMES I VAN ENGELAND

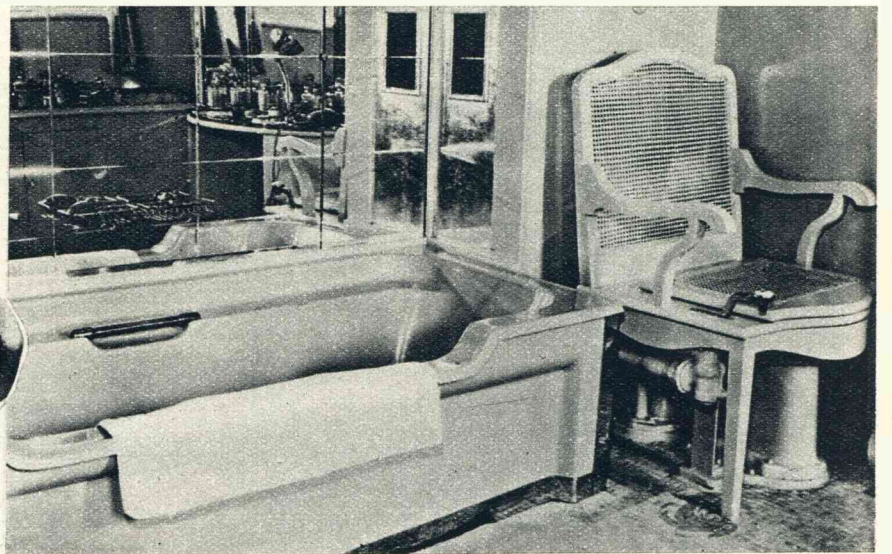
Naar de schildering van A. van Dyck (1599—1641) uit het Louvre te Parijs.

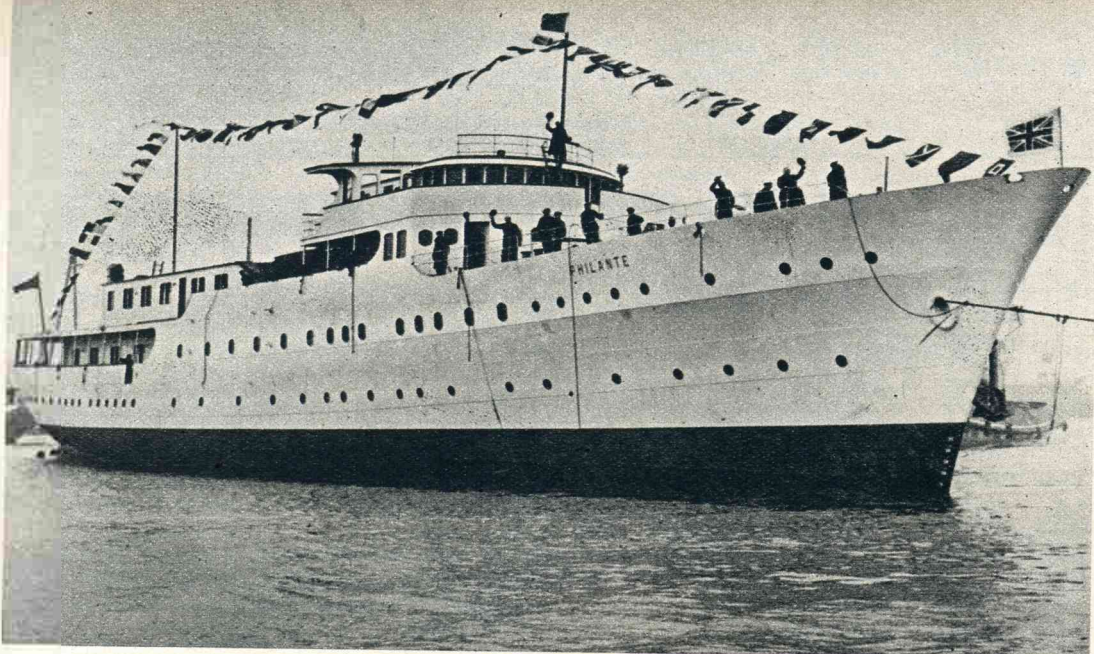
De heer T. O. M. Sopwith is een van de rijkste mensen van Groot-Britannië. Niet alleen dat hij aan het hoofd staat van een belangrijke vliegtuigindustrie, maar hij verheugt zich tevens in het bezit van talrijke zeil- en motorboten, die, wat snelheid en comfort betreft, huns gelijke niet vinden. Onder zijn zeilboten komt de „Endeavour II” wel op de eerste plaats als mededingster naar den beroemden Engeland-Amerikabeker. De bemanning wordt zorgvuldig getraind en het voorgeschreven parcours wordt al dagen te voren nauwkeurig afgelegd, zoodat men precies weet, wat er uit de boot is te halen en het geringste voordeel kan worden uitgebuit.

HET MEEST LUXUEUZE JACHT TER WERELD

De eigenaar van het zeiljacht wenscht geen enkel risico te lopen en houdt zelf het roer. Slimheid, berekening en vastberadenheid vormen de drie eigenschappen, die in den strijd om de „cup” den doorslag kunnen geven. Naast luxe en comfort is doelmatigheid dan ook een van de karakteristieke kenteekenen, die men zoowel in de „Endeavour II”, het tweede jacht van dezen Cresus, als in de „Philante”, zijn voornaamste jacht, terug vindt. Wie zich aan boord van dit jacht begeeft, heeft den indruk in een schitterende villa te vertoeven, aan wier meubileering kosten noch moeite zijn gespaard. Het jacht heeft dan ook de kleinigheid gekost van „slechts” anderhalf millioen gulden.

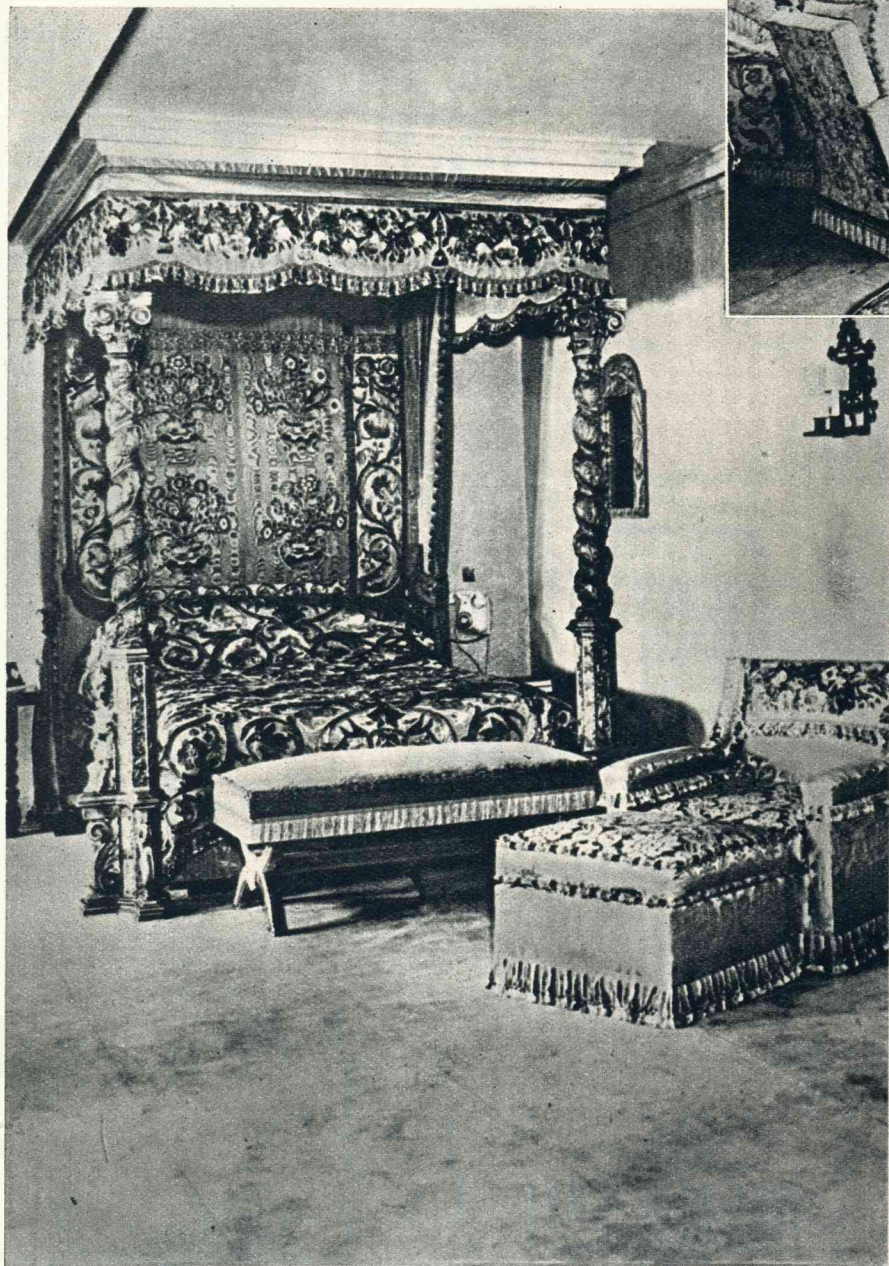
De badkamer van mevrouw Sopwith. Deze ruimte geeft ons weer een treffend staaltje van wat er met een vernuftig spiegelwerk is te bereiken. De ruimte lijkt heel wat grootter dan zij in werkelijkheid is. Ditzelfde idee vindt men herhaaldelijk terug in de inrichting der overige cabines.

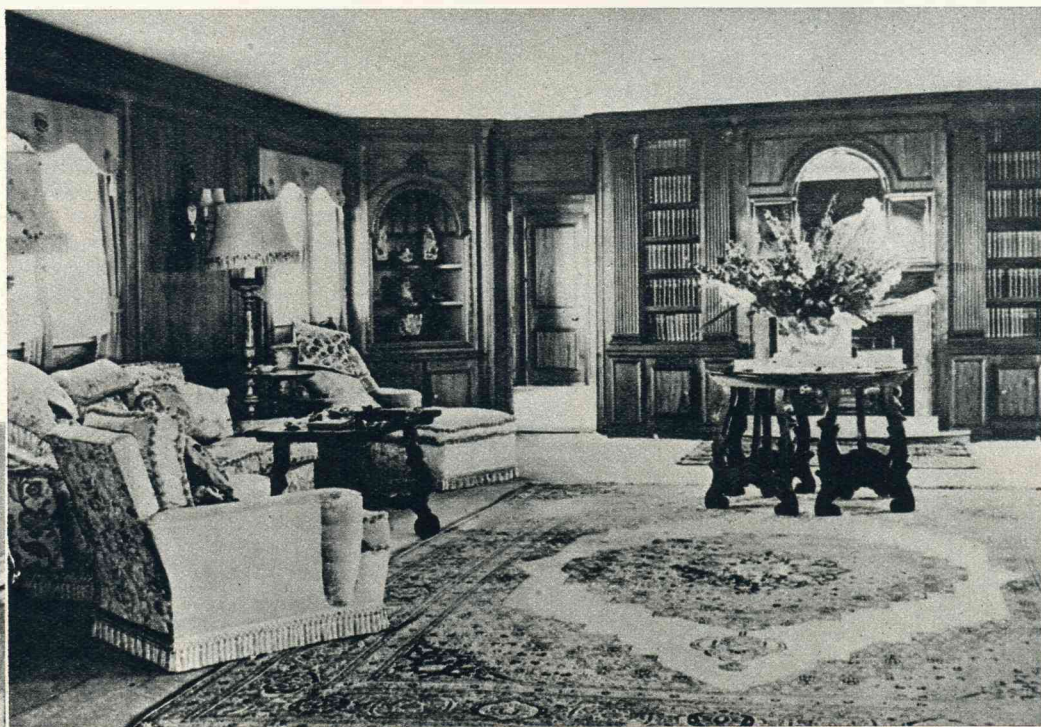
Het jacht „Philante” ontleent zijn naam aan de combinatie van den voornaam van mevrouw Sopwith „Phyllis” en dien van haar echtgenoot en haar zoontje „Tommy”. Het is het grootste particuliere jacht, dat ooit in Brittannië werd gebouwd, met een tonnenmaat van 1.612, een lengte van bijna 80 meter en een breedte van 8½ meter. Zijn voorraad brandstof is toereikend voor een reis van 7000 mijlen, met een maximum-snelheid van 17 knopen.

Rechts: Nog een hoekje van de conversatiezaal. De meeste groote zalen hebben breed openslaande toegangsdeuren tot het dek, maar alle verblijfplaatsen zijn zoodanig ingericht, dat zij geen enkel geluid doorlaten. De gekozen kleuren behooren tot de zachte pasteltinten in groen, blauw, beige en rood, terwijl de dikke tapijten en loopers, die de vloeren overal bedekken, goed met die tinten harmoniceeren.

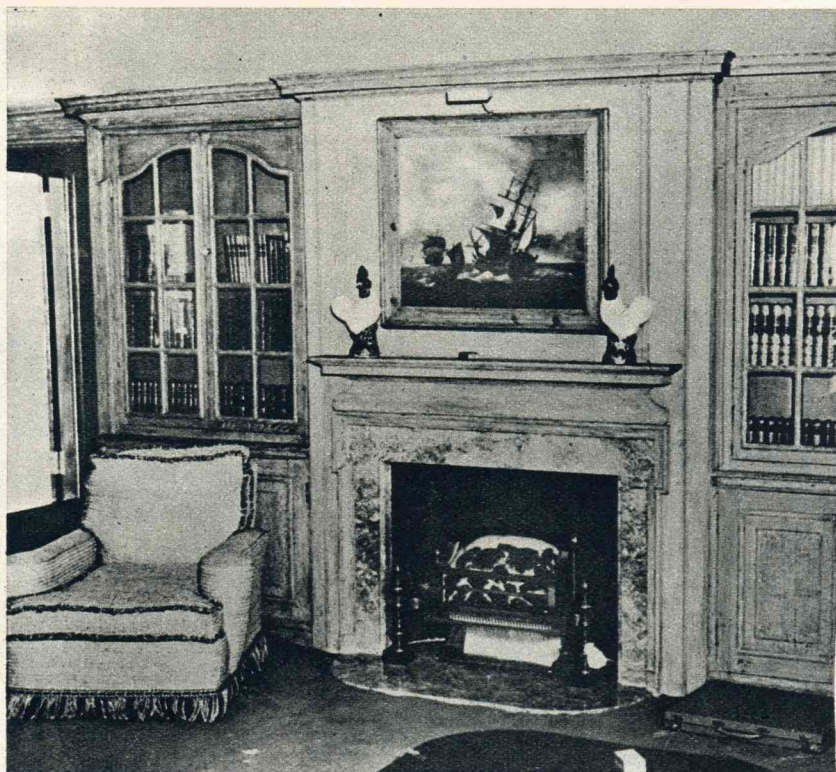
De slaapkamer van mevrouw Sopwith, met het schitterend beeldhouwde vierstijlige bed. De overheerschende kleur dezer kamer is licht smaragdgroen, een kleur, die volkomen harmonieert met de smaakvol bestikte tapijten en de bekleding der stoelen en zetels.

Een hoekje van de prachtige conversatiezaal. Alles is ook hier, zooals overal, erop ingesteld om elk spoor, dat aan het verblijf aan boord van een schip zou kunnen herinneren, uit te wisschen en een blik op deze prachtige foto is voldoende om den indruk te krijgen, dat mevr. Sopwith uitstekend de kunst heeft verstaan om haar gasten te suggereeren, dat zij zich niet aan boord van de „Philante” berinden, maar in de ruime zalen van een schitterende en comfortabele villa.

De foto hieronder toont een knus en gezellig zitje naast den schoorsteen in de rookzaal. Door de breed openslaande ramen links, waardoor de frische zeelucht naar binnen stroomt, heeft men vanuit zijn gemakkelijken ruststoel een uniek vergezicht op het afwisselend spel der golven, maar tevens ook den indruk, dat men vanaf het balkon van zijn „villa” het heerlijke zeepanorama gadeslaat.

(BOVENWIJDTE 90 CM.)

Wie van onze jongemeisjes zou niet graag zulk een sportief gebreid pakje bezitten, dat juist door zijn grooten eenvoud van lijn en garnering zoo geheel apart zal kleeden?

Het is een echt modelletje voor herfst of winter, maar daar het breien van zulk een pakje menig uurtje in beslag neemt, plaatsen wij nu reeds het model, zoodat onze lezeressen er op tijd aan kunnen beginnen!

Materiaal: ongeveer 600 gram flesschengroene tweedraads zepiirwol (dun) en 2 lange breinaalden nummer 2½. De werkdraad, waarmee men breit, moet dubbel genomen worden.

Rok: geheele lengte: 84 cm.; geheele wijidte: 120 cm.; heupwijidte: 90 cm.; taillewijidte: 78 cm.

Jumper: bovenwijidte: 90 cm.; lengte (gemeten vanaf den schouder tot den opzetrand): 54 cm.; ruglengte (gemeten van schouder tot opzetrand): 53 cm.; mouwlengte (langs den binnenkant gemeten): 50 cm.

Maat: 30 steken in de breedte en 40 naalden in de hoogte zijn beide 10 cm.

NU BREIEN WIJ REEDS VOOR HERFST EN WINTER EEN DEUX-PIECES VAN GROENE WOL

HET BREIEN VAN HET ROKJE

Begin onderaan bij het voorpand en zet 181 steken op (60 cm.).

Brei vervolgens:

1e naald: (voorkant) * 1 recht (r.), 2 averecht (a.). Vanaf * herhalen. De naald eindigt met 1 r.

2e naald: (achterkant) * 1 a., 2 r. Vanaf * herhalen.

3e naald als de 1e en **4e naald** als de 2e naald.

5e naald: (voorkant) * 1 r., 2 a.; van den volgende r. steek 7 steken breien.

Dit doet men als volgt: steek met de rechterbreinaald van links naar rechts vooraan in den steek en haal den werkdraad als een lusje door; dan van rechts naar links achteraan in denzelfden steek steken en den draad weer als een lusje doorhalen. Dit afwisselend herhalen tot men 7 st. op de naald heeft. Dan den steek, waarin men de 7 nieuwe st. gebreid heeft, van de naald laten glijden.

Vervolgens 2 a., 1 r., 2 a., 1 r., 2 a. Vanaf * herhalen.

6e, 8e, 10e, 12e, 14e naald: als de 2e naald.

7e, 9e, 11e, 13e naald: als de 1e naald.

15e naald: (voorkant) * 1 r., 2 a., 7 steken r. te zamen breien (dit zijn de steken, die men in de 5e naald erbij gemaakt heeft), 2 a., 1 r., 2 a.; van den volgende steek 7 steken breien (zie 5e naald), 2 a. Vanaf * herhalen.

16e, 18e, 20e, 22e naald: als de 2e naald.

17e, 19e, 21e naald: als de 1e naald.

23e naald: (voorkant) * 1 r., 2 a.; van den volgende r. steek 7 st. breien (zie 5e naald), 2 a., 1 r., 2 a.; 7 st. recht te zamen breien; 2 a. Vanaf * herhalen.

Nu het patroon vanaf de 6e—23e naald telkens herhalen, waarbij men bij de naalden 116 tot en met 256 bij iedere 7e naald telkens aan weerszijden 1 steek mindert (21*) en bij de naalden 265 tot en met 336 telkens bij iedere 9e naald 1 steek mindert (9*).

Bij de 337e naald worden de steken, die nog op de naald zijn, in één keer afgekant.

Het achterpand van het rokje wordt op dezelfde wijze gebreid.

Dan de beide deelen onder een vochtigen doek strijken en de zijnaden met elkaar verbinden.

Aan den linkerkant naait men een gedeelte ter lengte van 20 cm. niet aan elkaar. Dit dient voor het split, dat met drukknopen gesloten wordt.

Langs den binnenkant naait men een tailleband van 3 cm. breed.

vanaf den opzetrand, 35 cm. hoog en men begint dan met het armsgat te breien.

Hiervoor kant men vanaf de 113e tot en met de 121e naald, telkens bij iedere 2e naald, 3 steken af. Voor den hals worden bij het begin van de 148e tot en met de 168e naald telkens bij iedere 2e naald 2 steken afgekant (11*). Voor den schouder kant men aan de zijde van het armsgat vanaf de 173e tot en met de 185e naald, telkens bij iedere 2e naald, 4 steken af.

Nu neemt men de steken opzij langs den midden-naad van het linkervoorpand op en breit hierboven het knoopsgatenbeleg 4 cm. hoog, waarvoor men afw. 1 r., 2 a. breit.

Het rechtervoorpand wordt op dezelfde wijze gebreid, echter met dit verschil, dat men in het beleg nu de knoopsgaten maakt door ter hoogte van ongeveer 1 cm. met de knoopsgaten te beginnen, dan telkens afzonderlijke stukjes te breien ter hoogte van den knoop en vervolgens weer alle steken op een naald te breien tot het beleg 4 cm. hoog is. (In het geheel worden 6 knoopsgaten gebreid.)

Het rugpand begint men met een opzetrand van 109 steken. Tot en met de 112e naald wordt op dezelfde wijze als bij de beide voorpanden gebreid, maar natuurlijk meerdert men hier aan weerszijden.

Voor de armsgaten kant men vervolgens vanaf de 113e tot en met de 120e naald telkens bij iedere naald aan weerszijden 3 steken af.

Voor den hals worden bij de 168e naald de middelste 18 steken in één keer afgekant.

Dan breit men ieder schoudertje afzonderlijk af, kant bij het begin van de 170e en 172e naald aan de zijde van den hals telkens 4 steken af.

Voor den schouder worden bij het begin van de 173e naald aan de zijde van het armsgat 6 steken afgekant.

174e naald: aan de zijde van den hals 3 st. afkanten; **175e naald:** als de 173e naald; **176e naald:** als de 174e naald; **177e naald:** voor den schouder 5 steken afkanten; **178e naald:** aan de zijde van den hals 2 st. afkanten; **179e naald:** als de 177e naald; **180e naald:** als de 178e naald; **181e naald:** als de 179e naald. De linkerschouder wordt op dezelfde wijze gebreid.

Mouwen: begin met een opzetrand van 55 steken en brei hierboven afw. 1 r., 2 a., 8 cm. hoog. Dan verder breien volgens grondpatroon. Vanaf de 4e tot en met de 164e naald meerdert men aan weerszijden

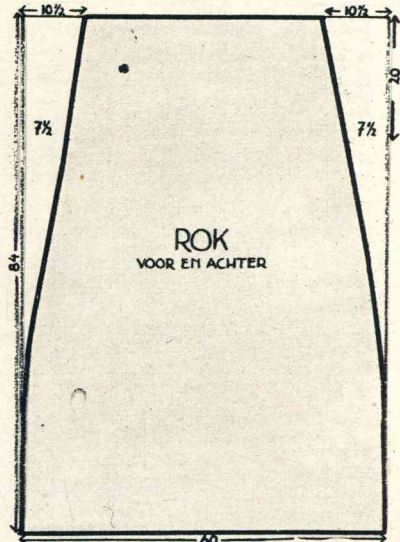
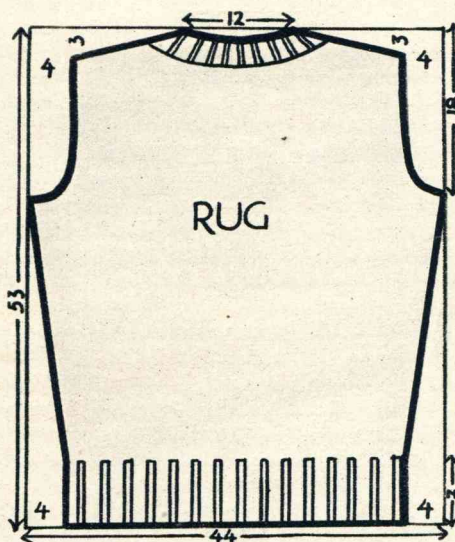
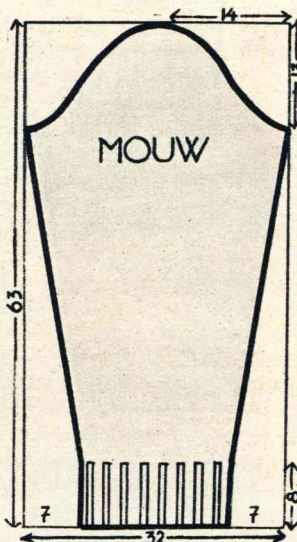
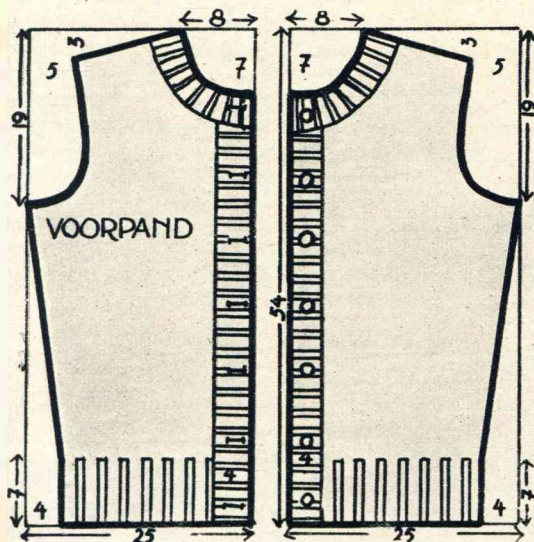

JUMPER

Men begint onderaan met het linkervoorpand en zet 52 steken op (17 cm.).

Hierboven breit men afw. 1 r., 2 a. voor den boord, die 7 cm. hoog moet zijn.

Vervolgens breit men volgens het patroon van het rokje (6e—23e naald) verder. Vanaf de 13e tot en met de 112e naald wordt bij iedere 9e naald aan den kant van den zijnaad telkens 1 steek gemeerdert. (12*). Bij de 112e naald is de jumper, gemeten

van het werk telkens 1 steek bij iedere 8e naald (21*). Nu begint men met den kop van de mouw.

Daartoe kant men aan het begin van de 165e, 166e, 167e en 168e naald telkens 4 steken af.

Bij de naalden 169, 170, 171, 173, 174, 175, 177, 180, 183, 186, 189, 192, 193, 194, 195, 197, 199, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215 en 216 kant men aan het begin en op het einde telkens 1 steek af. Bij de volgende naald kant men alle steken in één keer af.

De verschillende deelen worden vervolgens onder een vochtigen doek gestreken en aan elkaar genaaid.

Dan neemt men de kantlussen langs den hals op, en breidt het boordje afw. 1 r., 2 a. Het wordt 3 cm. hoog.

In het boordje wordt aan de eene zijde een knoopsgat gebreid.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag:	Kop bouillon. Blinde vinken. Bloemkool. Aardappelen. Noorsch gerecht.
Maandag:	Bloemkoolsoep. Varkenslapjes. Andijvie. Aardappelen.
Dinsdag:	Runderrollade. Versche capucijners. Aardappelen. Macaronischoteltje.
Woensdag:	Koude rollade. Gestoofde tomaten. Aardappelen. Custard.
Donderdag:	Gehakt. Zuring met krenten. Aardappelen. Rabarber-schuimkop.
Vrijdag:	Zuringsoep. Gebakken paling. Sla. Aardappelen.
Zaterdag:	Varkenscarbonade. Snijboonen. Aardappelen. Yoghurt.

KLEEREN MAKEN DEN MAN

Maar kleeven maken ook de vrouw! En niemand weet dat dan ook meestal beter dan zijzelf. Wil dat zeggen, dat zij daarom een overdreven waarde hecht aan haar uiterlijk, aan mooie en dure kleeven, aan allerlei opschik? Heelmaal niet.

Zij weet alleen, dat zij er in die jurk of in dat pakje aardig uitziet, en dat te weten geeft haar een gevoel van voldaanheid. Iets, dat niemand haar kwalijk kan nemen.

Of hebben we zelf niet dikwijls genoeg hetzelfde ondervonden?

Waarom zijn we soms zoo gehecht aan een of ander jurkje? Enkel alleen omdat we weten, dat het ons goed staat, en omdat we er ons dus prettig en behaaglijk in voelen.

We komen soms moe en warm van een tocht door de stad thuis. We weten, dat we er lang niet monter en frisch uitzien. Wat voelen we ons dan als bij tooverslag een ander mensch, wanneer we na een lekker poedelpartijtje in een schoon jurkje kunnen kruipen. Het is, alsof met dat jurkje onze veerkracht, onze opgewektheid is teruggekeerd en we kunnen weer met nieuwen moed aan het werk gaan. En wat geeft het

ons niet een zekerheid van optreden, wanneer we ons op een feestje kunnen vertoonen in een toiletje, dat ons goed kleedt, dat ons zoo voordeelsgoed mogelijk laat uitkomen. Tien tegen een, dat we ons beter amuseeren, dan wanneer we ons vertoond hadden in een japonnetje, dat ons niet, of niet goed stond, en waarin we onszelf onmogelijkst en onvoordeelsgoed voelden.

Kleeren maken den man, maar vooral ook de vrouw. Waarom zouden we dan ook niet met wat extra-zorg onze kleeven kiezen? Dat kan iedere vrouw, ook al heeft zij een groot huishouden en beschikt zij niet over een ruim kleedgeld.

Ja, juist voor de laatste is het zaak om goed uit te kijken, wanneer zij iets koopt. Zij moet er immers ook zoo veel langer mee doen. Om te beginnen mag zij zich niet laten verleiden mindere kwaliteiten te kiezen. Liever één japonnetje van goede stof en goede snit, waarin we er keurig uitzien, dan twee van een of ander twijfelachtig flodderstofje, die er in minder dan geen tijd afgedragen en vaal uitzien.

Dan zijn al te exclusieve modellen natuurlijk uit den boeze, omdat die na een paar maanden al vervelen, en ook weer zóó uit de mode raken. Een eenvoudig vlot model doet het nog altijd het beste en is ook nooit zoo aan mode onderhevig. En een eenvoudig model heeft nog dit voordeel, dat we het met een kleine moeite nog eens kunnen veranderen, zoodat we van tijd tot tijd toch ook eens met iets anders voor den dag komen!

Voor een donkerblauw of donkerbruin jurkje is bij uitstek geschikt om zoo gemetamorphoseerd te worden. In huis en bij ons werk dragen we het b.v. met een eenvoudig garnituurtje van piqué of een andere stof die er een beetje tegen kan, terwijl we dit, als we aan tafel gaan of als we 's avonds nog bezoek ontvangen, verwisselen tegen een garnituurtje van fijner materiaal, dat dadelijk het heele japonnetje opfleurt en het een gekleed aanzien geeft. Op die manier kan één jurkje dienst doen voor twee.

En moet het nog gezegd worden, dat we steeds iets kiezen, dat bij ons uiterlijk en bij ons figuur past? Kan een slank figuurtje nu eenmaal haast alles dragen; iemand, die kort of gezet is, moet zich hoeden voor groote patronen, opzichtige kleuren, jurken met veel ruches en volants, tailleurtjes, groote hoeden enz. Laten zij dus in dit punt maat weten te houden.

Goed gekleed gaan. Niet alleen een kwestie van smaak, maar ook een kwestie van zorg. Besteden we die eraan, dan kan ook een vrouw, die over weinig te beschikken heeft, er op z'n minst toch altijd goed gekleed en aantrekkelijk uitzien.

En wij zelf voelen ons dan ook oneindig veel prettiger dan wanneer we er maar „zoo zoo” bijloopen en ons eigenlijk geneeren voor onze vriendinnen en kennissen, die er zoo veel beter gekleed uitzien. Het schenkt ons zelfvertrouwen en zekerheid in ons optreden.

En zijn we het ten slotte ook niet een klein beetje aan onze omgeving verplicht? Iedereen en vooral ook een man vindt het nu eenmaal prettiger om tegen een goedgekleede vrouw aan te kijken, dan tegen een, die zich om haar uiterlijk niet bekommert. Laten we dan ook daarom er den tijd afnemen om de noodige zorg aan ons uiterlijk te besteden.

Wanneer dan per slot van rekening iedereen, en ook „hij” vindt, dat we er aardig uitzien, is dat dan de moeite niet dubbel waard?

Geniet van Uw vacantie!

Laat geen dag onnoodig verloren gaan. De tijd is voorbij, dat vrouwen zich in critieke dagen sport en spel moesten ontspreiden.

De vrouw van vandaag doet mee! Nefa, het ideale Damesverband geeft haar volkomen bewegingsvrijheid. Ze voelt zich veilig beschermd door dat wonderzachte, praktische en hygiënische Nefaverband.

Nefa is geheel onzichtbaar zelfs bij het luchtigste zomer toiletje.

Oranje 25 ct.
Blauw 35 ct.
Groen extra 50 ct.

100% Nederlandsch fabriek. Nadat de Rijksnijverheidsdienst zich in onze fabriek heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100% Nederlandsch fabriek is, werden wij gerechtigd tot het voeren van bovenstaand controlemerk.

ZWART-WIT BLIJFT TROEF

Nauwelijks is Augustus in het land of de groote modezaken stemmen haar etalages al af op de komende seizoenswisseling. Wit, lichtblauw en andere pastelkleuren maken plaats voor herfsttinten en... zwart. Lang heeft het geduurd voordat de Nederlandsche vrouw het zwart naar waarde wist te schatten, maar tegenwoordig is er welhaast niemand die de charme ervan nog ontkent. Zagen we vorig seizoen alleraardigste combinaties van zwart-koraalrood, zwart-turkoois en zwart-geel, momenteel zegeviert het zwart-wit toch weer. Wit, dat op zooveel verschillende manieren aangebracht kan worden, van de geheele witte blouse af, zooals een van onze plaatjes toont, tot het smalle valencienne-kantje, de suède ceintuur, de ivoren clip en oorknoppen toe.

Zwart, opgefleurd met 'n tikje wit, is een dracht die 99% van de vrouwen flatteert.

Daar lang niet iedereen blouses kan dragen is dit 'n ideale oplossing om toch het noodige wit aan te brengen.

Zwart fluweel op blond haar is een van de mooist denkbare combinaties.

'n Zwart fluweelen pakje met blouse van witte crêpe de chine. Het manteltje is ook met wit gevoerd.

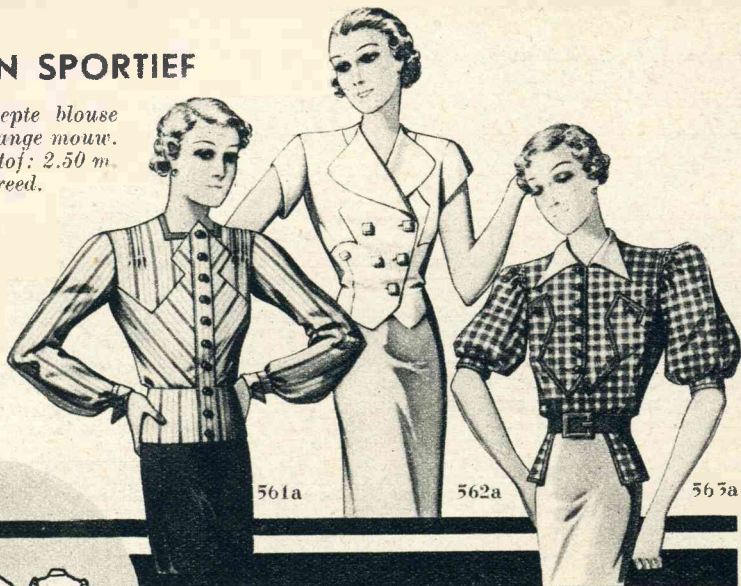
'n Wit vest, 'n witte corsage en witte handschoenen vormen de ideale finishing touch voor 'n zwart pakje.

VLOT EN SPORTIEF

561a. Gestreepte blouse met schoot, lange mouw. Benodigde stof: 2.50 m. à 100 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46, 48.

562a. Vestblouse van shantung, met revers, sluiting met 2 rijen knopen, korte mouw. Benodigde stof: 2 m. à 80 cm. breed.

563a. Blouse van geruite zijde, met ingezet voorpand en schoot, welke geboord zijn met effen zijde, wijde mouw. Benodigde stof: 2.25 m. à 96 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPELLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

NUTTIGE WENKEN VOOR DE HUISVROUW

Vettig geworden jaskragen kunnen we opknappen door ze af te wrijven met water, waarin een flinke scheut ammoniak is gedaan (ongeveer 1 deel ammoniak op 6 deelen water). Het beste kunnen we bij dit werkje een lapje van dezelfde stof nemen.

Kurken van fleschjes, die lijm, vernis of iets dergelijks bevatten, vertoonen wel eens de hebbelijkheid, dat ze heel moeilijk zijn te verwijderen. Deze moeilijkheid kunnen we voorkomen, door de kurken met een weinig vaseline of glycerine in te wrijven.

Rieten reismanden knappen we op door een behandeling met een lauw zeepsopje, waarbij wat ammoniak is gedaan. Ook kunnen we eenvoudig water met ammoniak nemen.

Wasdoek mag niet of althans zeer zelden met zeep of soda worden behandeld. Afnemen met melk daarentegen is uitstekend. We kunnen dit b.v. eens per week doen en het doek dan met een drogen wollen lap nawrijven.

Schimmel op leer verdwijnt met behulp van verdund koolzuur.

Slapgeworden randen van stroohoe-den kunnen we weer stijf krijgen, door ze aan den onderkant in te wrijven met een mengsel van eiwit en water en ze vervolgens direct — dus wanneer het stroo nog vochtig is — voorzichtig op te strijken.

Zijn er in celluloid voorwerpen deuken gekomen, dan leggen we ze in heet water; de deuken zullen verdwijnen.

Het springen van glazen enz., kan worden voorkomen, door het betreffende voorwerp ofwel in een natten doek te wikkelen, resp. er op te zetten, ofwel er een zilveren lepel in te zetten. Dik glas springt evengoed als dun, zelfs nog eerder.

Hangt er in een kamer een erge oroklucht, dan is het aan te raden, een of meer schoteltjes met water in het vertrek te plaatsen. De rooklucht zal dan spoedig verdwijnen. We kunnen dit bijvoorbeeld uitstekend 's avonds laat doen, wanneer de visite verdwenen is. De kamer zal dan den volgende morgen weer frisch zijn.

CORRESPONDENTIE

Mevr. M. Kl. B. G. te Vorden. U kunt de kap van uw kinderwagen schoon maken door haar af te wrijven met zemelen, die u eventueel tevoren in een blik verwarmt. Ook een vet sopje van een onschuldige huishoudzeep zal wel goede resultaten geven. U moet echter bij voorkeur niet te veel vocht gebruiken. Een goede methode is ook: Een lapje bevochtigen met water, het even in zeepvlokken steken, en er de kap dan mee afnemen.

A. P. te Wouwe. U kunt de vetvlekken uit het hout vermoedelijk wel verwijderen, door het enkele keeren zorgvuldig te behandelen met was (in dezelfde

kleur) waarbij een scheutje terpentijn is gedaan. Een weinig geduld zal bij dit werkje wel noodig zijn.

Mevr. v. W. te Nijmegen. De vette spatten op het behang kunt u verwijderen door er een stuk grijs papier over te leggen en er dan met een warm strijkijzer over te gaan. Het vet trekt dan in het papier, dat af en toe verlegd moet worden.

Mej. P. K. te Amsterdam. U kunt een weinig brillantine gebruiken; dit houdt het kapsel beter op zijn plaats, wat bij erg droog haar wel eens een puzzle is.

ZORG VOOR PRACHTIG WITTE TANDEN
Het is zoo eenvoudig—als U maar Koly-nos gebruikt. Koly-nos geeft Uw tanden charme en schittering, die wondermooi aandoen.
Vergeet niet—Koly-nos is zuinig. U doet er 2 x langer mee dan met gewone tand-pasta's, omdat U maar de helft noodig hebt. Probeer de droge borstelmethode eens met 1 cm. Koly-nos. U zult van de resultaten verrukt zijn.
Wees zuinig—koop de groote tube

KOLYNOS
TAND CREAM

LUX
HALVE BON VOOR GESCHENKEN
VERLENT DE DUUR VAN WOLLEN ZIJDEN EN ANDERE TERE STOFFEN
GEARANDEERD 100% WETEN

... ze zijn beslist prachtig!

Dit is het oordeel van ieder, die de fraai gekleurde breipatronen in de Lux pakjes heeft aangetroffen. En geen wonder! Want zij bieden U een keur van de nieuwste Parijse modellen op het gebied van dames- en kinderkleding en aardige, praktische handwerkjes voor huishoudelijk gebruik, alles speciaal en alleen ontworpen voor de fabrikanten van Lux.

Elke vrouw, die met de nieuwe, gekrulde Lux gewassen heeft, is er verrukt over. Want de gekrulde Lux heeft een oplosbaarheid en een speciale samenstelling, die geen enkel ander zeepproduct bezit. Lux is nu meer dan ooit het aangewezen wasmiddel voor alle fijn en teer goed. En, niettegenstaande zijn voortreffelijkheid, is Lux geschikt voor elke beurs!

STANDAARDEPAK 12 1/2 CTS. - REUZENPAK 25 CTS.

GEKRULDE LUX

EEN HOOFDMAN DER YERIDIS,
DE DUIVELAANBIDDERS VAN IRAK

